

Chồng Trước Dụ Hoặc

Contents

Chồng Trước Dụ Hoặc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	39
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49

Chồng Trước Dụ Hoặc

Giới thiệu

Có thể làm người đàn ông để Hướng Vỹ Ninh phó thác, dù phải tu ba kiếp cũng đáng. An Húc Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-truoc-du-hoac>

1. Chương 1

Trời đã sáng.

Trong căn phòng mát mẻ khác hẳn với nhiệt độ ba mươi bên ngoài, ánh mặt trời bướng bỉnh tiến vào qua khe hở rèm cửa, rơi xuống không gian tăm tối.

Hướng Vỹ Ninh yếu ớt chuyển mình, mở mắt ra đã thấy người đàn ông ngủ say nằm bên cô, khóe miệng lười biếng nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

Người đàn ông có ngũ quan như tạc này vì say ngủ mà không hề phòng bị, nét mặt không còn vẻ sắc bén nghiêm trọng nữa, mà lại dịu dàng hơn rất nhiều, thân thể luôn được bao bọc bởi một lớp âu phục phẳng phiu, nay chỉ còn lớp áo lót, quần ngủ và chiếc chăn mỏng trên người. (Vô—Ảnh—4—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Người đàn ông này, là chồng của cô, An Húc Thần.

Lông mi của anh rất dài, mày kiếm, mũi thẳng tắp, anh có một đôi mắt xinh đẹp, sâu như biển, còn quầng rử chết người, nhưng lại chưa từng dịu dàng nhìn cô. Bờ môi của anh căng mọng càng làm khuôn mặt thêm tuấn tú, nhưng lại luôn nhếch lên lạnh lùng, ngay cả mỉm cười với cô cũng tiếc rẻ... Cho nên, lồng ngực rộng lớn kia, cánh tay rắn chắc kia, cũng chưa từng ôm cô.

Kết hôn được ba tháng nay, chỉ có thời khắc này cô mới có thể gần chồng như thế, mới có thể xác thực bọn họ là vợ chồng.

Hôn nhân của bọn họ không dựa trên cơ sở tình yêu, cứ tiến hành theo thứ tự được sắp đặt trước, cho đến khi có quyết định ảnh hưởng đến cả cuộc đời, đó chỉ dựa trên lợi ích của hai bên.

Cô hiểu, vì anh muốn dùng tài sản của Tân Huống Kim Không, lấy thừa bù thiếu, bắt đắ dĩ mới đồng ý lấy cô làm vợ, không có tình cảm, cũng không thể trách gì được.

Nhưng mà, cô gả cho anh, cũng không phải là bị bắt ép, trái lại, là cô chủ động nhắc với cha, cầu xin.

Cô thích anh, từ hai năm trước ngẫu nhiên gặp nhau, đã thầm mến anh, chú ý đến tin tức về anh, sau đó, biết tập đoàn An Thế của nhà anh xảy ra chuyện, vừa đúng lúc tìm đến Tân Huống Kim Không, vì thế nhân cơ hội này cô cầu xin với cha.

Đương nhiên, ngay từ đầu cha cô đã xem xét kỹ, ngoài việc đánh giá tập đoàn An Thế, điều tra được sự ngưỡng mộ của cô với An Húc Thần, hiểu rõ tập đoàn An Thế có nền móng vững chắc, chỉ là nhất thời không quay vòng được, cũng biết được An Húc Thần là một người đàn ông ưu tú có tài, mới đồng ý ra tay cứu giúp, đồng thời đưa điều kiện làm thông gia.

Đây là cuộc hôn nhân cô chọn, đây là người đàn ông cô chọn, cho nên, cô phải cố gắng. (Vô—Ảnh—5—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Hít sâu một hơi, cô nhẹ nhàng đứng dậy, rón ra rón rén ra khỏi phòng ngủ, đến phòng tắm rửa tay súc miệng, vì sợ chồng sẽ tỉnh lại do bị quấy nhiễu, cô đặc biệt để một bộ quần áo và đồ vệ sinh cá nhân của mình bên ngoài.

Căn hộ này là quà cưới cha cô chuẩn bị vì cô, ở tầng trên, có thể nhìn được tòa nhà cao nhất, phong cảnh khá đẹp, bên trong gần một trăm mét, cách bố trí tầng một là phòng khách, nhà bếp, nhà ăn, phòng sách, còn có vài phòng tắm, tầng hai là phòng của chủ nhà, phòng sinh hoạt, cũng có phòng tắm, đối với một đôi vợ chồng mới cưới mà nói, không gian này quá lớn, nhưng đây là Huống Vinh Cơ tính trường hợp sau này bọn họ sẽ có con.

Huống Vinh Ninh ngẫm lại, sau khi xây dựng gia đình, bọn họ sẽ có con của mình, sáng sớm thì chuẩn bị đi làm, tránh để sau này phải sầu não nữa.

“Chào buổi sáng, cô chủ.” Bấy giờ Thôi đại thẩm đến giúp việc, chuẩn bị bữa sáng ở nhà bếp, thấy Huống Vinh Ninh bước xuống tầng thì mỉm cười cất giọng.

“Chào buổi sáng.” Ngọt giọng tươi cười, Huống Vinh Ninh chào hỏi đầy sức sống, trực tiếp đi vào phòng bếp tiếp nhận công việc, thành thạo trộn bột, cho vào máy quay, sau đó gọt khoai tây, làm salad dưa chuột, rửa những trái cây tươi mới, động tác rất nhanh nhẹn, nghiêm nhiên giống như một bà chủ nhà có thâm niên, mà không phải là một người mới kết hôn ba tháng.

“Cô chủ, thật ra những việc này tôi làm được, cô không cần phải dậy trước giờ đâu.” Thôi đại thẩm bị gạt sang một bên, cười tán thưởng nhìn mười ngón tay chưa từng dính nước của Huống Vinh Ninh, nhưng lại có thể làm việc này rất nhanh nhẹn.

“Không được, tôi muốn tự làm.” Huống Vinh Ninh lập tức gạt bỏ đề nghị của Thôi đại thẩm, đỏ mặt, then thùng giải thích: “Tôi muốn làm thật nhiều việc cho Húc Thần.”

Đến lúc này Thôi đại thẩm mới hiểu ra. Đúng rồi, tân hôn mà, luôn ngọt ngào thân mật, tình ý dào dạt.

“Nhưng... tiên sinh có vẻ khá lạnh nhạt?” Thôi đại thẩm nhìn tính cách lạnh lùng của An Húc Thần, lại nhìn đến Huống Vĩnh Ninh dễ gần lúc này, mới dám hỏi thăm một chút. (Vô—Ảnh—6—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Huống Vĩnh Ninh xấu hổ cười, An Húc Thần rõ ràng là “người băng”, cùng sống chung dưới một mái nhà, không thể gạt được ánh mắt của Thôi đại thẩm.

“Đúng vậy, nhưng như vậy cũng khá chừng mực mà!” Cô thay đổi cách miêu tả, người tình trong mắt là Tây Thi (1), xuyên qua ánh mắt của cô, khuyết điểm của anh cũng thành ưu điểm.

“Nói cũng đúng.” Thôi đại thẩm đồng ý nói, người trẻ tuổi có thể trầm ổn như vậy cũng hiếm gặp.

Sau một lúc, Huống Vĩnh Ninh mới sắp xếp xong mọi việc, liền nghe thấy trên phòng ngủ có tiếng động, lập tức giao lại công việc cho Thôi đại thẩm, mỉm cười bước lên lầu hai, thừa dịp An Húc Thần đang súc miệng, chọn quần áo ngày hôm nay cho anh.

Mỗi sáng sớm, làm thay anh việc này, là thời gian vui vẻ nhất của cô.

An Húc Thần bước ra phòng tắm, quay trở lại phòng ngủ, không hề bất ngờ khi chiếc giường bừa bãi đã được thu dọn lại, ga trải được thay lớp lụa phẳng phiu, bên trên xếp quần áo của anh.

Căn phòng sáng ngời, trong không gian phẳng phất mùi bánh nướng ngọt ngào, không khí hợp lòng người, tinh thần phấn chấn, nhưng, anh nhìn chăm chú, phát hiện ra chiếc áo sơ mi có màu lạ, đầu lông mày nhíu lại.

Màu phấn hồng?! Chắc chắc!

Người anh như có lửa đốt, cầm chiếc áo sơ mi đi đến phòng để quần áo, quăng lên ghế nhưng, tiện tay lấy một chiếc áo sơ mi xanh, sau đó quay về chỗ cũ.

(1) ý nói trong mắt mình người yêu lúc nào cũng hoàn mỹ.

Lúc đầu, cô còn ngây thơ cho là quá xấu hổ, dù sao hai người cũng không quen thân, cho nên còn có phần ngại ngùng, cần phải làm quen dần với nhau, nhưng đến bây giờ, bọn họ đã hết hôn được hơn năm tháng, vẫn duy trì một khoảng cách, như vậy thật làm người ta buồn bực! (Vô—7—Ảnh—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Là cô không đủ quyến rũ sao?

Đứng trước gương, Huống Vĩnh Ninh thay chiếc áo ngủ màu đen khiêu gợi, nhìn thân thể như ẩn như hiện, ngay cả mình cũng tim đập nhanh mặt đỏ bừng, không thể chấp nhận như thế này mà chẳng quyến rũ tạo nào.

Hơn nữa, trước khi lấy An Húc Thần, cô không phải là hàng ế không có ai theo đuổi nha!

Vậy vấn đề ở đâu?

Suy nghĩ loạn lên, cô bỗng nhiên sợ hãi.

Chẳng lẽ... An Húc Thần là gay?!

Má ơi! Cô chọn lựa đến ngàn lần, kết quả chọn đúng người đồng tính luyến ái làm chồng ư?

Hay là, anh có bệnh không muốn ai biết, ngại nói ra?

Không thể không thể, nghĩ tới nghĩ lui đều rất kinh khủng, đây là sở thích “hâm mộ” của cả đời cô... Á, không đúng, là hạnh phúc, aizz.... Cũng không đúng, mà dù cho có là sở thích “hâm mộ” cả đời hay “hạnh phúc” đi nữa, cô phải mau chóng làm rõ mới được!

*****

Tân Huống Kim Khổng đã giúp tập đoàn Thế An thoát khỏi tình trạng hiểm nguy, giờ đã bước lên quỹ đạo mới, nhưng, thực ra chủ tịch An Cung Bình sau trận phong ba này đã ngã bệnh, thân thể ngày càng suy yếu, ông tuyên bố nghỉ hưu, giao toàn quyền kinh doanh vào tay con.

An Húc Thần tiếp nhận chức vụ, mạnh mẽ quyết đoán chinh đốn tập đoàn Thế An, điều động nhân sự chuyển giao kỳ hạn làm cả công ty luôn bận rộn, tất cả mọi người đã thích ứng, dĩ nhiên bao gồm cả An Húc Thần.

Lúc này, anh bận tới mảy tới mảy, vốn không thân thiết với Huống Vịnh Ninh, giờ lại bất hòa, nhưng anh không rảnh bần khoản nhiều như thế, dù sao, cuộc hôn nhân này, ngay từ đầu đã không nằm trong kế hoạch sắp tới của anh, hơn nữa, Vịnh Ninh thân là con gái của một phú thương (1), chắc là có thể hiểu người đàn ông vì sự nghiệp mà phải vứt bỏ những gì.

Nhưng, anh không thể không thầm khen tính nhẫn nại của cô, mặc dù bị anh lạnh nhạt, cô vẫn chăm lo việc nhà như trước, dù có mời giúp việc, nhưng anh biết rõ cô đã làm những gì. (Vô—Ảnh—8-Các—<https://qttp.wordpress/>)

Anh thấy dụng tâm của cô với cuộc hôn nhân này, có lẽ, cách nói chính xác hơn là dụng tâm của cô với anh?

Tóm lại, anh phát hiện mình không còn ý định gạt bỏ cô như ban đầu nữa!

Đêm nay, như bình thường, An Húc Thần đến mười giờ mới tan làm, một bước vào nhà lại nhận thấy không khí có điểm khác lạ.

Trong gian phòng, tràn ngập mùi hoa hồng, ngọn đèn mờ ảo, một bầu không khí mập mờ, lãng mạn....

“Đang làm trò gì vậy?” Anh nghi hoặc nói nhỏ, đoán tám mươi phần trăm là Huống Vịnh Ninh muốn chúc mừng ngày gì đó nên mới màu mè như vậy, ở phương diện này cô luôn tốn rất nhiều tâm tư.

“Hi, anh đã về rồi!” Huống Vịnh Ninh bê một nồi hầm ra, từ phòng bếp đi đến nhà ăn, thấy anh thì mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng cất giọng chào hỏi.

“Trẻ thế này mà vẫn còn nấu sao?” Anh buồn bực hỏi, chăm chú ngược lên, có như vậy mắt mới không trợn trừng.

Phía sau tạp dề viền hoa xinh xắn, cô mặc một chiếc váy ngủ to tằm màu đen mỏng như cánh ve, hơn nữa chiều dài còn không đến nửa đùi!

Con mắt anh âm u, cổ họng khô lại.

“Đây là canh hầm.” Cô cười đặt nồi canh xuống. “Gần đây anh quá bận, em muốn nhân lúc lập đông (2), nấu chút canh dinh dưỡng cho anh bổ sung thể lực.”

Nhìn cô cười đến đẹp làm sao, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, nhưng theo bản năng An Húc Thần vẫn cự tuyệt. “Anh khỏe, không cần phải tẩm bổ đâu.” (Vô—Ảnh—Các—9-<https://qttp.wordpress/>)

“Nhưng làm đã làm rồi, anh uống một chút thôi, được không?” Cô tiến lên phía trước, nhận lấy áo khoác của anh, theo đuôi anh đi vào phòng ngủ, giúp anh cởi quần áo.

Anh vốn định từ chối, nhưng vừa quay đầu, đã thấy cô khom người chỉnh tay áo, vốn đã ngần không thể ngần hơn nữa, giờ lại bị kéo lên thêm, dưới chiếc váy cảnh xuân chợt lộ—cái mông tròn trịa, quần lót Lace, chân dài cân xứng, làm bụng dưới của anh khó chịu, thiếu chút nữa thì ngừng cả hô hấp.

Vì bất mãn với cuộc hôn nhân này, theo bản năng, anh luôn giữ khoảng cách với cô, hơn nữa mấy ngày nay, anh sút đầu mẻ trán vì tiếp nhận công việc của tập đoàn Thế An, cho nên anh không nghĩ đến chuyện kia, nhưng đây không có nghĩa là anh không có cảm giác với người khác phái, hôm nay cô lại mặc như vậy, còn không chú ý để lộ cảnh xuân, anh cực kỳ hoài nghi, chẳng phải đây gọi là cố tình mê hoặc!

“Em nói hôm nay là đông chí (3), còn mặc ít như vậy, không lạnh à?” Cô bỗng xoay người lại, ánh mắt không kịp thu hồi nữa, anh ngần ra, đành thuận miệng nói.

“Trong phòng bật máy sưởi mà.” Nhận ra đã thành công hấp dẫn sự chú ý của anh, Huống Vịnh Ninh mừng thầm, ý cười càng thêm kiều mị.

“Chẳng trách anh cảm thấy rất nóng.” An Húc Thần nói nói cố áo, đem cảm giác khô nóng lúc này đổ tội cho lò sưởi, anh đi đến phòng tắm.

Hắc hắc, chắc là dục hỏa đốt nóng người rồi? Cô thở nhẹ, bước đầu kết luận anh không phải gay, cho nên mới có phản ứng khi cô ăn mặc gợi cảm.

“Húc Thần, không uống canh nóng trước à?” Cô vội vàng gọi anh lại, lo uống phí tâm huyết.

“Uống sau đi, anh tắm trước.” Giọng nói của anh căng thẳng, phải xả chút nước lạnh mới có thể dập tắt dục hỏa không tên trong cơ thể.

“Được rồi, chờ anh a~~” Cô cố ý nói giọng mềm mại, nghe qua đã thấy mờ ám.

An Húc Thần bước vài bước, dòng điện phóng qua làm toàn thân tê dại, không dám quay đầu, nhiệt hỏa trong nháy mắt cháy lên hừng hực, càng nhanh bước đi thẳng lên tầng hai, tọt vào phòng tắm khóa cửa lại.

Mùa đông mà tắm nước lạnh, hình như không nhân đạo lắm, nhưng không còn cách khác, không như vậy, anh cũng sắp không kiểm chế nổi rồi!

Sau mười lăm phút, anh rửa đi một thân mỗi mệt, cũng rửa đi cảm giác khô cổ nóng người kia đi, đường hoàng bước xuống tầng một, lại bị Huống Vịnh Ninh kéo ngồi xuống trước bàn ăn, may vừa tắm qua nước lạnh, anh đã bình tĩnh nhiều rồi, ảnh hưởng to lớn của áo ngủ gợi cảm cũng giảm xuống.

“Đến đây, mau uống khi còn nóng đi.” Cô múc một chén súp đầy, đưa đến trước mặt anh. (Vô—Anh—C10ác—<https://qttp.wordpress/>)

“Ừ.” Anh không từ chối, còn cầm lấy thìa uống súp.

Thực ra không phải cô không tốt, nhưng lý do bọn họ kết hôn không tốt, có lẽ nên thừa nhận, anh lạnh lùng, cô vô tội, mà cô còn có thể cố gắng thu xếp gia đình bọn họ như vậy, cũng làm khó cô rồi, cho nên anh sẽ cố gắng tiếp nhận tâm ý của cô, không hoàn toàn từ chối cô ngoài ngàn dặm.

Chẳng mấy chốc đã thấy đầy chiếc bát, bỗng nhiên anh phát hiện cô đang chống tay nhìn anh, còn mình lại không uống.

“Sao em không uống?” Anh nghi ngờ hỏi.

Kỳ lạ, ánh mắt kia, coi anh như chớp bóng!

“À, cái này chỉ thích hợp cho anh uống thôi.” Cô mỉm cười chân thành, ngọt ngào đáp. (Vô—11Anh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Vì sao?” Anh buồn bực hỏi lại, sau đó bưng bát lên, uống ngụm canh cuối cùng.

“Bởi vì cái này là tráng dương a!” Cô dùng vẻ mặt ngây thơ trả lời.

Anh chợt trở mắt, kinh ngạc nén giận. “Phù phù ”

Cái từ này, ngọn lửa dấy lên sẽ không nhỏ, mà chính là ngọn lửa hừng hực, cho dù tắm nước lạnh cũng không thể dập lại uy lực của canh này?!?!

(1) Nhà buôn lớn giàu có

(2) Tiết bắt đầu mùa đông vào khoảng tháng mười âm lịch

(3) Tiết Đông chí, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí khởi đầu bằng điểm giữa của mùa đông, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch. Theo Dương lịch, ngày Đông chí, là vào khoảng 21, 22 tháng 12.

Nói xong, anh hôn cô, che đi thắc mắc của cô, bàn tay to lập tức xoa lên thân thể uyển chuyển làm anh mong nhớ cả đêm kia.

Huống Vịnh Ninh chấn động không thôi, lời nói nồng nhiệt và hơi thở bá đạo của anh thổi bay cô....

“..... Húc Thần..... Em yêu anh.....” Đắm chìm trong ngọn lửa hoan ái, cô không e dè gì nữa, nhỏ giọng gọi tên anh, tình ý nồng đậm.

Lòng An Húc Thần khê rung động, nhìn ánh mắt của cô, đầy mắt anh hoang mang phức tạp, ngay sau đó càng mạnh mẽ tiến công, làm cô quên cả hiện tại, không thể tiếp tục nói.....

Sau sáu tháng kết hôn, cuối cùng bọn họ đã chính thức thành vợ chồng.

Cô nói cô yêu anh..... (Vô-12—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Ngồi trước quán bar, bạn thân vừa rời chỗ, cảm giác trống rỗng, bất giác như rơi vào cõi mộng tiên, bỗng dưng An Húc Thần nhớ đến vài ngày trước, khi anh hoan ái cùng Huống Vịnh Ninh đã nói ra lời yêu thương thấm thiết.

Hơn một tháng trước, sau khi bọn họ đã thay đổi mối quan hệ hôn nhân hữu danh vô thực, trong phương diện tình ái anh không cố lảng tránh cô nữa, có lẽ, quay đầu quá lâu nên giờ phải bù đắp lại, mà lực hấp dẫn mãnh liệt của cô làm chính anh kinh ngạc, thường xuyên muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng mỗi lần, khi cô đắm chìm trong biển tình, nói cô yêu anh, mà mỗi lần anh nghe, đều thấy trong lòng có một loại biến hóa kỳ diệu, làm anh rất hoang mang.

Từ miệng cô nói ra ba chữ này, giống như câu thần chú chứa ma lực, tựa như dây leo cuốn lấy tâm trí anh, ngập tràn trái tim anh.

Vì lấy anh, nên mới yêu anh sao?

Như vậy, có phải dù gả cho ai, cô đều giao trái tim của mình ra không? Ý thức được điểm ấy, mày kiếm nhú lại, anh không thích suy đoán này.

Cả con người và tấm lòng của cô đều hoàn mỹ, hoàn cảnh và điều kiện xuất sắc lại vô cùng hiếm có, theo lý thuyết, đời sống tình cảm cá nhân sẽ có rất nhiều lựa chọn, vì sao cô lại nguyện ý theo sự sắp đặt của cha, vui vẻ đón nhận một đoạn tình cảm không có nền tảng, chỉ dựa trên lợi ích của cuộc hôn nhân này thôi sao?

Không phải anh tự ti, cho điều kiện của mình thua người khác, nhưng trên thực tế, có thể có lực lượng ngang với Tân Huống Kim Khổng, trên giới kinh doanh có khối người, hơn nữa lúc ấy tập đoàn Thế An đang có nguy cơ phá sản, Huống Cơ Vinh vì sao còn cố ý gả con gái cho anh?

“A, tại chỗ nào nhiệt thế này, cậu ngây ngốc cái gì?” Trịnh Duẩn Võ từ toilet về lại chỗ ngồi, bàn tay lớn dùng sức vỗ mạnh vào lưng An Húc Thần, thiết chút nữa làm anh bay ra khỏi quầy bar ba dặm.

“Cậu muốn gãy tay à? Đánh người đau như vậy?” An Húc Thần xoa nhẹ nơi bị đánh trúng, tức giận phản kháng.

Anh và Trịnh Duẩn Võ từ trung học đã là bạn tốt, giờ mỗi người trong lĩnh vực của mình đều có một mảnh trời riêng, thỉnh thoảng lại hẹn gặp ở một chỗ, giao tình không phải ít, mà hôm nay mới có thể gặp mặt, cho nên chỉ có anh và Trịnh Duẩn Võ đến trước, tối nay Chu Nghị mới đến được.

“Cậu giấu vợ đẹp trong nhà, không đưa cô ấy đến cho bạn tốt xem mặt, để cô ấy một mình vượt qua đêm dài, đáng đáng.” Trịnh Duẩn Võ nhanh mồm nhanh miệng trêu chọc nói. (Vô—13—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Đàn ông tụ tập, đưa phụ nữ đến làm gì? Hơn nữa cô ấy lại không quen các cậu.” Giọng An Húc Thần kiên quyết, rung cả chiếc chén, phát ra tiếng vang của đá va vào thủy tinh, sau đó một ngụm uống cạn cả cốc uest-ky đặc.

Có lẽ trái tim chưa hoàn toàn rộng mở đúng không, những việc vướng mắc, anh đều giữ lại trong lòng. Không giống cô, toàn tâm toàn ý, lấy anh làm trung tâm...

Suy nghĩ thiếu chút nữa lại bay đến chỗ cô, anh lập tức đóng tâm tư, không thích cảm giác không thể nắm trong tay.

“Chắc chắn, biết nhau lâu như vậy, giờ tôi mới biết chủ nghĩa đàn ông của cậu nghiêm trọng như thế.” Trịnh Duẩn Võ kinh ngạc, cũng cảm nhận được hình như anh bị thứ gì đó trói buộc, ý chỉ muốn hỏi thăm. “Tôi vốn không biết cậu theo chủ nghĩa đàn ông cổ hủ như thế, không ngờ ‘cưới vợ’ rồi thì thay đổi, nhưng rốt cuộc là vì nguyên nhân ‘cưới vợ’ thật, hay vì nguyên nhân ‘bà xã là Huống Vịnh Ninh’ đây?”

“Cũng không phải gì quá khắt khe, có gì mà thay đổi chứ?” Nói về đề tài này, An Húc Thần có chút phản kháng.

“Đương nhiên khác, nếu được chọn lại lần thứ hai, ắt hẳn cậu vẫn chọn cô ấy!” Trịnh Duẩn Võ làm bộ như một nhà Gia Cát hiện đại.

Trước hôn nhân là tiệc độc thân, An Húc Thần đã từng bất mãn về cuộc hôn nhân mang tính thương mại này, cho nên Trịnh Duẩn Võ đoán rằng cho đến bây giờ anh vẫn chưa gỡ hết khúc mắc.

“Vì sao tớ phải chọn cô ấy?” An Húc Thần bĩu môi, lại rót rượu ỳnh.

Trịnh Duẩn Võ cười châm chọc, làm bộ khách khí hỏi: “Muốn tớ nói thật sao?”

An Húc Thần lườm anh, lạnh lùng giấu cợt: “Có khi nào mà cậu không nói thẳng vậy?” (Vô—14—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress.com/>)

Trịnh Duẩn Võ thẳng tênh, có chuyện thì nói, có rắc thì đánh, căn bản không hiểu thế nào quanh co lòng vòng, vài năm làm bạn, anh còn không hiểu anh ta sao?

Ngược lại, Trịnh Duẩn Võ cũng hiểu anh, thậm chí đứng ở góc độ người bàng quan, phân tích ra, ngay cả anh cũng không hiểu mình.

“Ha ha, nói cũng đúng, nói thẳng mới thật vui sướng!” Trịnh Duẩn Võ sảng khoái cười to, uống xong cốc ứt-ky ướp đá, chuẩn bị bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Căn cứ vào quan sát và phán đoán của tớ, An tiên sinh vì uy danh của gia tộc Huống tiểu thư, danh vọng, địa vị cực kỳ không tầm thường, sợ bị người ta nói bấu vấy người ta mà vươn lên, dựa vào nhà mẹ đẻ của bà xã mới thăng chức được, cho nên chạm đến tự tôn của đàn ông, theo bản năng thể hiện chủ nghĩa đàn ông, muốn chứng minh mình không thấp hơn vợ, hơn nữa còn nắm giữ quyền trong tay, tớ nói vậy, đúng không?”

Tuy là câu hỏi, nhưng vẻ mặt Trịnh Duẩn Võ nhìn về phía anh khẳng định, ngoài ra còn có nụ cười tự tin hiểu rõ khúc mắc trong lòng anh.

Anh mặc từng chiếc một, nhận ra âu phục là đồ mới, cà vạt mới, ngay cả thắt lưng cũng mới... Phải thừa nhận Huống Vịnh Ninh là một người phụ nữ rất chu đáo.

Cho dù anh không gần gũi cô, nhưng cô vẫn lặng lẽ lo lắng cho anh, phàm là khẩu vị của anh, thói quen của anh, sở thích của anh... Cô đều dựa vào quan sát mà biết tường tận.

Những món đồ này thật tốt, anh mặc vào, cỡ áo bao nhiêu, vòng eo bao nhiêu, anh chưa từng nói với cô, nhưng lại rất vừa vặn, không phải cô có con mắt thần, mà là vô cùng cẩn thận.

Nên nói như thế nào về Huống Vịnh Ninh đây?

Vốn tưởng ý vào bối cảnh hùng hậu của Tân Huống Kim Khổng, cô sẽ là một thiên kim đại tiểu thư kiêu căng bốc đồng, thậm chí có thể vì quan hệ giữa Tân Huống Kim Khổng và tập đoàn Thế An mà ra vẻ cao quý, nhưng cô không như thế. Ba tháng nay, khi đối mặt anh cố ý lãnh đạm xa cách, không đi hưởng tuần trăng mật, không sinh hoạt vợ chồng, đối với cô như “tảng băng”, cô đều yên lặng đón nhận, chưa từng oán giận hay nhờ anh một việc gì, còn chăm chỉ quản lý việc nhà.

Ngay từ đầu thấy cô tràn trề thích thú chuẩn bị bữa sáng, anh cho tám phần là chỉ được vài bữa, không ngờ cô có thể làm đến bây giờ, chỉ cần là ngày anh đi làm sẽ không làm gián đoạn. (Vô-15—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress.com/>)

Thẳng tênh mà nói, cô khiến anh cảm thấy hơi bất ngờ.

“Em giúp anh thắt cà vạt nhé!” Chắc chắn bữa sáng đã thu xếp ổn thỏa, Huống Vịnh Ninh mới lên lầu gọi anh dùng cơm, thấy anh đang chuẩn bị thắt cà vạt, mắt sáng bừng lên, vội chạy đến đoạt lấy công việc của anh.

Hắc hắc, lúc trước vì anh cô mới học cách thắt cà vạt, âm thầm luyện tập vài lần, bây giờ cuối cùng đã có thể phát huy tác dụng.

An Húc Thần vốn định từ chối, nhưng thoáng nhìn thấy ánh mắt lóe ra tia sáng của cô, như thể thắt cà vạt là chuyện làm cô vui vẻ khôn xiết, lời khước từ tự nhiên không nói ra được.

Hiếm khi ở gần anh như vậy, tim Huống Vịnh Ninh nhảy loạn lên, vốn khi luyện tập động tác khá linh hoạt, nhưng lúc này lại quá khẩn trương mà tay run run như cụ già tám mươi tuổi, sắp thất thành nơ hình con bướm.

“Ồ? Anh đổi áo sơ mi à?” Vì hồi hộp, bây giờ cô mới nhận ra chiếc áo anh mặc trên người không phải là cái ban đầu cô chọn.

“Ừ, anh không thích màu phấn hồng.” Anh lạnh lùng nói, nhận ra kỹ năng thất cả vạt của cô không tốt.

“Sao lại thế? Nam giới mặc áo sơ mi phấn hồng rất nhã nhặn mà.” Nhầm rồi, vội vàng đổi đề tài để kéo dài thời gian, lần nữa lại lần nữa.

“Cô à, đó là màu của nữ giới.” Anh bĩu môi, lời ít ý nhiều, hạ khuôn mặt tuần tú xuống, tỏ rõ ý kháng cự.

Cách nói và biểu tình của anh, làm Huống Vịnh Ninh không khỏi liên tưởng màu phấn hồng chính là màu đáng sợ của một bé trai, đột nhiên cảm thấy anh thật đáng yêu.

“Được rồi, buổi chiều em sẽ mang đi đổi sang màu khác.” Đột nhiên nghĩ lại, mỉm cười hỏi thăm. “Vậy anh nói cho em biết, anh thích màu nào nhất?” Tuy rằng cô biết rồi, nhưng vẫn hi vọng có thể nghe chính miệng anh nói.

“.....” Anh khẽ mím môi. Làm gì vậy? Bộ dáng hiện tại của anh dễ bắt chuyện lắm sao? Anh không muốn tán gẫu với cô nhiều chuyện thế.

Anh có khúc mắc với cô, dựa vào danh dự của đàn ông, cuộc hôn nhân bị ép buộc này chính là gông xiềng vô hình, anh không muốn nghe người ta nói lấy vợ vì cửa, cho nên với việc vợ ngoan ngoãn nghe lời... lời ra tiếng vào, cho nên từ trong tiềm thức đã tự tạo khoảng cách. (Vô—16—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Nói đi nói đi mà, về sau em đỡ phải mua nhầm rồi đổi lại, phiền toái lắm á.” Huống Vịnh Ninh không thể nén tính cách làm nũng như cô bé ở nhà, nhất thời không cẩn thận, nhưng lại lắc lắc chiếc cà vạt trên cổ anh, không ngờ lại ghì quá chặt....

“Khụ khụ khụ.....” Khuôn mặt tuần tú tức thì hồng lên, mở mắt ho khan, che trước cổ.

“A! Xin lỗi, xin lỗi!” Cô sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nanh tái đi, vội vàng buông tay, nhỏ giọng giải thích. Là cô rất yêu rất yêu chồng mình, tuyệt đối không có ý niệm mưu sát chồng trong đầu đâu nha.

Được trả tự do, ho khan ngừng lại, An Húc Thần tháo cà vạt ra, tự mình thất lại.

“Húc Thần, em không cần thận, chỉ là nhỡ tay thôi.” Cô dùng ánh mắt có thể so sánh được với nai Bambi, vô tội nói.

Nhỡ tay mà thiếu chút nữa thì xiết chết anh, nếu thật sự chọc đến cô, kết quả chắc chắn là thê thảm mà?

“Anh biết.” Anh gật đầu cứng ngắc, tỏ vẻ nhận lời giải thích của cô, nhưng với động tác tiến lên lần nữa muốn chỉnh cà vạt cho anh, xin miễn cho kẻ bắt tài đi.

“Hả..... Còn..... Bữa sáng chuẩn bị tốt rồi, nhanh đi ăn đi!” Huống Vịnh Ninh lúng túng, đành phải nói sang chuyện khác.

“Ừ.” An Húc Thần đáp lại, vừa đi vừa theo bản năng thất cả vạt, trong lòng có bóng ma nên thất cả vạt rất lỏng, bỗng nhiên cảm thấy cà vạt là một loại hung khí làm hại đến sự an toàn của bản thân, đồng thời, trong lòng anh nghĩ đến....

Nếu anh lại tiếp tục lạnh nhạt với cô bé Huống Vịnh Ninh này, có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Khủng bố a

~~Một đôi vợ chồng kết hôn gần nửa năm, chồng đẹp trai, vợ xinh xắn, tuổi theo thứ tự là ba mươi và hai sáu tuổi, hơn nữa thân thể khỏe mạnh, mỗi ngày đều nằm chung giường, nhưng, lại không hề làm lễ động phòng, mọi người nói có phải kỳ quái hay không? (Vô—17—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Đương nhiên là kỳ quái rồi, còn kỳ quái hơn cả hai con hổ nữa kia?

Vì thế, Huống Vĩnh Ninh kiểm tra mình trước gương lớn trong phòng tắm, xét xem thứ kỳ quái có phải là cô hay không?

Một đầu tóc đen, cô chăm sóc nó mềm mại như mây, đen nhánh mà sáng bóng, lấp lánh động lòng người. Nói đến gương mặt, cô không tự mãn đến mức cho rằng không ai là đối thủ, nhưng, cô có đôi lông mày hoàn mỹ, không miêu tả cũng cong như trăng rằm; ánh mắt trong veo như nước, sáng như sao, chiếc mũi thanh tú, đôi môi hồng không cần trang điểm lúc nào cũng trơn bóng.

Lại nhìn đến dáng người, mặc dù không phải báu vật gọi cảm, nhưng cũng là kết hợp hài hòa, đường cong lả lướt; da lại càng được dưỡng cẩn thận, vừa mềm mịn vừa có độ đàn hồi.....

Giống như đóa cam túc chỉ nở vì một người, cũng chỉ vì muốn hấp dẫn An Húc Thần, mong được anh chú ý đến, mà càng chọn trang phục kỹ lưỡng hơn.

Chỉ tiếc, không biết sao anh lại thế này, mỗi ngày cô đều ngủ bên cạnh anh, anh lại ngay cả chạm vào cô cũng không.....

2. Chương 2

Hiệu quả súp tình yêu của Huống Vĩnh Ninh như thế nào?

Rạng sáng, An Húc Thần rõ ràng đọc bản báo cáo kinh doanh nửa năm nay trong phòng sách, nhưng càng xem càng pháp phở, trong đầu bất giác hiện lên cô gái đang mặc tạp dề viên hoa, bên trong là hình ảnh chiếc váy ngủ mỏng tanh, sau đó, dực vọng tượng trưng cho phái nam bắt đầu ham muốn.....

Đây là chén canh lớn kia phát huy công dụng sao?

Anh vốn là người đàn ông bình thường, lúc này lại còn thêm thuốc bổ, tính tự chủ dường như đã bị ảnh hưởng...

Bang! (Vô—18—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Anh đóng tập hồ sơ lại, quyết định ra khỏi phòng sách, dù sao tư tưởng cũng không an tĩnh nổi, nhìn đi nhìn lại không có kết quả, chỉ lãng phí thời gian, chỉ bằng đi ngủ sớm đi.

Đâu biết rằng, khi anh đi qua phòng khách, lại phát hiện Huống Vĩnh Ninh đang cuộn người ngủ trên ghế sofa.

“Sao lại ngủ ở phòng khách?” Theo bản năng anh nhíu mày, đổi hướng đi đến bên cô, chăm chú nhìn lại, nhất thời miệng đắng lưỡi khô.

Đại khái cô đã tắm rửa qua, bộ áo ngủ màu đen đã đổi lại thành áo ngủ màu sẫm panh, tuy nhiên vẫn đều mỏng và trong suốt chẳng khác gì cả, đôi chân dài không tì vết đặt lên chiếc thảm mỏng, để lộ trong không khí làn da trắng muốt đầy gợi cảm, đôi gò nhỏ lên ngạo nghễ đằng sau lớp vải mỏng manh thoát ẩn thoát hiện kia.....

Con người anh tối lại, tâm tình vốn không bình tĩnh trong thoáng chốc lại gợn sóng.

Khi thì màu đen, khi thì màu sẫm panh, trong phòng đốt tinh dầu hoa hồng, lại nấu canh tránh dương... Đây là cô kháng nghị với việc anh nửa năm nay lạnh nhạt với cô sao?

Người đàn ông bình thường khi đối diện với sự dụ hoặc như vậy, hơn nữa đối tượng còn là vợ mình, bảo anh sao có thể cầm lòng được?

Thằng tanh mà nói, cô đã thành công!

Bây giờ, anh muốn thuận theo cảm giác trong lòng, không khắc chế áp lực nữa!

“Vĩnh Ninh, về phòng ngủ đi.” Anh khom người nhẹ vuốt lên gò má cô, nhỏ giọng gọi cô.

“A.....” Cô lẩm bẩm lên tiếng trả lời, quay người một cái rồi tiếp tục ngủ.

Nói cái quỷ gì vậy?! An Húc Thần hoang mang nhú mày, ngay sau đó bật cười, không ngờ lúc cô ngủ có phản ứng đáng yêu như vậy.

Giờ anh chuyển sang chọc chọc vào cánh tay cô. “Aizz, em nói gì anh nghe không hiểu.” (Vô—Ấn19h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Ồ.... Chồng tôi là gay a!” Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đôi môi đỏ mọng thốt ra lời oán hận tự đáy lòng.

An Húc Thần vốn đang tươi cười, khoe miệng đột nhiên cứng đờ, trên trán đen kịt lại.

Người chồng từ miệng cô là anh không phải sao? Nhưng cô lại còn nói anh là gay?! Toàn thân An Húc Thần anh có điểm nào có khuynh hướng gay?

Không phải anh có thành kiến gì với đồng tính luyến ái, nhưng anh đường đường có năng lực của một người đàn ông bình thường, lại bị vợ anh cho là gay, việc này cho dù là ai cũng không nuốt trôi nổi.

Nói cách khác, người con gái này đã giẫm lên tự tôn của anh rồi!

Một tay anh phủ lên chiếc áo ngủ mềm mại đỡ cô ngồi dậy, ánh mắt nguy hiểm chất vấn: “Tiểu thư Huống Vĩnh Ninh, mời em nói cho rõ, vì sao nói anh là gay?”

Say sưa trong mộng đẹp, đột nhiên bị bắt ngồi dậy, Huống Vĩnh Ninh hốt hoảng, đối mặt với vấn đề anh thỉnh linh đưa ra, chậm nửa nhịp mới có phản ứng, còn ngoan ngoãn đáp lại.

“Quần áo mỏng đến nỗi làm em muốn cảm rồi, mà anh vẫn thờ ơ! Còn canh bồ kia, em đã phải vất vả đi dò hỏi bí quyết gia truyền, nhưng kết quả lại vô dụng với anh! Cho nên em có đầy đủ cơ sở để suy đoán, anh, là, gay.” Nói xong, giống như hoàn hồn lại, hơn nữa nhìn ra ánh nguy hiểm trong mắt anh, cô bắt đầu cảm thấy thẳng tang không phải hành động sáng suốt. (Vô—20Ánh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Ừ hừ, bây giờ chúng ta sẽ chứng minh, suy đoán của em là đúng hay sai?” Anh bất ngờ ôm ngang hông cô, rời khỏi chỗ này.

“A!” Cô hoảng hốt hô, theo bản năng ôm chặt lấy cổ anh. “Chứng minh? Có ý gì?”

Khoe miệng An Húc Thần nhếch lên, hai bậc bước thành một bậc, nhanh chóng đến phòng ngủ tầng hai, đặt cô lên giường lớn, ngay sau đó phủ lên người cô.

“Ý là, hôm nay chúng ta sẽ thực hiện nghĩa vụ của vợ chồng.”

Sắc mặt An Húc Thần xám xanh, lại trắng, quần bách mà đỏ ửng lên, nội tâm bị nhìn thấu, tâm tình anh phức tạp, không trả lời ngay, nhưng cũng không phủ nhận.

“Tớ biết tớ biết.” Trịnh Duẫn Vô rất hài lòng khả năng tính toán tài tình của mình, bắt đầu nhiệt tình khuyên giải anh. “Aizz, không phải tôi nói rồi sao, cậu là người thông minh, sao lại có cái ý tưởng ngu xuẩn này chứ? Nhà vợ có tiền thì sao? Người khác muốn cầu còn không cầu được a! Sẽ có lời ra tiếng vào, không phải hâm mộ thì là ghen tỵ, lo đến họ làm gì? Cậu cười một người vợ xinh đẹp lại có gia thế, thì sao? Tổ tiên trước của cậu linh thiêng, thì sao? Cần bọn họ đánh rắm à!”

An Húc Thần bị cách nói đùa của bạn gây cười, căng thẳng trong lòng nhanh chóng thả lỏng, mặc dù suy nghĩ không thể thay đổi trong một sớm một chiều, nhưng lời cổ vũ của bạn tốt rất có hiệu quả với anh, áp lực giam cầm trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

“Đúng vậy, cuộc đời là của mình, mặc kệ bọn rồi chuyện này!” An Húc Thần đồng ý với cách nói của anh, nâng chén mời anh.

Trịnh Duẫn Vô chạm cốc với anh, giữa đầu uống rượu, khoe mắt thoáng nhìn ở cửa có người đi vào, cẩn thận nhìn lại, đúng là gương mặt quen thuộc.

“Thật tốt quá, Chu Nghị, đến đây!” Anh toét miệng cười, nói với An Húc Thần, nhưng nhanh chóng, mặt cúi xuống bởi thêm một câu: “Gặp quỷ rồi, sao Quý Lôi cũng đến đây?!”

An Húc Thần quay đầu nhìn lại, khoe miệng đang nhếch lên, thấy người không muốn gặp đột nhiên cứng lại.

Quý Lôi, bạn gái cũ của anh!

“Cậu muốn bị xe đâm à? Húc Thần đang ở đây, cậu còn dẫn Quý Lôi đến làm gì?” Trình Duẩn Võ ôm lấy cổ Chu Nghị, nửa lời nửa dẫn đến toilet trách mắng.

“Mình làm gì được, Lôi Lôi đã muốn vậy, mình mà không đưa nó đến thì bị mẹ mắng, lỗi tai cũng đã muốn đóng kén rồi.” Chu Nghị giãy ra, vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích.

Quý Lôi là em họ của anh, cũng từng là bạn gái của An Húc Thần hơn một năm, là mặt trăng được người khác vây quanh, là bảo bối được cưng chiều trong tay gia tộc, cho nên tuy cô xinh đẹp, tính tình lại kiêu ngạo buông thả, luôn để người khác phải nhượng bộ. (Vô—21—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Tốt nhất là cậu cầu nguyện hai chữ bình an đi, không thì tội lỗi lớn lắm rồi.” Trình Duẩn Võ làm bộ đánh anh một quyền, tức giận nói.

Với người phụ nữ kiêu căng bốc đồng cũng ngứa mắt, bộ dạng nuốt không trôi, cho nên trước kia đã không thích Quý Lôi, khi biết An Húc Thần chia tay với cô, anh đã vui tới nỗi mời ngay An Húc Thần một bữa cơm!

“Không đâu, Húc Thần kết hôn rồi, còn có thể có chuyện gì?” Chu Nghị nghĩ thật đơn giản.

Húc Thần là người thế nào, sẽ không ngoại tình đâu. Lôi Lôi cũng không có khả năng dây dưa với người đã có vợ, Trình Duẩn Võ này quá lo xa rồi!

“Vậy cậu phụ trách trông chừng Quý Lôi đi.” Trình Duẩn Võ vượt qua anh liếc mắt một cái, đi về chỗ ngồi trước, mới đi đến gần chợt nghe Quý Lôi chất vấn An Húc Thần—

“Không ngờ em mới xuất ngoại không lâu, đã nghe tin anh kết hôn, anh có biết em đau khổ thế nào không?” Quý Lôi oán hận nhìn An Húc Thần, giọng nói ai oán.

Vốn chia tay vẫn có thể làm bạn, gặp mặt có thể thân thiện hòa nhã, nhưng cô mở miệng là chất vấn hờn giận, làm anh không thể khuyên giải.

“Khi anh kết hôn nửa năm trước, không phải chúng ta đã chia tay rồi sao?” An Húc Thần nhìn về phía cô, thần nhiên đáp lại, tránh để cô chờ mong.

Nhưng kỳ lạ, người yêu từng thân mật, giờ chỉ cảm thấy xa lạ, cảm giác yêu thích trước kia, giờ không thấy dấu vết gì, mà trong lòng đã bị chiếm cứ bởi một người khác, một người con gái anh vốn nghĩ không coi trọng!

“Là tạm thời chia tay!” Quý Lôi nhấn mạnh.

“Con khỉ!” Trình Duẩn Võ nói không lớn không nhỏ, đủ lớn để cô có thể nghe thấy, cũng như nói ra cách nhìn của mình.

Quý Lôi nhú mày liếc anh một cái, chẳng thèm chấp anh, quay đầu tiếp tục nói chuyện với An Húc Thần.

“Không phải em đã nói, em ra nước ngoài du học một năm, cho nên tạm thời chia tay sao?” (Vô—22—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Lúc trước không muốn đang ở nước ngoài mà còn bị trói buộc, cho nên đưa ra yêu cầu này cũng là lưu lại đường lui, cô nghĩ anh sẽ chờ cô...

“Con khỉ!” Tiếng nói cùng âm lượng, nói lên cách nhìn.

“Chia tay là chia tay, không có chuyện tạm hay không tạm thời.” An Húc Thần chau mày, lặp lại lời nói đã nói trước đây.

Tình cảm của hai người cũng không sâu đậm lắm, mà anh rất rõ cá tính của cô luôn không chắc chắn, cho dù không có đám cưới, anh cũng không vì cô mà dừng bước chờ.

“Mặc kệ, anh nói đi, anh muốn em phải đền bù thế nào?” Cô làm nũng ôm cánh tay An Húc Thần dụ dục.

“Con khỉ!” Tiếng giễu cợt lại truyền đến lần nữa, lúc này âm lượng đã gia tăng đề-xi-ben vì không chịu nổi nữa.

Núi lửa Quý Lôi phun trào, đột nhiên quay đầu, hai tay chống thắt lưng, trừng mắt âm hiểm thét to với Trịnh Duẫn Võ.

“Con khỉ của anh đủ chưa? Rắm nhiều như vậy sao không vào toilet đi? Người ta đang nói chuyện mà anh xen mồm vào, có hiểu thế nào là lịch sự không hả?”

Trước kia cô cũng không vừa mắt Trịnh Duẫn Võ, đáng vẻ thì ục ịch, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, là đồ nhà quê.

“Không có cách nào, có người miệng nói như rắm, nếu tôi không nói, trong lòng khó chịu lắm.” Trịnh Duẫn Võ ngoáy ngoáy lỗ tai, cố ý bày ra bộ dạng du côn chọc tức cô. (Vô—23—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Anh!” Quý Lôi chán nản, nhìn về hướng anh họ, giận dữ xin giúp đỡ. “Anh Nghị, anh nhìn anh ta xem!”

“Anh đứng ở bên cạnh cũng trúng đạn?” Bị điểm danh, Chu Nghị lập tức nhắc tay đầu hàng, cho thấy lập trường trung lập. “Đừng gọi anh, bằng không hai người đi ra ngoài đánh một trận đi, anh và Húc Thần im lặng uống rượu.” Nói xong, liền thừa cơ đẩy Quý Lôi đến chỗ Trịnh Duẫn Võ, ngồi luôn giữa Quý Lôi và An Húc Thần, tạo khoảng cách họ bạn tốt.

Quý Lôi không cẩn thận đụng vào tên cao lớn như ngựa Trịnh Duẫn Võ, lúng túng bực bội nhìn anh, tin chắc anh không phải thuộc loại phong độ, tuyệt đối không hiểu cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, đành phải phờ phạc thanh thế hừ anh một tiếng, đi đến ngồi xuống bên kia của An Húc Thần.

“Ai, Húc Thần, lúc này em nói đùa thôi mà!” Quý Lôi không muốn không khí căng thẳng nữa, vòng vo đổi thái độ, hào phóng chúc mừng bạn trai cũ. “Ừ, kính anh, chúc anh hạnh phúc!”

“Thế này mới giống tiếng người.” Trịnh Duẫn Võ thầm bổ thêm một câu, nhìn Quý Lôi coi thường.

An Húc Thần khẽ chạm vào chén rượu đáp lại, tránh để hai người bọn họ gây lộn nữa.

“Cám ơn em, cũng hi vọng em sớm tìm được người đàn ông có thể làm em hạnh phúc.” Anh mỉm cười thoải mái, thành tâm chúc phúc. Từ người yêu thành bạn bè, sống trong hòa bình, như vậy tốt rồi.

“Ai, bỏ qua anh rồi, còn phải tìm lâu lắm!” Giọng nói Quý Lôi mang tiếc nuối và oán hận, nhìn về phía anh đầy lưu luyến.

Nghe nói..... Đám cưới của bọn họ là vì kinh doanh, như vậy, anh có yêu vợ không? (Vô—24—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Nếu tình cảm của bọn họ không tốt, có lẽ, cô và An Húc Thần vẫn còn có thể, đúng không?

3. Chương 3

Đang ngủ chập chờn, vì tiếng động ngoài cửa mà Huống Vịnh Ninh tỉnh lại, bước nhanh xuống tầng một, thấy An Húc Thần nghiêng nghiêng ngả ngả ở bậc cửa, liền chạy nhanh đến đỡ lấy anh.

“Ây, toàn mùi rượu à!” Mùi rượu xông vào mũi, làm Huống Vịnh Ninh không chịu nổi kêu nhỏ.

“Có sao?” An Húc Thần che miệng hà hơi, vì hơi rượu mà ợ lên một cái. “Ừc!”

“Đó, còn không có sao?” Xém nữa thì ngạt thở vì mùi rượu, cô nhăn mũi lại, cùng lúc bước đi của anh lảo đảo, cô cũng thiếu chút nữa mất cân bằng. “Sao lại uống nhiều như vậy?”

“Không biết.....” Anh liêu xiêu, lời nói mơ hồ.

Cô dùng hết lực dìu anh lên tầng, một bên dò hỏi: “Là xã giao à?” Tuy sẽ cố không hỏi về quá khứ, nhưng thực ra cô rất tò mò.

Trên thực tế, sau khi cưới, cô chưa bao giờ đi cùng anh đến chỗ công cộng, ngoại trừ nhà chồng, bất kể ai có mời anh đi đâu đó thì anh cũng chưa lần nào đưa cô đi cùng cả.

Cô đoán, nguyên nhân là do tình cảm của bọn họ chưa đủ, cho nên cô cũng không dám đòi hỏi gì nhiều, chỉ yên lặng chờ đợi, hi vọng một ngày anh có thể hoàn toàn mở rộng trái tim, thật lòng nhận cô làm vợ, chuyện gì cũng có thể chia sẻ với cô.

“Không phải, là đi cùng A Võ, Chu Nghị và Lôi Lôi.” Có bảy phần men say, suy nghĩ cũng trở nên ngay thẳng, ngoan ngoãn trả lời như một em bé.

“Lôi Lôi?” Đây là tên một phụ nữ, nhưng lại gọi rất thân mật, lòng cô chợt thất lại.

“Ừ, Quý Lôi.” Anh ngồi thật mạnh xuống giường, muốn nằm xuống phía sau, lại bị cô dùng sức kéo lại. (Vô—25—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Khoan hãy ngủ, anh thay quần áo đã, nếu không ngủ không thoải mái đâu.” Cô dỗ anh cởi áo khoác, phát hiện khi uống rượu dường như hỏi gì anh cũng trả lời, không khó gần như bình thường, vì thế tiếp tục tìm hiểu. “Quý Lôi là ai vậy? Chưa từng nghe anh nói đến!”

“Quý Lôi à.....” Anh dừng lại một chút, buồn ngủ, phản ứng chậm chạp, hơn nữa cô cởi quần áo thay anh, hại anh càng không thể tập trung chú ý được.

Huống Vịnh Ninh đang nghe anh nói, bỗng lòng bị treo ngược lên cao, hơn nữa do động tác đến gần anh, tự nhiên ngửi thấy mùi nước hoa nữ tính bay đến từ chiếc áo len của anh, trong đầu cảnh giới mãnh liệt.

Theo bản năng, cô dừng tay, dựa sát vào hõm vai anh xác nhận, mùi hương này lại càng rõ rệt.

Cô có thể cố chịu đựng mùi rượu, nhưng mùi nước hoa nữ tính này không phải của cô, như độc được, như kim châm, dường như đang xâm nhập vào trái tim mềm yếu của cô.

Cho dù Quý Lôi là ai, dám để lại mùi hương trên áo của chồng cô, giống như đang ra oai với cô vậy!

“Bạn tốt sao?” Cô cất giọng hỏi lại, như không chịu ảnh hưởng, tiếp tục động tác, cởi luôn chiếc áo len làm cô phiền lòng kia ra.

“Không hẳn là bạn tốt, phải nói trước kia bạn gái cũ.” An Húc Thần thật thà cười ngây ngô, không biết đi chừng khi mình uống rượu say đó là đặc biệt thành thật.

Cô ngơ ngác, không biết nên vui hay nên buồn.

Anh nói “Trước kia”, có nghĩa là quá khứ, nhưng nếu đã là quá khứ, gặp lại chẳng phải là dấu lìa gợi ý còn vương tơ lòng (1)?

Cho nên anh mới không đưa cô đi gặp bạn anh, bởi vì lúc nào cũng có bạn gái cũ ở đó sao? (Vô—26—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Tình cảm của bọn họ còn tốt sao? Lúc trước vì sao lại chia tay? Huống Vịnh Ninh không ngăn được suy nghĩ, nhưng ngay sau đó lại kinh hãi vì suy đoán của mình.

Tuy quan hệ gần đây của họ khá hơn một chút so với tân hôn, nhưng cô không quên quãng thời gian chịu lạnh nhạt kia, anh lãnh đạm như vậy, là vì chán ghét đám cưới được sắp đặt trước sao?

Về phần vì sao chán ghét... Có phải là vì trong lòng đã có người hay không, mà người kia chính là Quý Lôi, bạn gái cũ?

Rõ thật là, ban đầu cô đòi cha phải gả cho An Húc Thần, nhưng đâu có tưởng tượng đến điểm này đâu?

Cha Húc Thần từng cam đoan với cha cô lúc ấy anh còn độc thân không có bạn gái, nhưng có thể chẳng qua là cha Húc Thần không biết tình hình, mà trên thực tế là anh có đối tượng a!

Đúng rồi, chính vì như vậy, cho nên cuộc sống hôn nhân nửa năm qua của họ cực kỳ trong sáng!

(1) một câu thơ trong truyện Kiều

Nghĩ đến, trong lòng Huống Vịnh Ninh có đủ các cung bậc cảm xúc, vừa cảm thấy chua xót, vừa cảm thấy mình biến thành một người thật khó ưa, cũng thấy áy náy với anh...

“Anh vẫn giữ liên lạc với bạn gái cũ à?” Cô chưa xót hỏi, thấy hốc mắt nóng nóng, cầm trong tay chiếc áo len của anh, cảm giác nặng như ngàn cân, như chiếc bàn là nóng bỏng.

“Phải có phong độ, chia tay vẫn là bạn chứ!” Không biết nội tâm cô đang chất chứa trăm ngàn suy nghĩ, An Húc Thần nằm bịch xuống rồi nhắm mắt lại.

“Húc Thần.....” Cô ngồi xuống mép giường, hỏi ra thắc mắc vẫn cất giấu ở đáy lòng mà không dám hỏi. “Lúc trước thật ra anh chán ghét cuộc hôn nhân của chúng ta đúng không?” (Vô—27-Ảnh—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Ừ.....” Mí mắt nặng trĩu, anh chuẩn bị ngủ.

Tuy cô biết rõ đáp án, nhưng chính tai mình nghe thấy vẫn cảm thấy ử rữ. “Vậy mà anh vẫn còn tâm tình để mà tiếp nhận chuyện đó?”

“Bất đắc dĩ thôi, có việc nhờ vả người thì đâu còn cách nào khác?” Cho dù hai mắt đang từ từ nhắm lại, anh vẫn tự cười giễu. “Còn em? Vì sao lại chấp nhận sự sắp đặt này? Chúng ta đều không biết nhau mà?”

Mở mắt ra, cơn say đã làm tan phòng bị lúc bình thường, anh cũng hỏi ra nghi hoặc gác dưới đáy lòng đã lâu, trước sau vẫn buồn bực, người có điều kiện xuất sắc như cô vì sao không gả ột đối tượng môn đăng hộ đối hơn, mà lại chọn anh, một công ty đang gặp phải vấn đề tài chính?

Huống Vệnh Ninh nhìn anh, trong mắt là sương mù, trong ngực chưa xót.

Bất đắc dĩ..... Thì ra do vậy anh không tự nguyện cưới cô! Trái lại, từ trước khi cưới, cô đã thâm yêu anh, một bên quá sẵn sàng, cam chịu.

“Thực ra em đã biết anh từ lâu, chẳng qua anh không biết mà thôi.” Khóe miệng thần nhiên mỉm cười, đáy mắt lưu luyến tình cảm.

“Thật không? Sao anh có thể không biết chứ?” Bực bội nhú mày, anh trở mình, cũng không dịch lại cơn buồn ngủ nữa, đầu hàng đội quân sâu ngủ.

Tuy cô không phải xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại xinh đẹp đáng yêu, đủ để gây ấn tượng với người khác, nếu như từng gặp mặt một lần, theo lý thuyết, chắc hẳn anh phải nhớ rõ mới đúng, nhưng, bây giờ đầu anh đã bải công rồi, có nghĩ cũng không ra.

“Nếu em nói, chúng ta kết hôn, thực ra là em chủ động yêu cầu, anh tin không?” Nhìn lên ảnh chiếc váy cưới treo trên tường, cô vừa hạnh phúc vừa phiền muộn nói.

Vì anh bận rộn công việc, giờ nhớ đến phải nói là anh cũng không tình nguyện, lúc trước bọn họ chỉ mặc một bộ lễ phục, chụp khoảng mười tám hình, may mà tất cả cuối cùng cũng xong xuôi.

“.....” Câu trả là những tiếng ngáy rất nhỏ.

“Ngủ?” Cô ló đầu kiểm tra, mỉm cười nói nhỏ. “Uống rượu thì có vẻ đáng yêu, còn dễ gần hơn bình thường.”

Lúc trước chỉ yên lặng thích anh, mến anh, cũng không chủ động làm gì, càng không ngờ có một ngày lại trở thành vợ chồng, giờ đã phát triển như vậy, với cô mà nói, có thể nói là mong ước toại nguyện.

Nhưng làm người ta thương tâm là, với anh mà nói, cũng là bị ép đến bất đắc dĩ tiếp nhận..... (Vô—28—Ảnh—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Giờ thì sao? Anh có ưa cô hay không? Cho là có đi? Có lẽ, tìm một cơ hội anh quá chén khác, dò hỏi lời nói thật lòng nữa.

Thay anh gẩy những sợi tóc hỗn độn giữa trán sang bên cạnh, lại đắp chăn bông cho anh, cô đứng lên muốn rời đi, chiếc áo len ở trên đùi rơi xuống, bỗng nhắc nhở cô.

Đúng rồi, còn chủ nhân của nước hoa này đâu!

Không phải bọn họ muốn thử cô chứ?

Anh vẫn giữ quan hệ với bạn gái cũ, cô thấy như đang ôm một quả bom không biết khi nào sẽ nổ, nhưng cô có thể nói gì sao?

Nếu phản đối, anh có thể cho cô là người phụ nữ ghen tỵ hay không?

Nếu, cô chính là người thứ ba, thì có tư cách gì mà đi ngăn cản?

Phiền não không rõ này, không chỉ khiến cô thức trắng đêm không ngủ, cũng thắt chặt lòng cô, ắt hẳn trong cuộc sống về sau sẽ vẫn theo quấy nhiễu cô không thôi.

Ngày vội vàng trôi qua, đảo mắt, một năm đã qua, năm mới vừa đến, khắp nơi hồi xuân, vạn vật tươi xanh, vui mới tản ra, ngênh đón tương lai, làm người ta tràn ngập sáng khoái.

Tập đoàn Thế An xí sau hơn một năm trước cơn sóng nhỏ, dưới sự dẫn dắt của An Húc Thần thoát khỏi nguy hiểm, trưởng thành từ trong gian khổ, đã trả lại hơn phân nửa viện trợ tài chính của Tân Huống Kim Khổng, điểm này, làm Huống Vinh Cơ nhìn với cặp mắt khác xưa, không khỏi cho rằng ánh mắt của con gái thật độc đáo, chọn trúng một người đàn ông xuất sắc có năng lực quyết đoán không giống với người thường.

Huống Vinh Ninh cũng cảm thấy vui vẻ, vì anh đã thực sự cố gắng quan tâm đến cô, nhưng cô lại là người đứng mũi chịu sào, chịu ảnh hưởng lớn nhất từ sự bận rộn của anh.

Cô không phải là một người con gái diễm đam hưởng nội, nhưng sau khi gả cho anh, ngay cả cô cũng cảm thấy mình có thay đổi khác thường, vốn tính tình luôn thẳng thắn thoải mái, nay thành ra cô đơn hiu quạnh, suy sụp ủ rũ, lo được lo mất, khiến cho tâm tình bị đè ép, thường xuyên bức bối không vui, chỉ khi đối mặt với An Húc Thần, tinh thần mới tốt hơn một chút, nhưng khi ở một mình, lại lập tức biến thành một quả bóng xẹp. (Vô—29—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Tâm tư, toàn bộ đặt trên người chồng cô, trong mắt, trong lòng, đều là An Húc Thần.

Cô càng lún càng sâu, không thể tự kiềm chế, nhưng còn anh? Thờ ơ, lạnh nhạt chôn vùi cô, lòng sắt đá, có thể lung lay không?

“Húc Thần, cuối tuần này đừng tăng ca, cùng ăn tối được không?” Trước khi tiễn anh ra cửa, Huống Vinh Ninh cố nói nhẹ nhàng đề ra yêu cầu, trong lòng thực ra bất an không yên, lo sẽ bị anh từ chối.

Quả nhiên anh không nhớ ngày kỷ niệm kết hôn một năm của bọn họ! Huống Vinh Ninh không bắt ngờ.

Nhưng, lời mời này, ý nhắc nhở không phải đã quá rõ sao? Nếu anh có lòng, sẽ nhớ đến, nếu là không nhớ nổi...

Cho dù nghĩ không ra, có quan hệ gì đâu, chỉ cần ngày đó có thể ở cùng anh chúc mừng là tốt rồi! Cô tự an ủi mình.

“Có chuyện gì không?” An Húc Thần buồn bực hỏi.

Huống Vinh Ninh nhún vai lắc đầu. “Chỉ muốn cùng anh ra ngoài ăn tối thôi, có thể đi không?”

An Húc Thần thấy cô rõ ràng chờ mong đến thấp thỏm, lại ra vẻ thoải mái, bỗng nhiên có chút đau lòng, không nhẫn tâm cự tuyệt.

Giống như anh đối xử với cô rất tồi, nếu không sao ngay cả một lời mời ăn tối, cũng khiến cô xoay sở bất an như thế?

Anh cười ngạo nghễ nhìn cô, cố ý phụng phịu nói: “Phải là một bữa tối thật ngon, anh mới đồng ý.” (Vô—30—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Huống Vinh Ninh ngây người, lâu lắm mới kịp phản ứng.

“Được, em đi thu xếp.” Cô vui vẻ cười hớn hở, nếu không kiềm chế bản thân, có lẽ cô đã nhảy lên hoan hô rồi.

Nụ cười còn xán lạn hơn ánh mặt trời kia làm An Húc Thần lóa mắt, tim đập thật nhanh, ngay cả khi cửa thang máy đã mở, cũng quên bước vào.

Giống như anh chưa từng thấy hình ảnh vui vẻ của cô như vậy, mà anh chẳng qua chỉ đồng ý cùng ăn tối với cô, có thể làm cho cô cao hứng đến vậy sao?

Cô có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy à? Còn rất đáng yêu nữa...

Nếu chỉ như thế này, anh có thể làm được, cũng tình nguyện làm.

Nhưng, nhìn dáng vẻ hạnh phúc vui mừng của cô, tâm tình anh cũng vui theo, đây là vì sao chứ?

Xem ra, ngay cả anh cũng chưa phát hiện, hình ảnh cô đã đóng chiếm trong lòng anh, vô tình ngày càng lớn hơn!

Đúng vậy, thật ra anh đã không còn chán ghét cuộc hôn nhân này nữa, hơn nữa khi phát hiện đã đón nhận cô vào cuộc sống của mình, dường như sự chán ghét trong lòng biến mất, thậm chí, anh đã quen với cuộc sống có cô rồi.....

“A, thang máy đến rồi kìa!” Cô đẩy đẩy anh nhắc nhở.

An Húc Thần đột nhiên hoàn hồn, bị luồng điện trong nụ cười của cô làm mất hồn, thật sự xấu hổ mà, vừa muốn ra về bình tĩnh, nhưng về mặt trái lại cứng đờ ra, nhìn rất buồn cười.

“Thời gian sau khi ăn tối, em cũng sắp xếp được không?” Cô tiện thể yêu cầu, cơ hội khó mà có được, cô liền được đăng chân lên trang đầu một chút.

“Ừ, cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.” Anh ngưỡng ngừng vội nói lời từ biệt, đi vào cửa thang máy xiu nữa thì đóng lại.

Huống Vịnh Ninh cực kỳ vui vẻ, cuối cùng khi cửa thang máy đóng lại, hớn hờ vỗ tay reo hò: “Ya, quá tốt!”

Cô không biết vừa rồi mình ảnh hưởng đến anh thế nào, chỉ biết khó có thể hẹn được nên nhất định phải thu xếp thật tốt, đây là lần đầu tiên sau một năm kết hôn đấy!

Cô chỉ biết, chỉ cần có kiên nhẫn, có nghị lực, cuộc sống hôn nhân của bọn họ nhất định có thể giống như ăn đường, ngày càng ngọt hơn!

Vì kỷ niệm ngày kết hôn có ý nghĩa quan trọng, Huống Vịnh Ninh lên mạng sưu tầm tư liệu, xem tạp chí, căn cứ vào yêu cầu thức ăn ngon và không khí lãng mạn, tìm được một nhà hàng danh tiếng theo kiểu dáng Tây Âu, sớm đặt chỗ trước.

Hôm nay lòng cô ngập tràn mong đợi, buổi sáng trước khi An Húc Thần đi làm đã nhắc nhở, muốn anh trực tiếp gặp cô ở nhà ăn, tiết kiệm thời gian đưa đón trong giờ cao điểm. (Vô—31-Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Còn cô thì tranh thủ thời gian rảnh để cân nhắc trang phục, còn đi lựa quà kỷ niệm cho nhau, sau đó đến nhà ăn trước một giờ để đặt phòng, chọn đồ uống, thông thả xem tạp chí.

Hắc hắc, ánh đèn đẹp, không khí tốt, danh sách đồ ăn trên thực đơn nhìn đã thèm rồi, Húc Thần chắc hài lòng lắm!

Cô còn có kế hoạch khác, sau khi ăn uống xong, hai người đi uống nước, nếu anh chưa mệt, sẽ đến quảng trường xem biểu diễn....

Khoe môi xinh đẹp cười nhẹ, Huống Vịnh Ninh nhìn cảnh ngoài cửa sổ, đồng thời nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong kính thủy tinh.

Bình thường không có cơ hội ra ngoài với anh, ở nhà lại mặc tương đối nhẹ nhàng, cho nên ở trước mặt anh, trang phục của cô hầu như không có gì đặc biệt, vì thế, ngày hiếm có này, cô đã mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị đấy!

Một thân âu phục màu xám, phối hợp với giày cao gót cùng màu, thoát nhìn tự nhiên tao nhã lại không mất đi vẻ xinh đẹp, mái tóc đen bóng mềm được buộc gọn phía sau đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú mang theo chút cao ngạo, hi vọng có thể hấp dẫn anh nhìn cô vài lần.

Đây là con gái vui mừng khi thay đổi diện mạo! Cô chỉ muốn xinh đẹp trước người đàn ông mình yêu. Trước hôn nhân không có tình cảm thì sao, sau khi cưới bọn họ có thể nảy sinh tình cảm mà!

Vừa rồi cô đã mua đồng hồ đeo tay, giá khá đắt, nhưng vì đây là ngày kỷ niệm đầu tiên, thứ đầu tiên thuộc về ngày kỷ niệm của hai người, cho nên cô đã quyết định lấy.

Giở quà ra, Huống Vĩnh Ninh cẩn thận từng tí, yêu thích không rời xem đi xem lại, tưởng tượng ra cảnh khi anh nhận được quà, khéo miêng nhếch lên nụ cười ngọt ngào.

Yêu, ngay cả chờ đợi cũng cảm thấy hạnh phúc.

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Thế An, xuất hiện một người ngoài ý muốn, thân phận của người đến cũng làm cho người vốn nghiêm túc làm việc như An Húc Thần phải mỉm cười vui vẻ. (Vô—32—Anh—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Chú nhỏ!” Cùng tiếng kêu nũng nịu, An Nhã niềm nở vẫy tay, đi thẳng đến chỗ An Húc Thần, nhảy lên ôm anh một cái.

“Cháu là Nhã Nhã?” An Húc Thần vội vàng kéo hai tay của cô ra, nghi ngờ đánh giá.

“Đúng vậy, chú không nhận ra cháu sao?” An Nhã cười láu lỉnh quay một vòng trước mặt anh.

“Tí nữa thì không nhận ra, cháu thay đổi nhiều quá, nếu đi trên đường, cháu không nói, chắc chú không nhận ra đâu.” An Húc Thần kinh ngạc nhìn đứa cháu gái mười tám tuổi này, anh chỉ nhớ nó như đứa trẻ mười tuổi vậy, ba năm trước còn rất nhỏ, sao lúc này lại... Tuy nhìn kỹ vẫn nhận ra nét quen thuộc, nhưng ngoại hình đã thành một người trưởng thành rồi.

“Là đẹp hơn sao?” Cô bướng bỉnh liếc anh một cái.

“Đúng.” An Húc Thần cứng chiều đáp, vì lúc trước khi còn ở nhà chưa ra nước ngoài, anh vẫn luôn yêu thương An Nhã, cho nên dù ngăn cản về khoảng cách, vẫn liên lạc với nhau. “Ba mẹ cháu đâu? Không về Đài Loan với cháu à?”

“Bọn họ không về.” An Nhã lè lưỡi. “Lần này cháu đi cùng vài đứa bạn đi du lịch Đài Loan á.”

An Húc Thần đổi sang thái độ bề trên hỏi: “Bọn họ có biết không?”

“Đương nhiên biết a, nếu không cháu lấy lộ phí đâu ra.” Cô cười khê nói.

“Vậy là tốt rồi.” Anh gật đầu. “Bạn cháu đâu?”

“Do lệch giờ nên bọn nó chưa đến, cho nên hôm nay là thời gian tự do hoạt động, cháu đến tìm chú trước, đi chỗ nào chơi đi chú?” An Nhã thân mật kéo cánh tay anh.

“Muốn về nhà ăn cơm không?” Anh đề nghị, nghĩ cha mẹ mà thấy An Nhã chắc sẽ rất vui. (Vô—33—Anh—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“No no no! Lần sau ba mẹ cháu về cũng lại đến đó thôi.” An Nhã xin miễn cho kẻ bắt tài, lắc đầu thật mạnh.

Hôm nay cô đến đây, thăm nghĩ nhìn thấy người chú đẹp trai của cô là tốt rồi, không muốn ăn cơm với bề trên đâu, chẳng thú vị gì cả!

Anh nhún nhún vai. “Cũng tốt.” Cách xa nhau hai thế hệ, sẽ có khác biệt, cũng không miễn cưỡng, hơn nữa, An Nhã đến quá bất ngờ, nhất thời đưa nó về làm mẹ chưa sẵn sàng.

“Chú mời cháu đi ăn tối đi, chú theo cháu, chúng ta đi dạo chợ đêm, cháu nhớ quà vặt ở Đài Loan lắm!” Trong mắt cô đảo một cái, đã nghĩ ra ý tưởng.

“Chợ đêm?!” An Húc Thần cất giọng kỳ quái, bỗng nhiên nhớ đến buổi hẹn với Huống Vĩnh Ninh. “Nhưng hôm nay không tiện.....”

An Nhã vừa nghe thấy chú có khuynh hướng khước từ, chạy nhanh đến lắc tay chú, làm nũng thuyết phục. “Ai ui, đã bao lâu người ta không về, hơn nữa chỉ có hôm nay mới rảnh, tiếp theo còn phải đi du lịch với bạn học, không có thời gian gặp chú đâu!”

An Húc Thần chần chừ do dự.

Nhã Nhã nói đúng, bọn họ xa cách ba năm mới gặp, lại chỉ có hôm nay, nếu chờ đến lần sau, không biết đã là bao lâu rồi....

Mà anh và Huống Vĩnh Ninh thì có thời gian, chỉ là bữa tối thôi mà, muốn lúc nào chẳng được, cho dù hôm nay phải hủy hẹn, ngày mai bù lại cũng được.

Được rồi, quyết định vậy đi. Người con gái kia trước nay đều rất quan tâm anh, chỉ là một lần lỡ hẹn thôi, chắc cô sẽ thông cảm.

“Được hay không vậy?” An Nhã thúc giục, cái miệng nhỏ nanh chu ra cứ như là đeo thêm ba cân thịt cũng được, tính cách của nó chẳng khác gì hồi bé cả.

“Được rồi, thật bó tay với cháu, lần sau nhớ là phải nói trước nhé!” Anh đáp ứng, vì nhà cháu gái ở xa mà đồng ý, ngược lại còn gọi điện thoại hủy cuộc hẹn.

4. Chương 4

“Tạm thời có việc nên hủy, đổi thành mai đi, tối mai chúng ta sẽ ra ngoài.”

Huống Vĩnh Ninh kinh ngạc cầm di động, trong đầu ong ong tiếng nói vừa rồi của An Húc Thần, giống như bất thành linh bị hắt gáo nước lạnh.

Đã nói rồi, sao lại đột nhiên hủy hẹn?

Hôm nay là kỷ niệm ngày kết hôn của bọn họ mà! Nếu không phải hôm nay, thì còn có ý nghĩa gì nữa. (Vô—34—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Đúng là anh không nhớ hôm nay là ngày kỷ niệm của họ sao? Cho dù không nhớ ra, cũng không nên để cô như chim bồ câu thể nhá, không phải lúc nào cũng quần quít lấy anh, đây là lần đầu tiên mà.

Vì hôm nay, cô đã tổn không ít tâm tư, kết quả...

Ai! Quả nhiên anh không coi trọng cô, dễ dàng đặt cô sau bất cứ chuyện gì...

Tự cười giễu, Huống Vĩnh Ninh lắc đầu, ném đi rất nhiều cảm xúc tiêu cực.

Tuy rất uể oải, nhưng cô sớm giác ngộ khi đối mặt với khó khăn, vì muốn nhận được tình yêu của anh, cô luyện Kim Chung Trảo (1), cho dù chưa đến trình độ bách độc bất xâm, nhưng cũng có bản lĩnh chữa thương ỳnh.

Không sao, bỏ qua năm nay, còn có năm sau, hai năm sau, ba năm sau...

Tâm tình suy sụp, không muốn ngồi nữa, cô cầm hóa đơn đến quầy tính tiền.

Thật châm chọc a, vui vẻ đến, đau thương trở về, đột nhiên có quá nhiều thời gian, làm sao cho hết đây?

Cô không có ý tưởng gì, chỉ xác định là không muốn trở lại căn phòng lạnh lẽo đó, vì thế bước chậm trên đường, có lẽ dựa vào bầu không khí náo nhiệt có thể đuổi đi cô đơn không ngừng gia tăng trong lòng, trong tiềm thức đi đến nơi đông người.

Huống Vĩnh Ninh không biết mình đã đứng ở đầu đường bao lâu, chưa ăn tối cũng không thấy đói, đi nửa ngày cũng không thấy mệt, cuối cùng cô đi vào chợ đêm, đặt mình trong đám người, dường như tất cả đều là bạn đồng hành, nhưng càng hiện lên hình ảnh đơn độc. (Vô—35—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“A!” Bị người phía sau va đầu vào, cô khẽ hô nhỏ.

“Xin lỗi.” Đó là một đôi tình nhân liếc mắt đưa tình, bất cẩn va vào cô, hai người không hẹn mà cùng xin lỗi cô.

“Không sao.” Cô mỉm cười, nhìn bọn họ anh anh em em mà tiếp tục bước đi.

Thật hâm mộ a! Khi nào thì, cô cũng có thể cùng người trong lòng đi dạo phố tản bộ?

Tình yêu thật không công bằng, yêu người trước thì nhất định sẽ thất bại, trừng phạt chính là ném phải tư vị khổ sở, chỉ có thể thầm hi vọng đối phương yêu mình, dù là kiều nữ tuyệt trần cũng không khác.

Rõ ràng cô có thể sống rất tốt, nhưng vì sao lại tự mình làm bản thân thê lương đến thế?

Cái này gọi là tự mình chuốc khổ đúng không? Có phải ngay từ đầu, cô không nên nhân lúc anh gặp khó khăn, còn đưa ra yêu cầu làm đám cưới với cha?

Huống Vĩnh Ninh chậm bước vào chợ đêm, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào, cho đến khi một bóng hình quen thuộc chiếm lấy ánh mắt, cô sững sờ, dừng bước lại.

Không thể nào? Bệnh của cô nghiêm trọng rồi, tự dưng xuất hiện ảo giác, ngay cả người qua đường cũng nhìn thành An Húc Thần?

Người nọ đang đứng ở gian hàng gấp thú bông, ngay bên cạnh là một mỹ nữ màu da khỏe mạnh, hai người đứng trước gian hàng đồ chơi, chọn mục tiêu...

Húc Thần không có khả năng đến đây chứ?

Ngay khi cô đang nghĩ vậy, màu sắc của chiếc cà vạt lủng lẳng trên cổ người đàn ông kia lộ rõ, phủ định sự an ủi của cô.

Mỗi ngày cô đều chuẩn bị quần áo cho chồng, vì thế không thể nhận sai màu ca vát sáng nay. (Vô—Ảnh—
—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Đúng là Húc Thần! Thân hình Huống Vĩnh Ninh lay động một cái, ngực thắt lại, chua xót cực điểm, cùng với đó mắt cũng mờ đi, cổ họng khô lại.

Anh nói có việc không thể đến nơi hẹn, kết quả là đi với người phụ nữ này đến chợ đêm gấp thú bông?

Tận mắt nhìn thấy là sự thật, muốn cô phải an ủi mình như thế nào đây, vì chuyện quan trọng mà anh không đến chỗ hẹn với cô?

Nhìn động tác của anh và người phụ nữ kia, tự nhiên mà thân mật, sáng khoái lại vui vẻ.... Cười như vậy, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thấy!

Cô ấy là ai? Là người tên Quý Lôi, bạn gái cũ sao?

Cô suy đoán, ngay sau đó thấy bọn họ gấp thú thành công, Húc Thần giao chiến lợi phẩm vào tay cô gái kia, đổi lại cô ta cũng nhiệt tình ôm và hôn vào gò má.

Một màn kia, sóng to gió lớn nổi lên trong đầu cô, cánh môi run nhè nhẹ, đành phải cắn môi nhẫn nhịn, chế ngự khổ sở lẫn uất ức mãnh liệt đang dâng trào.

Cô có nên xông lên phía trước tách họ ra không? Sau đó rít gào phun lửa trước mặt mọi người, hay là khóc gào chỉ trích, trút hết những uất ức vì bị chồng lừa gạt?

Một mảnh hỗn loạn trong đầu, cái gì cô cũng không làm, chỉ đem chua xót giam lại nơi cổ họng, run rẩy xoay người, lui đến hướng rồi đi, bóng hình xinh đẹp lướt qua như u hồn.

Cô chẳng những bất lực, tuyệt vọng, còn cảm thấy mình thật buồn cười.

Thì ra bên người anh có người phụ nữ khác, khó trách dù cô cố gắng thế nào, anh trước sau cũng không hề cảm động!

Còn muốn tiếp tục ngốc sao?

Nhiệt nằng nóng bỏng kia, trái tim kiên quyết yêu anh kia, dần hóa thành băng... Hơi lạnh toát ra từ đáy lòng, một luồng sóng lạnh chạy qua lưng, giết chết nhiệt tình của cô.

Ra khỏi chợ đêm, cô ngây ngốc đứng ở ngã tư, bỗng nhiên không biết nên đi con đường nào, biến giao thông lại thay đổi, cô hoảng hốt bước đi.

Bíp...(Vô37—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Tiếng còi đột nhiên vang lên, nhưng ngay sau đó điều làm người ta sợ hãi là tiếng tanh gập, đột nhiên va đập làm cả người Huống Vĩnh Ninh bị đánh bay vài thước, rơi thật mạnh xuống đất.

Còn chưa kịp cảm nhận đau đớn, màn đen trước mắt đã nuốt chửng cô, trong tiếng kinh hô của mọi người, cô mất đi ý thức....

Sắc mặt An Húc Thần trắng bệch, vội chạy đến bệnh viện, lại chỉ có thể đứng ngoài phòng giải phẫu lo lắng đi lại.

Vừa rồi bỗng nhận được điện thoại thông báo của cảnh sát, nói Huống Vịnh Ninh bị tai nạn xe, cả người anh khiếp sợ, ngây ra như phỗng, trong nháy mắt trái tim như xuất hiện một lỗ thủng, hơn nữa, ngọn lửa lo lắng lại đốt cháy nơi trống rỗng kia.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang tốt sao có thể ra tai nạn xe cộ?

Tình trạng bây giờ thế nào? Anh nên hỏi ai mới tốt? Nghiêm trọng không? Phẫu thuật cái gì? Còn nữa, tai nạn xe xảy ra thế nào? Người gây tai họa đâu?

“Xin hỏi anh là người nhà của tiểu thư Huống Vịnh Ninh sao?” Hai người cảnh sát và nhân viên hộ lý hỏi anh.

“Vâng, tôi là chồng cô ấy.” An Húc Thần vội vàng đáp. “Xin hỏi tình trạng lúc này của cô ấy thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Dựa trên hiểu biết, chắc không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng về tình trạng thương tích thì có vấn đề đấy, bác sĩ sẽ nói rõ với anh sau.” Không nhanh không chậm, nhân viên cảnh sát trả lời vấn đề của anh.

Tốt quá, không nguy hiểm đến tính mạng... Anh thoáng yên tâm, nhưng lo lắng trong lòng vẫn như một mối lửa làm anh đau lòng, muốn bùng nổ với người gây tai nạn kia. (Vô—Ánh—38 Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Tai nạn xe xảy ra thế nào?”

“Huống tiểu thư là đứng ở ngã tư chợ đêm xx xảy ra tai nạn, trước mắt theo ghi chép của chúng tôi, mọi người đều nói khi đèn đỏ Huống tiểu thư đột nhiên bước xuống đường, tài xế phanh gấp không kịp, mới đâm trúng cô ấy. Nhưng vì Huống tiểu thư hôn mê được đưa đến viện ngay nên chưa ghi chép gì, chờ cô ấy phẫu thuật xong, mời các anh phối hợp.” Viên cảnh sát vừa xem báo cáo, vừa nói rõ cho anh.

An Húc Thần nghe vậy ngẩn ra. Đó không phải chợ đêm anh vừa đi với Nhã Nhã à? Sao lại khéo vậy, Vịnh Ninh cũng đến đó?

Còn nữa, ngã tư chỗ đó xe đi lại như nước, cô đi bộ thì sao có thể vượt đèn đỏ?

Những thứ ghi chép kia còn phải chờ chứng thực, có lẽ sau khi Vịnh Ninh tỉnh lại sẽ nói khác!

“Chờ cô ấy phẫu thuật xong, xem tình hình rồi nói sau.” Đầu mày đầy lo âu, anh chỉ hi vọng cô bình an, đừng có vấn đề quá lớn.

“Đó là đương nhiên.” Viên cảnh sát hiểu, gật đầu, lập tức nói: “À đúng rồi, đây là người chứng kiến tìm giúp, khi Huống tiểu thư xảy ra tai nạn ngoài ý muốn đã đánh rơi.”

Kết quả viên cảnh sát đưa cho An Húc Thần một bao da và túi xách, toàn bộ vì rơi xuống đất mà nhiễm bụi bẩn, ngược lại co thắt một trận.

Sau khi viên cảnh sát đi rồi, tim An Húc Thần đập mạnh và loạn nhịp, ngồi xuống ghế dài bên cạnh, vô thức mở chiếc túi xách ra xem.

Đây là mới mua, giống như quà tặng, có hai chiếc hộp... Anh mở ra, một chiếc đồng hồ quý giá tinh xảo phản chiếu vào mắt.

Ngoài hộp hơi xây xước, nhưng chất liệu hộp dày và gói bảo vệ bên ngoài, đồng hồ không bị hỏng, đây.... Là cho anh sao?

Cùng với nghi vấn xuất hiện, anh phát hiện dưới đáy túi có tờ giấy ghi tên anh, đã giải đáp nghi vấn trong lòng...

Húc Thần thân ái,

Nhất định anh đã quên hôm nay là kỷ niệm một năm kết hôn của chúng ta rồi?

Không sao, chỉ cần em nhớ là được rồi, quà em đã chuẩn bị, chiếc đồng hồ đeo tay này hi vọng anh thích.

Mỗi ngày kỷ niệm sau này, chúng ta đều phải làm giống hôm nay, vui vẻ ăn cơm chúc mừng nha. (Vô-39—
Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Vĩnh Ninh yêu thương của anh

Bỗng dưng, ngực anh tuôn ra áy náy và hối hận cực độ, đau lòng tiếc nuối mãnh liệt kéo đến, tựa như bao phủ quanh anh.

Cô không để tâm đến việc anh quên hôm nay là ngày gì, chẳng những nói không sao, lại còn tự mình chuẩn bị quà tặng anh... Những hàng chữ kia, không khó nhìn ra cô đã chờ mong bao nhiêu buổi hẹn hôm nay.

Mà anh thì sao? Dù không nhớ rõ ngày kỷ niệm, ngay cả lời hẹn cũng hủy bỏ...

Mỗi ngày kỷ niệm sau này, chúng ta đều phải làm giống hôm nay, vui vẻ ăn cơm chúc mừng nha.

Khi mang tâm tình vui vẻ viết lên tấm giấy này, cô nhất định không ngờ, cuối cùng sự việc biến thành anh thất hứa, cô thất vọng, còn xảy ra việc ngoài ý muốn....

Ông trời ơi! An Húc Thần cảm thấy hốc mắt nóng rát, lòng rối tung, đau đớn đến tột đỉnh.

Không phải anh cố ý hủy hẹn, vì không biết hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên lập tức cho rằng có thể hẹn lần khác cũng được, thậm chí đã tính ngay ngày mai bồi thường cho cô....

Anh thấy mình rất tệ, từ đó tới nay, vì bị tôn nghiêm của đàn ông ngăn cản, tư tưởng luôn trong tình trạng được kiểm soát, không nhìn ra sự cố gắng của cô, đối với cô là lạnh nhạt lãnh đạm....

Anh thừa nhận, là anh sai rồi! Cho dù anh có chán ghét cái cọc hôn nhân này, nhưng cuối cùng chính anh đồng ý, nếu đã lấy cô làm vợ, nên sống chung thật tốt, cô chưa từng làm sai chuyện gì, đối với anh lại quá tốt, lạnh nhạt với cô như vậy thật không công bằng! (Vô—Ả40nh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

An Húc Thần đáng hận! Vì sao khi gặp chuyện này mới hiểu ra tất cả?

Sớm có ý niệm này trong đầu, có phải đã thay đổi tích cực rồi không?

Nhìn chiếc đồng hồ cô chọn trong tay, cùng với hàng chữ xinh đẹp của cô, cảm nhận tâm ý trong đó, lòng anh tan hoàn toàn, nhớ lại mình đã đối xử với cô thế nào, anh không khỏi ảo não khổ sở.

Mới vừa rồi nỗi sợ mất đi cô vẫn còn ở lại trong trái tim, còn có những đau đớn kia, áy náy tự trách mình, nhiều tác động tư tưởng như vậy, nếu không phải tình yêu, anh không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác?

Anh thừa nhận, là anh bạc đãi cô, sau này, anh sẽ bù lại thật tốt.

Chắc là..... chưa muộn chứ?

Chỉ cần cô bình an vô sự, bọn họ là có thể làm lại từ đầu!

Đã quá muộn!

Không có ai phải suốt đời chờ ai cả, một người cố gắng thì không phải mãi mãi không ngừng.

Tình yêu và hôn nhân cần sự hợp tác của cả hai người, chỉ dựa vào sự cố gắng của một người, đóa hoa không thể nở thành xinh đẹp, ngược lại còn làm người cố gắng khô héo rất nhanh.

Khi có cơ hội không nắm lấy, bỏ lỡ, có lẽ sẽ là mãi mãi!

Trải qua ranh giới giữa sống và chết, Huống Vĩnh Ninh giữ được cái mạng nhỏ, nhưng trái tim đã tĩnh lặng, không cách nào chữa khỏi, ngược lại, suy nghĩ trong lòng thay đổi.

Đầu đau đớn không ngừng, ngược lại như có một giọng nói khuyên giải an ủi cô, người đã chết, cái gì đều không có, cô cần gì phải cố chấp, chuốc lấy khổ như vậy?

Tự làm mình thê lương như vậy, lại không có ai tội nghiệp cô, nếu cô đã cố gắng như vậy, mà anh vẫn không thương cô như trước, vậy thì cô không miễn cưỡng nữa, buông tha bản thân, cũng là tha cho anh....

Cô nghĩ phương pháp này, sẽ chấm dứt tất cả sai lầm!

“Vĩnh Ninh? Vĩnh Ninh! Em có khỏe không? Có thấy thoải mái không? Muốn gọi bác sĩ lại đây không?” An Húc Thần ở lại viện chăm sóc cô, phát hiện ngay cả khi ngủ mày cũng nhú lại, khoe miệng mấp máy, tựa như rất khó chịu, liền khẽ gọi bên tai cô, lo cô rơi vào ác mộng hay cố nén khó chịu.

Tối hôm nay khi từ phòng giải phẫu cô được đưa đến phòng bệnh, anh đã thấy bộ dáng kia của cô, quả thật là khiếp sợ không nói nên lời.

Cho dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đầu bị va chạm, chấn động não, khâu hơn mười mũi, hai má cùng toàn thân bị trầy nhiều chỗ, thoát nhìn là sợ hãi và đau lòng. (Vô—41 Ánh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Hiện tại, tuy đã qua một buổi tối, không khiếp sợ như lúc đầu nữa, nhưng anh ở bên trông cô, vẫn cảm thấy đau lòng không thôi. Hơn nữa, cô chỉ tỉnh lại trong chốc lát, không nói một câu, giật mình nhìn anh hồi lâu, sau đó nói đã mệt, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ, thật sự khiến người ta rất lo lắng.

Tiếng nói quan tâm lướt bên tai cô, Huống Vĩnh Ninh từ từ mở mắt ra, lấy cố một muốn đi ngủ, chỉ là khuôn muốn đối mặt với anh, thực ra cô cũng không có cách đi vào giấc ngủ.

Ánh mắt không một tia tình cảm, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lo lắng và đau lòng của anh.

A! Đáng để vui mừng a, anh ở bệnh viện chăm sóc cô cả một đêm. Nhưng, thế thì sao, bên cạnh người nằm viện, có người lo lắng là chuyện thường tình, cô sẽ không vì anh chăm sóc cả đêm, lại cảm động rồi dấy lên hi vọng lần nữa đâu.

Về cách chấm dứt tất cả, cô nhanh trí nghĩ ra rồi, giờ triển khai bước đầu tiên....

“Tiên sinh, xin hỏi anh là do người nhà tôi phái đến chăm sóc tôi sao?”

“Hử?” An Húc Thần như bước trên không, nghe hoàn toàn không hiểu: “Em, em nói gì?”

“Tôi nói, anh là ai, vì sao ở đây? Là anh đâm vào tôi hả?” Cô che giấu tâm tư, nếu cần thiết phải nổi dậy, nhất định phải la to: “Người nhà của tôi đâu, tôi muốn gặp người nhà.” (Vô—Án42h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Anh giật mình, ngây ngốc nhìn cô, mày nhú chặt lại, tâm tình từ buồn bực đến khiếp sợ.

Cô không biết anh là ai, còn tưởng anh đâm vào cô?!

“Anh là Húc Thần mà, em không nhận ra anh sao?” Anh vội tiến lên, để cô nhìn rõ hơn.

“Anh đừng đứng gần tôi như vậy, tôi không quen anh!” Cô kháng cự lắc đầu, ấn vào chiếc chuông nơi đầu giường.

Giọng nói của cô khẳng định, vẻ mặt xa lạ, làm An Húc Thần như bị sét đánh, đông cứng tại chỗ như pho tượng.

“Vĩnh Ninh, sao em lại thế này? Anh là An Húc Thần, là chồng em mà!” Anh thử gần cô chút nữa, nhẹ giọng dụ dỗ.

“Y tá, y tá!” Cô nhú mày kêu to, không nhìn ánh mắt kinh ngạc bị thương của anh.

Y tá vội chạy đến, thấy cô kích động, vội vàng trấn an.

“Đừng để người này vào đây, tôi không biết anh ta!” Huống Vĩnh Ninh chỉ vào An Húc Thần, yêu cầu y tá.

“Ta muốn gọi điện thoại cho người nhà!”

Cô không cần anh, từ nay về sau anh không còn là người nhà của cô, cô phải bỏ anh ra khỏi cuộc sống của cô, trong lòng cô, hoàn toàn bỏ hết!

Chỉ có như thế, cô mới có thể tìm về một Huống Vĩnh Ninh vui vẻ ngày nào.

Từ ngày An Húc Thần bị Huống Vĩnh Ninh đuổi ra khỏi phòng bệnh, muốn gặp lại Huống Vĩnh Ninh cũng khó khăn, không phải thường xuyên bị từ chối ở ngoài cửa, thì lại bị làm khó dễ.

Dù như thế, mỗi ngày anh vẫn có mặt ở bệnh viện, thử vận may, nói không chừng có thể đúng lúc tâm tình của cô tốt, bằng lòng gặp anh.

“Anh rẽ đường buồn a, chị ấy... Nói chị ấy chưa nghĩ thông, nhìn thấy anh sẽ bực bội, cho nên mời anh trở về.” Thân là em gái, Huống Uy Uy có nhiệm vụ làm bạn với Huống Vịnh Ninh, tự nhiên cũng phụ trách công việc đuổi khách này, cô truyền lời đến An Húc Thần thay Huống Vịnh Ninh.

An Húc Thần xấu hổ lại thất vọng. Cô không hoàn toàn mất trí nhớ, mà là cô đơn đến quên anh..... Loại này cảm giác bị ghét bỏ này, làm người ta thấy uể oải!

“Vây..... Tình hình hôm nay của cô ấy thế nào rồi?” Đã mấy ngày không thấy cô, An Húc Thần quan tâm hỏi thăm.

Huống Uy Uy gật đầu. “Tương đối tốt, cho nên ngày kia chuẩn bị xuất viện.”

“Thật tốt quá, anh đến đón cô ấy về nhà.” An Húc Thần yên tâm nở nụ cười, lập tức lên kế hoạch phải một lần nữa bồi dưỡng tình cảm như thế nào, sớm chiều ở chung, chắc rất nhanh cô sẽ nhớ ra anh. (Vô—43Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Việc này..... Chị ấy chắc sẽ không về với anh đâu, chị ấy về nhà mẹ đẻ.” Huống Uy Uy rất bình tĩnh hất gáo nước lạnh vào anh.

Khóe miệng An Húc Thần đang mỉm cười bỗng đông cứng, giống như thân thể bị nguyên rửa.

“Nhưng .....” Như vậy, tình hình sẽ càng bất lợi với anh.

“Giờ trong mắt chị, anh rẽ và người lạ không phải hai phái nữa rồi, làm sao chị ấy có thể ‘về nhà’ người lạ chứ?” Huống Uy Uy giải thích, hi vọng anh có thể hiểu.

Lời nói nhấn mạnh vào hai chữ người lạ như một cây kim đâm thẳng vào lòng anh, An Húc Thần phát hiện khi mình biến thành người xa lạ với Huống Vịnh Ninh, thật khó có thể tiếp nhận.

“Nếu lúc này lại tách ra, bọn anh sẽ càng bất hòa hơn nữa.” Anh nói ra bản khoăn trong lòng. (Vô—44Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Cũng hết cách rồi, trước mắt chúng em chỉ lo lắng đến bệnh tình và tình cảm của chị, để chị ấy nghỉ ngơi thoải mái đi, như vậy thì mới có thể dưỡng bệnh được.” Huống Uy Uy nói chuyện hoàn toàn vì chị.

Lý do như vậy, An Húc Thần á khẩu không trả lời được, cho dù không muốn, cũng không thể từ chối, chỉ có thể cắn răng tiếp nhận.

Vì sao khi anh đã tỉnh ngộ, thậm chí nhận ra mình yêu cô, cô lại quên anh?

Đây là ông trời trừng phạt sao?

5. Chương 5

Đây không phải trời cao trừng phạt, mà là Huống Vịnh Ninh trừng phạt.

Trừng phạt An Húc Thần một năm qua lạnh nhạt khinh thường, trừng phạt anh đã đồng ý kết hôn mà không giữ mình trong sạch, còn cùng bạn gái cũ dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng.

“Chị, chị thật sự muốn tiếp tục làm vậy sao?” Vươn người trong lòng Huống Vịnh Ninh, Huống Uy Uy lo lắng hỏi.

“Ừ, chị đã chán anh ấy lắm rồi.” Huống Vịnh Ninh lấy gương, vừa xoa vào vết thương đã được băng lại trên mặt, vừa đáp.

“Nhưng em thấy anh ấy rất có thành ý, mỗi ngày đều gọi điện hỏi han ân cần, không giống như chị nói là lạnh nhạt a!” Huống Uy Uy dựa trên việc quan sát ban nãy nói.

Tình cảm của hai chị em cô rất tốt, cho nên cô là người duy nhất biết chị cô đang giả vờ mất trí, nhưng ba năm nay cô đều học ở nước ngoài, cuộc sống sau hôn nhân của chị cô cũng không rõ, dù lúc nghe chị thông

báo qua điện thoại, không nghe ra chị đang oán hận cái gì, không ngờ một khi bộc phát lại nghiêm trọng như vậy.

“Đúng vậy, về điểm này chị cũng rất buồn bực, không hiểu sao anh ta lại thay đổi nhiều như vậy?” Huống Vĩnh Ninh phiền muộn thở dài. “Nhưng, cho dù anh ta có bỏ thái độ lãnh đạm, cũng không có nghĩa phải nhận chị đã bị bỏ rơi ngay tại ngày kỷ niệm kết hôn, còn cùng người phụ nữ khác dạo chợ đêm nữa chứ.”

Cô có thể chịu được anh lạnh nhạt, chịu được trong lòng anh không có cô, nhưng quan trọng là trong lòng anh không được có người phụ nữ khác, nếu người anh yêu là người khác, như vậy sự chịu đựng của cô chẳng có ý nghĩa gì, cũng chính vì thế, cô chọn chấm dứt. (Vô—45—Anh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Cũng đúng.” Huống Uy Uy hạ vai xuống, không thể nói hộ An Húc Thần được nữa. “Nhưng, chị xuất viện hơn một tháng, luôn tránh không gặp mặt cũng không phải biện pháp.”

“Chị biết.” Huống Vĩnh Ninh cắt thuốc vào ngăn kéo, xoay người đối mặt với em gái.

“Vậy chị có tính làm gì không?” Cô hỏi.

“Có, ly hôn.” Ánh mắt Huống Vĩnh Ninh kiên định, dứt khoát kiên quyết nói ra quyết định của mình.

Sáng sớm mùa mưa, trời đầy bụi, vài ngày mưa tầm tã, làm cả thành phố nhiễm màu khói, như sắp mốc meo đến nơi, cũng khiến tâm tình người ta buồn bực theo.

Sau khi An Húc Thần rời giường, tắm một cái để thay đổi tâm trạng.

Cô đơn khó ngủ, mấy ngày nay anh ngủ không ngon.

Cuộc sống hôn nhân một năm, đã hình thành thói quen bên cạnh luôn có cô, khi cô hiện diện, trong chăn vô cùng ấm áp, trong không khí tràn ngập một mùi hương ngọt ngào, khi về muộn cô sẽ để đèn cho anh, khi trời lạnh thì đặc biệt nấu canh vì anh, có tiếng nói dịu dàng dặn dò thăm hỏi, có nụ cười ngọt ngào chào đón anh....

Nhưng cô đã... không còn ... không ở... cái gì cũng không!

Chiếc gối và chiếc chăn trống không khiến anh mất ngủ, không thấy mùi hương ngọt mát trong không khí, chỉ còn lại cô đơn chua xót, về muộn chỉ có màn đêm chờ anh, giúp việc Thôi đại thẩm nấu canh, pha nước trái cây, nhưng vị lại khác, không nghe thấy tiếng nói của cô, không nhìn thấy nụ cười của cô, cả người anh đều bức bối!

Thế mới biết, cái vô tình kia thật đáng sợ bao nhiêu! Cô như một loài cây, lan tràn trong lòng anh, anh ngây thơ không biết, còn tưởng chẳng thay đổi gì, cho đến khi cô muốn đi, anh đau tận cõi lòng, lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra cô đã bám rễ kiên cố dưới đáy lòng anh rồi. (Vô—46—Anh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Chẳng lẽ loài người thật sự có thói xấu kỳ quái như thế, khi mất đi mới biết là quan trọng, mất đi rồi mới hối hận đã không trân trọng?

Khi quên anh, Vĩnh Ninh trở nên rất lạnh lùng, thái độ khi yêu và khi không yêu anh quả thật khác nhau một trời một vực!

Anh rất nhớ những chuyện trước kia, Huống Vĩnh Ninh luôn chỉ nhìn mình anh, toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, không như hiện tại, cô bằng lòng gặp anh, anh đã cảm kích giống như được ân trời biển của hoàng đế vậy.

Đúng vậy, cô bằng lòng gặp anh, hẹn gặp giữa trưa, vì thế, cả tối qua anh cao hứng lăn qua lộn lại, nằm hồi lâu mới ngủ.

Có lẽ, cô chịu dọn về?

Hay là, cuối cùng cô đã nhớ ra anh?

Dù cho thế nào, khi cô gọi đến hẹn gặp, tâm tình của anh như hồi thiếu niên, sắp được hẹn hò cùng cô bé thâm mến, nhảy nhót đầy mong đợi, anh nhân dịp lần gặp mặt này, muốn thuyết phục cô trở về nhà của họ.

Đến giữa trưa, thời tiết vẫn không tốt hơn, mưa nhỏ rả rích không ngừng, những giọt mưa đọng trên cửa sổ thủy tinh thành màn mỏng, che mất tầm nhìn, trên cửa sổ chỉ có một mảnh sương mù.

Huống Vĩnh Ninh và An Húc Thần hẹn gặp tại một nhà hàng bí tết trên tầng cao nhất, chỗ ngồi gần cửa sổ, càng nhìn rõ khung cảnh thành phố đang khốc hơn.

Bọn họ ngồi đối mặt, tự cầm thực đơn chọn món, bồi bàn đứng chờ không xa, quan tâm chu đáo, xem xét thời gian.

“Muốn ăn gì?” Anh nở nụ cười, thận thiện giới thiệu. “Muốn món hải sản sáu phần không? Trứng tôm nướng ở đây được lắm.”

Huống Vĩnh Ninh nhắc mi nhìn anh, thật nhẹ nhàng, nở nụ cười như trước.

“Anh đúng là chồng tôi sao?” Cô chớp mắt mấy cái, nghi ngờ hỏi.

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Từ việc gọi cơm nhảy sang đề tài này, làm anh không kịp phản ứng. Chắc cô phải rất rõ, chứng minh thư, hộ tịch, tất cả đều có thể chứng minh, đó không phải là giả.

“Vì anh nói chúng ta đã kết hôn được một năm, nhưng anh lại không biết tôi dị ứng với trứng tôm.” Cô tiếp tục lật menu, trước sau không thèm để ý đến anh.

An Húc Thần bỗng dưng ghen lời. Bây giờ anh mới biết cô không thể ăn trứng tôm! (Vô—Ẩn47h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Anh..... Tự dưng anh quên mất.” Anh kiểm soát.

“À?” Cô cũng không phản bác, rõ ràng không phải anh tự dưng quên, mà cho đến bây giờ cũng không biết. “Vậy anh biết tôi thích gì không? Có biết màu tôi thích không? Thích ăn gì? Thích đi du lịch nước nào...”

Cô biết nhưng lại còn quăng ra một đồng dấu chấm hỏi, đánh vào đầu anh hai cái mạnh, sắc mặt trong chốc lát lúc trắng lúc hồng, tốc độ tuần hoàn máu vượt ngưỡng bình thường.

“.....” An Húc Thần hổ thẹn lại áy náy.

Anh quá vô tâm với cô, ngay cả những hiểu biết cơ bản cũng không rõ, ngược lại, cô, tìm kiếm thói quen ăn uống của anh, để ý đến những thứ anh yêu thích đam mê, mức độ quan tâm đúng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, anh cảm thấy thật xấu hổ và áy náy, là anh đã xử tệ với cô!

Huống Vĩnh Ninh lại đổi đề tài khác, cũng không ép anh phải cho cô đáp án, dù sao cô cũng rõ căn bản là anh không biết.

Tiếp theo bọn họ gọi món, vừa dùng cơm, vừa tán hươu tán vượn trò chuyện, vì sự kiện trứng tôm, An Húc Thần luôn để ý đến nhất cử nhất động của cô, cùng với thói quen dùng cơm, lại không dám biểu hiện rõ, sợ cô đang mất trí lại nhận ra anh chẳng hiểu chút cô về cô.

“Thực ra. Hôm nay tôi hẹn anh ra đây, là có chuyện muốn bàn với anh.” Ăn xong cơm trưa xong rồi, nên nói chuyện thôi, không nên kéo dài nữa, Huống Vĩnh Ninh nói vào vấn đề chính. (Vô—Ẩn4h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Chuyện gì?” Thấy cô đột nhiên trở nên nghiêm túc, An Húc Thần nghiêm nghị đáp lại, tâm tình không hiểu sao trở nên bất an.

“Tôi muốn ly hôn.” Cô bình tĩnh nhìn anh, không nhanh không chậm nói mục đích.

“Ly hôn?!” Trong nháy mắt toàn thân anh cứng lại, kinh ngạc không thôi, đề xi ben tăng vọt. “Tại sao? Đang tốt vì sao lại muốn ly hôn?”

“Không tốt lắm, tôi đâu còn nhớ anh.” Cô nhấn mạnh.

“Chỉ là em tạm thời quên anh thôi, nói không chừng ngày nào đó sẽ nhớ ra anh.” Anh nhíu mày phản bác.

“Nói không chừng tôi mãi mãi cũng không nhớ ra.” Cô cố ý nói ngược, kiên trì quyết định. “Chúng ta ly hôn đi, tôi không muốn sống chung với một người xa lạ.”

“Anh không đồng ý.” Anh lắc đầu cự tuyệt, không ngoài sự tình lại càng tệ hơn, từng bước đến ly hôn.

“Tại sao không?” Cô mở to đôi mắt thanh tú, thầm đoán vì sao anh không chấp nhận?

Dù sao anh cũng không yêu cô mà, lúc trước anh chấp nhận kết hôn, chỉ vì đám cưới là điều kiện viện trợ tài chính của cha cô, anh phải tiếp nhận, cho nên giờ ly dị không phải anh càng thoải mái sao?

Về sau, anh muốn đi chơi với người phụ nào thì đi chơi với người phụ nữ đó, không cần phải lẩn tránh nữa đó sao!

Tại sao không? Bị hỏi, An Húc Thần ghen lời, trong phút chốc, tim đập thật mạnh và loạn nhịp.

“Vì..... vì anh yêu em.” Từ tiếng vọng trong nội tâm, anh thốt ra.

Huống Vĩnh Ninh kinh sợ vì lời tỏ tình bất thành linh này, tim như bị thắt chặt lại.

Anh nói anh yêu cô?!

A, anh tưởng cô thật sự quên tất cả về anh, cho nên thuận miệng nói bừa nói láo sao? (Vô—Ảnh—Cá49c—<https://qttp.wordpress/>)

Anh yêu cô thì sẽ không lạnh nhạt với cô, sẽ không ngay cả việc dị ứng này cũng không biết, sẽ không thất hẹn với cô, sẽ không giấu cô, ở chung chỗ với một người phụ nữ khác.

Đã thế, sao anh có thể yêu cô chứ?

Nhưng, cô cũng nghi ngờ, vì nguyên nhân gì, có thể khiến người kiêu ngạo tự phụ như anh vì không muốn ly hôn mà không tiếc nói ra lời trái lương tâm?

“Anh nói anh yêu tôi?” Cô khẽ hỏi, mang theo nụ cười khó hiểu. “Một chút ấn tượng tôi cũng không có, anh có gì chứng minh không? Có ảnh? Phim? Nhật ký? Hay có vật kỷ niệm nào không?”

Không phải cô cố ý gây khó dễ, đây là thật, cô nhớ anh chưa từng yêu cô, thậm chí ngay cả một câu dịu dàng cũng chưa từng nói.

An Húc Thần lại bị hỏi đến cứng họng, nói không nên lời; thật sự anh không có chứng cứ, những thứ cô vừa nêu, một món cũng không!

Vì anh đáng giận, khi cô đối mặt với sống chết, mới nhận ra phần tình cảm này, cho dù giờ mở miệng nói lời yêu với cô, lại mang cảm giác vừa thất bại vừa tội lỗi.

“Em rất yêu anh.” Anh như người chìm trong nước, vịn vào một thân cây duy nhất.

Nghe vậy, bàn tay mềm mại Huống Vĩnh Ninh để trên đùi nắm chặt thành quyền, cố gắng chịu đựng ghen tuông ngập tràn trong không khí.

Anh biết tình cảm của cô, vì sao còn đối xử như vậy với cô?

Cô che dấu cảm xúc rất khá, không để lộ yếu ớt trong đáy lòng, dùng biểu tình thờ ơ, kiên cường mở miệng: “Thật xin lỗi, tất cả tôi quên sạch rồi, cho nên giờ tôi cũng không yêu anh dù chỉ một chút, mong anh đừng dùng danh nghĩa vợ chồng để níu kéo tôi nữa.”

Anh khổ sở nhìn cô, ngực như bị trăm ngàn mũi tên bắn trúng, đau khổ giam cầm trong cổ họng.

Tuy biết cô không nhớ anh, nhưng là đôi môi kia khi đắm chìm trong hoan ái đã thổ lộ tình yêu với anh, giờ nghe cô nói không hề yêu anh, anh như bị một quyền thật mạnh đánh trúng, đau đến nổ đom đóm mắt.

“Nếu sau khi ly hôn em lại nhớ ra lời nói của anh thì làm sao?” Anh tranh đấu, tin là Huống Vĩnh Ninh dịu dàng giàu tình cảm trước kia sẽ không vô tình như vậy.

“Vậy đến lúc đó tính sau.” Cô nhếch môi mỉm cười, không hòa theo sự lạc quan của anh. (Vô—Ảnh—50—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Trên thực tế, nếu cô thật sự quên anh, vậy bọn họ còn có thể ở chung chỗ, chính bởi căn bản cô chưa quên, cho nên việc bị thờ ơ lạnh nhạt, lừa gạt ngoại tình không thể tiêu tan đi được.

An Húc Thần nhìn ra thái độ kiên định trong ánh mắt cô, không chắc nếu mình phản đối thì cuối cùng, cô có cảm hận anh hay không?

Nếu trở mặt thành thù, chẳng phải còn tệ hơn ly hôn sao?

“Nếu anh đồng ý rồi, về sau chúng ta có thể gặp mặt như bạn bè không?” Anh đưa ra điều kiện, không muốn không còn liên hệ gì hết với cô, ít nhất còn có thể gọi điện, tình cờ gặp mặt, anh mới có thể cố gắng một lần nữa thay đổi cô.

“Có lẽ vậy!” Huống Vịnh Ninh nhún nhún vai, không đáp thẳng, chỉ cúi đầu lấy từ túi ra một bao thư, rút một tờ giấy từ bên trong ra, đặt lên trước mặt anh.

An Húc Thần nhìn Huống Vịnh Ninh đã ký sẵn lên đơn xin ly hôn, cả trái tim rơi xuống đáy cốc—

Thì ra, sự trừng phạt không phải chỉ có quên anh, mà còn là con đường ly hôn này nữa.

Trước kia anh được yêu mà kiêu ngạo, giờ mất đi tình yêu của cô, kiên định biến thành phù phiếm, hạnh phúc biến thành bi thương, không khác gì kẻ thất phu.

Phòng bar náo nhiệt, Men’s talk sôi động, An Húc Thần, Trịnh Duẫn Võ và Chu Nghị, ba người đàn ông độc thân nâng cốc tâm tình nỗi lòng với nhau.

“Mọi chuyện cứ kết thúc như vậy sao?” Chu Nghị nghe cảnh ngộ An Húc Thần gặp phải, không nhịn nổi thấy đáng tiếc thay anh.

An Húc Thần mở miệng uống bia, cười thản nhiên.

“Không phải có người nói hạnh phúc không tự nhiên đi đến tận cửa, phải dựa vào sự cố gắng của bản thân để đạt được hay sao?” Mắt anh sáng lên, đã có tính toán rồi.

Tính cách của anh trước giờ vẫn vậy, không làm thì thôi, đã làm thì không thể không thành công, với anh mà nói, cửa hạnh phúc từng tự động đưa tới, là anh khinh thường nên mới để nó chạy mất, nếu anh đã xác định lòng mình, sẽ chủ động ra trận, tìm lại hạnh phúc về. (Vô—Ảnh—51—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Nói rất đúng, tuy bà xã của cậu nói muốn ly hôn, nhưng cũng không nói về sau sẽ thành người dưng, cho nên núi không chuyển thì đường chuyển, cậu phải nghĩ ra lý do để tiếp cận cô ấy, đừng quá nóng vội mà hỏng chuyện, quên không có nghĩa là quên mãi mãi.” Bàn tay to của Trịnh Duẫn Võ vỗ lên vai An Húc Thần, động viên anh một chút.

“Ừ, trước mắt tất cả là thời kỳ quá độ, sẽ có chuyện biến tốt đẹp, tôi sẽ không từ bỏ dễ dàng vậy đâu!” An Húc Thần cũng rất tin bản thân.

“Nhưng nói lại, cậu yêu vợ thật sao?” Chu Nghị tò mò hỏi thăm.

Thân là bạn tốt, đương nhiên không quên câu nói bất mãn của anh ban đầu, hơn nữa theo chân bọn họ đến cuộc sống hôn nhân, hoàn toàn không có tư vị ngọt ngào của tân hôn cả, lúc này bà xã đã quên anh, anh lại trở nên khốn trương, bối rối như vậy.

“Nói nhảm!” Trịnh Duẫn Võ lập tức quăng luôn quan điểm của anh, nghiêm nhiên thành người phát ngôn cho An Húc Thần. “Nếu không yêu, ly hôn chính là giải đúng chỗ ngứa, làm gì mà muốn quay lại nữa? Không phải là ăn no đứng mỡ à?”

An Húc Thần cười cười, nhìn Trịnh Duẫn Võ và Chu Nghị cãi nhau ầm ĩ, suy nghĩ lại bay đến trên người Huống Vịnh Ninh, nhớ đến cô, lòng lại trở nên mềm mại, vừa mâu thuẫn vừa chua xót.

Lúc trước, vì anh không cần hao tâm tổn trí theo đuổi, cho nên coi sự tồn tại và việc làm của cô là đương nhiên, chưa từng băn khoăn đến cảm xúc của cô, càng không nói đến việc tổn tâm tư lấy lòng cô....(Vô-52—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Cuộc sống tủi thân như vậy, còn chịu đựng lâu như vậy, đúng là đã làm khó cô!

“Ai, truyền thụ một chút đi, làm thế nào mới có thể làm phụ nữ cảm động?” An Húc Thần khiêm tốn thỉnh giáo hai gã quân sư sẵn có.

“Ha, cậu hỏi đúng người rồi, bốn đại sư từ ba tuổi đã có bạn gái, đến bây giờ đã có hai mươi tám năm kinh nghiệm đây mình...” Chu Nghị khoa trương khoác lác nói.

“Dựa vào cái kinh nghiệm ba tuổi đã bắt đầu bị đá thì có?” Trịnh Duẫn Võ tức giận nhổ vào Chu Nghị, hai người thật giống đôi oan gia, cách bồi dưỡng tình cảm chính là vừa thấy mặt liền đấu đá, thỉnh thoảng tranh cãi một trận để phát triển tình cảm. “Đừng nghe Chu Nghị, Húc Thần, mình dạy cậu, nhớ năm đó, khi mình còn học trong trường, trong mắt các học sinh nữ, mình chính là một bạch mã hoàng tử đấy...”

“Con khỉ, người như con vượn thể kia từ lúc nào lại hóa bạch mã vương tử ý nhỉ?” Giờ lại là Chu Nghị mắng Trịnh Duẫn Võ, hai người lại chiến nhau.

Thật ồn ào a..... An Húc Thần trợn trắng mắt, bē cộc bia lên, một hơi cạn sạch.

Haizz, chắc điên mất thôi, mới hỏi hai tên này một chút đã chẳng đâu với đâu rồi.

Xem ra, muốn xoay chuyển người kia, nên tự mình đối mặt thôi!

6. Chương 6

“Hắttt.....xxiii”

Huống Vĩnh Ninh bỗng hắt xì một cái thật lớn, suýt nữa thì chụp đúng thất lưng.

“Này, làm gì mà lớn tiếng như vậy, muốn dọa chết người à!” Huống Uy Uy đứng bên cạnh sợ hãi nhảy dựng lên, phản nản bức hình bộ ngực.

“Tự dưng muốn hắt xì thì chị có cách gì, cái này sao không chế được chứ!” Huống Vĩnh Ninh thẹn thùng chun mũi, nhìn xung quang bốn phía, may mà không có ai thấy.

Huống Uy Uy ôm tay chị, mỉm cười nói: “Chị, người ta nói tự dưng hắt xì, là vì có người nhớ chị đó!”

“Làm ơn đi, ai nghĩ đến chị chứ?” Huống Vĩnh Ninh lắc đầu bật cười. “Đây là công trường, bụi làm mũi chị ngứa quá!”

Sau khi giải quyết chuyện hôn nhân với An Húc Thần xong, Huống Vĩnh Ninh quyết định làm lại, hai chị em cô bản bạc muốn cùng nhau gây dựng sự nghiệp, thương con gái, Huống Vĩnh Cơ xuất tiền đầu tư, mua một mảnh đất trên núi vùng ngoại thành để các cô mở tiệm ăn, Huống Uy Uy vận dụng những gì đã học, hē là làm vườn, kiến trúc, trang trí nội thất.... tất cả đều do cô phụ trách thiết kế và sắp xếp, tuyển đầu bếp nhân viên, chọn mua đồ kinh doanh.... Chị em cô phân công làm việc, toàn tâm đầu tư vốn cho lần này. (Vô—Ảnh-53—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Sau gần một tháng, tòa nhà đã gần giống hiệu ăn rồi, Huống Vĩnh Ninh phụ trách phân công công việc.

Công việc bận rộn làm cô quên đi tổn thương và phiền muộn, mỗi ngày đều rất bận, khiến cô không có dư thời gian và tâm tư để mà động đến nỗi buồn xuân thu.

Thời gian thật thần kỳ, vui vẻ làm người ta cảm giác năm tháng như thoi đưa, đau khổ thất bại thì làm người ta cảm thấy sống một ngày như cả năm ăy.

Đoạn hôn nhân kia, cũng không tính là quá đau khổ, nhưng phiền muộn nhiều lắm, vui vẻ chẳng bao nhiêu, mỗi ngày đến là lại cảm thấy thật dài; từ sau khi xuất viện, nhất là rời xa anh, thời gian trôi qua dường như rất nhanh, mới đảo mắt, đã hơn hai tháng rồi.

Điều này chứng minh, buông tay làm mình sống dễ chịu hơn.

Dù trống rỗng một góc lòng, khi nghĩ đến lại đau âm ỉ, nhưng ít nhất không chịu dày vò khi bị một người ảnh hưởng nữa, chờ qua một số ngày, thời gian sẽ phát huy công hiệu chữa lành vết thương của nó.

A, không nghĩ nữa, có khi mất trí nhớ thì tốt hơn, nếu vậy, sẽ không cần phải cố khắc chế suy nghĩ nữa!

“Chị, chị không thôi than thở được à?” Huống Uy Uy nhíu mày, lấy khuỷu tay huých vào cô.

“A? Có sao? Không có mà. Em nghe nhầm rồi!” Huống Vĩnh Ninh cũng không nhận ra, có chết cũng không thừa nhận, nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, chị chưa nói với em, chị hẹn thầy Hà ngày mai gặp ở khách sạn xx? Chị nghĩ điều kiện chắc được chấp nhận thôi, vậy thì, vấn đề bếp trưởng đã xong rồi.”

“Thật vậy không? Thật tốt quá!” Huống Uy Uy vui vẻ vỗ tay. “Nghe nói, thầy Hà là một trong F4 của giới ẩm thực nha!”

Huống Vĩnh Ninh bĩu môi liếc cô. “Hà, đầu bếp đều núp trong phòng bếp, ai thấy được chứ.” Trái tim tự do, mới có thể thưởng thức người khác phái, mà lòng cô, trước mắt là vật cách điện rồi. (Vô—Ảnh54—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Ai, em phải sửa lại phòng bếp mới được, như vậy khách mới có thể thấy đầu bếp đẹp trai a, chị có nhớ khi tuyển chọn đều có yêu cầu ngoại hình không, nhân viên nhà hàng toàn trai đẹp cũng là một mảnh đấy.” Huống Uy Uy nẩy ra sáng kiến, đi về phía nhà bếp xem xét cấu trúc.

Huống Vĩnh Ninh cũng xoay người đi làm chuyện của mình, nhưng chưa đầy một lát, đã nghe thấy tiếng kêu ngạc nhiên của em gái.

“Ông trời của con, ông trời của con, Đó là ai?” Huống Uy Uy đã chạy đến, níu lấy tay cô, chỉ người đàn ông trên thềm đá, giống như kinh ngạc khi nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Em đừng chạy ở công trường, nguy hiểm lắm.”

Câu đầu tiên của Huống Vĩnh Ninh là nhắc nhở, sau đó theo cánh tay của cô nhìn lại, liếc thấy thân ảnh kia chiếu vào trong mắt, làm trái tim cô trong nháy mắt như vọt ra.

Là An Húc Thần!

Anh đến đây làm gì?

Dưới bóng cây rậm rạp, gió lạnh hiu hiu, nắng nóng dịu đi, Huống Vĩnh Ninh nhận bó hoa An Húc Thần đưa đến, tâm tình không yên.

“Thích không?” Khóe miệng An Húc Thần nhếch lên, nhiều ngày không gặp cô, cho dù không có phấn son, thần sắc vẫn hồng nhuận khỏe mạnh, tóc dài buộc thành đuôi ngựa sau gáy, mặc sơ mi trắng và quần bò vừa người, mộc mạc nhưng sức sống vẫn lan ra bốn phía, khiến người ta không thể di chuyển tầm mắt.

“Cám ơn.” Cô nói lời cảm ơn, không đáp lại câu hỏi của anh, cũng không vì anh đến chơi mà lộ ra biểu tình cao hứng.

Cũng thật châm chọc, anh chưa bao giờ từng tặng hoa cho cô, đây là lần đầu tiên, nhưng là sau khi ly hôn.

“Tiến độ nhanh quá, đã xong phần thô rồi.” Nóng mặt lạnh mông cũng kệ, anh chuẩn bị tư tưởng rồi, vì thế tự tại đánh giá bốn phía, tìm đề tài để nói.

“Ừ, yêu cầu công nhân đẩy nhanh tốc độ hơn.” Nhắc đến tâm huyết của mình và em gái tạo ra, Huống Vĩnh Ninh mới nói lỏng phòng bị một chút, cười nhạt nói: “Sao anh biết nơi này?” (Vô—Ảnh—55Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Buổi sáng đến ‘Tân Huống’ một chuyến, cha vợ nói cho anh biết.” Lúc trước nhận khoản viện trợ, giờ đã trả hết, anh cũng nên đến chỗ Huống Vinh Cơ cảm tạ một tiếng.

Từ nay về sau, không nợ gì nữa, địa vị của anh và cô ngang nhau, tôn nghiêm trong lòng anh đã không còn tồn tại, anh càng thêm quyết tâm kéo cô trở về.

“Chuyện này... anh nên bỏ cách xưng hô kia đi.” Nụ cười trở nên xa cách, cô nhắc nhở, ám chỉ quan hệ hôn nhân của hai người đã không còn tồn tại, không nên gọi cha cô là cha vợ nữa.

Anh mỉm cười nhún vai. “Không sao, dù sao kêu quen rồi.”

“Anh không sao, tôi có sao.” Cô lộ ra vẻ mặt giận hờn, mày nhíu lại.

Cô đã quên anh, không cần anh! Làm sao anh còn tỏ vẻ thân mật với cô thế này?

“Ok, anh sẽ cố sửa.” Thấy cô hờn giận, anh đành phải nghe theo, không muốn chọc cô mất hứng. Nhưng cố sửa không có nghĩa là nhất định phải sửa được há!

Trên thực tế, căn bản anh không định sửa, vì không bao lâu lại phải sửa lại, sửa đến sửa đi thật phiền. (anh quá tự tin rồi ==)

Huống Vĩnh Ninh liếc anh, đối với thái độ yêu chiều bao dung có cảm giác không quen. (chị này thích ng ^^~)

Là cô mất trí nhớ hay anh mất trí nhớ? Thế này thì hình như ngay cả anh cũng thay đổi? (Vô—56—Ảnh—
—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Anh không cần đi làm sao? Sao lại có thời gian đến đây?”

“Trên đường đến hội nghị, buổi chiều không có gì đặc biệt, cho nên tò mò đến đây xem.” Anh giữ lại sự thật là tự thay đổi hành trình không nói ra.

Cả ngày đưa mắt ra ngoài, ngay cả thời gian ăn một bữa cơm cũng thật khó khăn, thậm chí còn chẳng đi hưởng tuần trăng mật, không hẹn hò, giờ lại có?

Nhớ đến biểu hiện ân cần lúc này, mãi mãi cô sẽ quên trước đây bị anh thờ ơ thế nào chẳng? Thật đáng tiếc, cô quên là nói dối, tất cả cô đều nhớ rất rõ ràng!

“Đã phiền anh nhọc công.” Cô lãnh đạm nói.

Bị hắt nước lạnh, An Húc Thần cười khổ sở mũi.

“Đúng vậy, cho nên khi khai trương nhất định phải mời anh nhé!” Đúng như theo lời cô, tiện thể yêu cầu, chuẩn bị luôn lần gặp tiếp theo.

Lại tức anh, vẫn chẳng mất đi phong độ, cô miễn cưỡng nhếch khóe môi. “Ừ, tôi sẽ gửi thiệp mời đến công ty cho anh.”

“Nếu em có thể trực tiếp giao cho anh, anh sẽ càng vui.” Anh nháy đôi mắt anh tuấn, mặt dày tiếp tục nói.

Phóng điện cũng vô dụng, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, cô khéo léo từ chối, “Ngại quá, tôi nghĩ lúc đó chắc sẽ rất bận.” Ngụ ý là không có khả năng vì để anh vui mà phải đi làm cái chuyện thừa hơi này.

Đòn này lực sát thương khá lớn! Khóe mắt khóe miệng An Húc Thần run rẩy, trong mùa hè chói chang lại có cảm giác băng giá do bị tổn thương.

Anh lấy lui làm tiến tiếp tục nói: “Vây tự anh đến lấy cũng được.” Tìm cách gạt cô không phải dễ, cơ hội danh chính ngôn thuận gặp mặt đương nhiên phải nắm chắc, người nào lấy mà chẳng được.

“Đến lúc đó nói sau.” Cô không dứt khoát, đứng thẳng lưng.

Tiếp theo, An Húc Thần yêu cầu đi xung quanh tham quan, Huống Vĩnh Ninh dĩ nhiên chẳng bằng lòng đưa anh đi xem toàn bộ khu vực này, hàm ý hạ lệnh đuổi khách.

An Húc Thần chẳng những rời đi với cõ lòng đầy ai oán, trong lòng còn càng buồn bực hơn.

Cô quên anh, cảm giác với anh là số không, cho dù không phải số không, vì quan hệ vợ chồng, cũng nên nhớ đến tình cũ chứ, sao lại không thân thiện với anh như vậy?

Chẳng lẽ, lúc trước vẫn còn ấn tượng bị anh lạnh nhạt?

Nếu đúng là thế, thì chuyện này không ổn rồi!

Bảy rưỡi sáng, ánh mặt trời rải khắp mặt đất, Huống Vĩnh Ninh vẫn giữ sự yên tĩnh trong phòng ngủ, chỉ có tiếng điều hòa rất nhỏ, ngăn cách tất cả với phòng ngoài.

Hôm qua vì thảo luận với thầy Hà về tên các món ăn, khuya mới đi ngủ, cho nên giờ vẫn chưa dậy. (Vô—
Ảnh57h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Giờ này trước kia, cô đã sớm rời giường xuống bếp dọn bữa sáng và chuẩn bị quần áo cho An Húc Thần, nhưng giờ chỉ còn một thân nhẹ nhàng, có thể yên tâm mà ngủ.

Bỗng dừng, di động trên tủ đầu giường rung mạnh, tuy không có chuông, nhưng tiếng rung lại phát ra tiếng ê... ê... ê... quấy rầy mộng đẹp của cô.

“Vĩnh Ninh, anh có mấy cái kẹp ca vát Hắc Diệu Thạch (1), em biết để ở chỗ nào không?” Đầu dây bên kia, là tiếng nói trầm thấp của An Húc Thần.

Quá khứ mỗi ngày cô đều chuẩn bị quần áo cho anh, cho nên đồ để chỗ nào cô nắm rõ như lòng bàn tay, anh tìm không thấy thứ gì, hỏi cô là được, chẳng qua không hiểu cô có quên cả những việc vặt vãnh ngày đó hay không?

“Ồ tủ thứ năm, ngăn kéo thứ hai đếm ngược từ dưới lên.” Mơ mơ màng màng, Huống Vĩnh Ninh nghĩ ngợi một chút đã thốt ra đáp án.

Đáp án công bố, hai người không hẹn mà gặp ra.

Không phải cô nhớ quá rõ chứ?! An Húc Thần nghĩ.

Toi rồi, mình trả lời quá nhanh! Huống Vĩnh Ninh nghĩ.

“Ngay cả chuyện nhỏ này em cũng nhớ, xem ra, thứ em quên chỉ có anh!” An Húc Thần so ra cảm thấy thật ảm ảm.

Chẳng qua anh tìm mãi không thấy, trong lúc bối rối gọi cho cô, muốn hỏi thử thôi, cũng không nghĩ cô sẽ nhớ, không ngờ lại có được đáp án ngoài ý muốn.

“Cái kia..... Cái kia.....” Huống Vĩnh Ninh kích động rồi đột nhiên sáng suốt. “Tôi cũng không hiểu được nha, tôi chỉ trả lời theo bản năng thôi, ha ha.....” Chột dạ cười gượng giải thích.

“Vậy em có nhớ ra chút gì về anh không?” Anh mong ngóng hỏi.

“Không.” Đáp rõ nhanh, không cần nghĩ ngợi, trong giây lát, lại phát hiện mình đáp quá nhanh sẽ làm người ta nghi ngờ, vội vàng nói sang chuyện khác. “Anh này, mới tám giờ sáng đã gọi đến hỏi cái nọ cái kia là sao?”

“Là, ngại quá, giờ anh mới biết đã ỷ lại vào em thế nào.” An Húc Thần không giấu giếm, thẳng tắp trả lời. (Vô—58—Anh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

(1) tên một loại đá trang sức

Anh ỷ lại vào cô sao? Cô thì nghĩ sự tồn tại của mình với anh là có cũng được mà không có cũng được đấy!

Không, bình tĩnh đã, đừng tùy tiện nghe anh nói vài câu đã dao động.

Cô trầm mặc vài giây, mới lại lạnh lùng mở miệng. “Về sau không tìm thấy cái gì, xin anh tự tìm, nhất định đều ở trong nhà, không thể không thấy.”

“Tìm nửa ngày mà không thấy, không bằng hỏi em thì nhanh hơn.” Anh rất xấu tính, dù tìm được cũng giả bộ không thấy, ai bảo cô ở xa anh, anh đành phải dùng phương thức này thôi!

Huống Vĩnh Ninh ghen hòng nhìn trần trời, Cái người đàn ông xấu xa trong điện thoại này, ở chung cùng cô một năm, là An Húc Thần luôn lạnh lùng đây sao?

Đầy bụng nghi vấn, cũng không thể để lộ là chẳng mất trí nhớ, đáng phải đổi cách khác để biểu đạt bất mãn: “Trước kia anh cũng vô lại thế này sao?”

“Cũng không hẳn, đây là khả năng tiềm ẩn gần đây bị em kích thích.” Anh trêu chọc đáp. “Nhưng thật ra là em, trước khi xảy ra tai nạn xe, là một cô bé dịu dàng ngọt ngào, giờ đã thay đổi rồi.”

Phải không? Anh cho rằng cô dịu dàng ngọt ngào? Vậy vì sao.....

Quên đi, hiện tại nói lời này còn có ý nghĩa gì!

“Nói không chừng tôi hiện tại, mới đúng là tôi.” Cô cố ý nói ngược lại.

Ở trước mặt tình yêu, con người dễ dàng trở nên rụt rè, sợ hãi cái này, băn khoăn cái kia, trong lòng thầm nghĩ chỉ muốn biểu hiện tốt nhất trước mặt người đó, đánh mất bản thân, giờ không cần nữa, cô muốn yêu chính mình.

“Vậy còn tốt hơn, cá tính của em thế này anh càng thích.” Ngược lại, vẻ mặt hiện tại của cô khác trước, nhưng vẫn hấp dẫn anh như cũ.

Bản chất con người rẻ mặt như vậy? Dịu dàng hiền lành không cần, lại thích thái độ lạnh như băng? Anh thật kỳ quái nha!

“Cho nên căn bản anh không thích tôi trước kia?” Lời nói của anh ảnh hưởng đến tâm tình, Huống Vịnh Ninh cảm thấy trong ngực cháy lên một mối lửa, cố ý chọc gậy dây mà. (Vô—Ấn59h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Không phải anh nói vậy.” Cô lúc trước, cô bây giờ, đều là Huống Vịnh Ninh, đều là người phụ nữ đã chiếm giữ tâm tư anh.

Nhận ra mình đang thấp thỏm, Huống Vịnh Ninh nằm trên giường thành hình chữ đại (1), hít sâu cố bình tĩnh.

Trước kia bọn họ chưa từng rảnh rỗi nói chuyện qua điện thoại thế này, ly hôn rồi mới bồi dưỡng tình cảm sao? Cô lắc đầu cười nhạo.

“Không nói nữa, tôi còn muốn ngủ tiếp.” Nhưng thật ra chỉ là nói cho có thôi, tỉnh rồi còn ngủ thế nào? Chỉ là không muốn nói chuyện với anh nữa, không muốn buồn phiền. (Vô—Ấ60nh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Được rồi, em đi ngủ. Nhưng mà hai ngày tới đến đây nhắc anh, nói một số vị trí đặc biệt cho anh biết.” Anh cố ý nói giọng đương nhiên.

“Vì sao?!” Cô kinh ngạc hô, phản xạ chống lại. “Em không làm!” Cô không muốn trở lại căn nhà kia, sẽ nhớ lại đủ loại đau xót.

“Không làm cũng không sao, anh tìm không thấy thì ‘lúc nào’ gọi điện hỏi em cũng được.” Anh đây rất hiền lành, không biết miễn cưỡng là gì...

Cái này là khủng bố đúng không, đây là ám chỉ sẽ có vài hôm giống hôm nay đúng bảy tám giờ sáng điện đến, thậm chí có lẽ là nửa đêm?

“Được rồi, đi thì đi.” Cô tức giận đáp ứng.

“Ok, vậy hai ngày sau gặp.” Được như ý, giọng nói đặc biệt khoái trá.

Đóng nắp di động, khí giận phun ra từ lỗ mũi.

Làm sao lại như vậy, ngay cả ly hôn rồi còn phải chịu đựng An Húc Thần sao?

Đáng hận! Anh cứ thường xuyên đến tìm cô như vậy, đến khi nào thì cô mới có thể quên cô đã từng yêu anh chứ?

Hai ngày sau, An Húc Thần và Huống Vịnh Ninh đúng hẹn gặp mặt, vì thế, từ sớm anh đã bắt đầu làm “chuẩn bị”.

Đầu tiên là để Thôi đại thẩm nghỉ hai ngày, tránh để đang có tiến triển, lại bị bóng đèn phá ngang. Lại để một đồng chén chưa rửa trên bàn, chần bông không gấp, quần áo bẩn quăng loạn xạ, cho dù chưa mặc qua cũng ném ra tuốt, gối ôm trên ghế sofa trong phòng khách thì lau hai lượt trên mặt đất, giày cũng mỗi chiếc một nơi...

Anh không phải người đàn ông lời thôi, chính xác mà nói, anh thích sạch sẽ yêu chính tề, tuy chưa đến mức cái gì cũng phải sạch sẽ, nhưng không thể chịu được quá bẩn, nhưng chiêu này do Chu Nghị và Trịnh Duẩn Võ dạy, muốn giả bộ đáng thương, giả vờ chán chường, phải kích thích tình mẫu tử của cô.

Anh không mù quáng nghe theo, nhưng vì nghe qua cũng cảm thấy có đạo lý, cho nên mới tiếp thu đề nghị của họ, ngoài ra còn có liều chết hi sinh, khổ nhục kế, mỹ nam kế...

Bọn họ nói rất nhiều, nhưng quan trọng phải linh hoạt vận dụng vào tình huống, bộ dáng bàn bạc vừa cẩn thận vừa sôi nổi, như là anh thật sự muốn tiến hành trường kỳ kháng chiến.

Chuông điện thoại, anh bước ra xa để nghe, vốn tưởng Huống Vĩnh Ninh sắp đến, không ngờ lại nghe thấy giọng nói của Trịnh Duẩn Võ.

“Thế nào? Chuẩn bị tốt theo lời chúng tôi chưa?” Không hổ là bạn tốt, Mức độ khẩn trương của Trịnh Duẩn Võ độ không thua gì đương sự.

“Rồi, trong phòng loạn như bị phần tử khủng bố dội bom vậy.” An Húc Thần cố ý thổi phồng.

“Ai, quá nhiều hay quá ít đều không được a!” Trịnh Duẩn Võ dặn dò.

“Biết rồi! làm sao giống như mẹ già vừa mất vậy!” An Húc Thần mỉm cười trêu chọc. (Vô—Ảnh61—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Ai dạy cậu khiêm tốn như vậy khi bị vợ đá, tôi là bạn tốt nên đương nhiên lo lắng rồi.” Trịnh Duẩn Võ trề môi chế nhạo.

“Hà!” An Húc Thần khề mắng, cũng không thể phủ nhận anh nói là thật.

“Nhớ cuối cùng phải xuất tuyệt chiêu a!” Trịnh Duẩn Võ lại nhắc nhở.

“Có tốt không?” An Húc Thần không chắc chắn nói, cho rằng biểu hiện cuộc sống như vậy là đủ rồi.

“Tin tôi, nhất định rất có tác dụng.” Trịnh Duẩn Võ vỗ ngực cam đoan, anh nói tuyệt chiêu là chiêu tốt.

“Nhưng.....” Anh còn do dự, nhưng lúc này tiếng chuông cửa lại vang lên, anh có điểm hoảng hốt. “Ai, cô ấy đến rồi, không nói nữa!”

“Tốt tốt tốt, nhanh mở cửa đi, nhớ phải dùng tuyệt chiêu, chú em, chúc cậu thành công!” Trịnh Duẩn Võ cổ động viên anh, dứt khoát cúp máy.

Tuyệt chiêu phải giữ lại dùng lúc đặc biệt à? An Húc Thần tự cân nhắc nặng nhẹ, lập tức hít sâu, lấy thái độ bình tĩnh đi đến cửa.

Kế thừa gạt cũng phải chú ý đến hình tượng, không thể mất hình ảnh được!

(1) : đang tay đang chân

7. Chương 7

Xa nhà gần bốn tháng, trong lòng Huống Vĩnh Ninh ngập tràn tâm tình khó tả, mà khi cảnh tượng bữa bãi này ánh vào mi mắt, cô kinh ngạc trợn mắt há mồm, như một pho tượng điêu khắc đứng sừng sững ở trước cửa.

“Bị trộm viếng sao?” Theo trực giác, cô nghi ngờ hỏi.

“Không, sao lại hỏi thế?” An Húc Thần lắc đầu, giả vờ nghi hoặc, trong lòng lại cười nghiêng ngả vì liên tưởng của cô.

“Vậy sao mà loạn thế này? Thôi đại thẩm?” Cô ngó vào trong, đúng là tất cả đều lộn xộn. (Vô—Ảnh62—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

“Thôi đại thẩm có việc xin nghỉ, một thời gian không đến.” Anh ngậm ngùi, vì cuộc sống không có ai thu xếp thật đáng thương.

“Vậy anh.....” Tí nữa thì thốt ra lời nói quan tâm, cô vội dừng lại. Giờ cô không quen anh, không cần phải quan tâm nhiều như vậy.

Ánh mắt ai oán nhìn về phía cô. “Nếu có em ở đây, sẽ không tệ như vậy.”

“Em không phải người ở của anh!” Cô tức giận đáp. Phụ nữ lo lắng mọi chuyện cho đàn ông là vì tình yêu, nhưng người đàn ông bình thường đều cho đó là chuyện đương nhiên.

“Đương nhiên không phải, cho nên Thôi đại thẩm làm gì cũng không giống em thường làm.” Anh phản ứng nhanh nhạy, né được quả địa lôi.

“Không giống thế nào?” Cô cảm thấy tò mò.

“Em có nhiều hơn một vị.” Anh chỉ ra.

“A?” Nói gì vậy? Cô nghe không hiểu.

“Hương vị tình yêu.” Anh chân thành chăm chú nhìn cô, tuy nghe qua như lời ngon tiếng ngọt, nhưng đây là sự thật, thức ăn của Thôi đại thẩm, không giống Vịnh Ninh làm, bây giờ nói đến, mới hiểu khác ở chỗ chính là tư vị tình yêu.

Huống Vịnh Ninh không cảm kích tặng anh một cái nhìn coi thường.

Hành vi và lời nói gần đây của anh hoàn toàn khác với An Húc Thần trước kia cô biết, nói nhiều, thái độ hoan nghênh, ngay từ đầu đã cảm thấy khó nắm bắt, giờ cũng không ngoại lệ.

Kỳ quái là, người xảy ra tai nạn rõ ràng là cô, cô thay đổi là hợp lý, vì sao anh lại thay đổi còn nhiều hơn cả cô chứ?

“Đi thôi, bắt đầu từ phòng thay đồ đi, em nói vị trí của quần áo cho anh.” Cô không lãng phí thời gian nữa, tiến hành luôn mục đích hôm nay, đi thẳng lên tầng hai.

Đến đây một chuyển, vất vả một lần, sau này anh không cần phải gọi điện thoại hỏi cô nữa, cô cũng có thể khiến tâm tình mau bình tĩnh lại, thoát khỏi bóng ma tình yêu.

“Ngăn kéo này để quần áo lót, ngăn dưới cùng này là vợ, thất lưng...” Cô nói hai, ba lần, bỗng phát hiện anh đang dựa lưng vào một bên hóng mát, không khỏi chau đôi mi thanh tú lên: “Anh không lấy giấy bút ghi lại thì nhớ thế nào?”

“Nhớ không được thì lại hỏi em cũng được mà.” Anh cười bĩ ối.

Cô tức giận vỗ lên hai má. “Nếu anh còn muốn hỏi em nữa, thì hôm nay em đến đây làm gì?” Rõ là lừa bịp mà.

“Vì anh muốn gặp em.” Anh nhìn cô chăm chú, tiếng nói ẩn chứa tương tư và tình ý nồng đậm. (Vô—
Ảnh—63-Các—<https://qttp.wordpress/>)

Tức giận đột nhiên biến mất, cô run sợ nghẹn lời, giật mình nhìn về phía anh, lại ngã vào hố sâu chua xót và khổ sở.

Anh nhớ cô? Có thật không?

Không, cho dù đúng, chắc chỉ là quen có người bên cạnh, đột nhiên không thấy, nên mới nhớ thôi!

Cô mở mắt, nhìn quanh bốn phía, vòng vo trong cái chủ đề nhạt nhẽo này: “Hai ngày sau nhờ anh thu dọn đồ đạc của em lại rồi đưa đến cho em.”

Lúc trước, không muốn đối mặt, muốn trốn tránh sự thật; giờ lắng đọng lại, cô đã có dũng khí đối mặt với anh, cái cần giải quyết nên giải quyết nhanh thôi.

“Không được.” Anh lại cự tuyệt, đến bên cạnh cô, dịu dàng treo lại bộ quần áo của cô lên, thật lòng nói: “Tạm thời giữ nguyên hiện trạng này, căn nhà này nếu như em muốn thay đổi thứ gì, anh sẽ mua lại nó.”

Cái nhà là quà cưới của cô, ly hôn rồi mà anh còn tiếp tục ở thì không phải lắm, nhưng anh không muốn chấm dứt, cho nên hi vọng duy trì nguyên trạng.

“Căn nhà anh ở không sao, nhưng để đồ đạc của em ở đây làm gì? Em mang đi không phải không gian của anh sẽ rộng hơn sao?” Cô không so đo chuyện nhà cửa, nhưng nghi ngờ dụng ý của anh, không biết vì sao, ánh mắt và động tác lén lút vuốt quần áo của anh, lại làm cô run rẩy sợ hãi.

“Không gian quá lớn thì lạnh lẽo, nhìn đồ của em có thể cảm giác em vẫn ở đây.” Ánh mắt sâu tối thê lương nhìn cô, thổ lộ tình ý tận cõi lòng.

Cái nhìn chăm chú đầy phiền muộn kia như chứa ma lực cường đại, không chỉ nhéo vào lòng cô, còn khiến hai chân cô như mọc rễ, trong khoảng thời gian ngắn dính chặt xuống nền nhà. (Vô—Ảnh-64—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Anh nói thâm tình như vậy, giống như rất yêu cô, như là cô vô tình vứt bỏ anh....

Nhưng sự thật tương phản rõ ràng nha! Vị trí của cô bây giờ, chính là tự bảo vệ mình, anh lại làm cô cảm thấy dường như mình mới là người bội tình bạc nghĩa... Cuối cùng ai mới là người mất trí ở đây?

An Húc Thần thấy mắt cô lộ tia mờ mịt, cũng chẳng tỏ ra lưu luyến gì, trong lòng anh rung động, không nhận được, nghiêng người, hôn khẽ lên bờ môi mềm mọng đỏ kia.

Mặc dù nội tâm tràn ngập hi vọng nóng bỏng, nhưng anh vẫn tỉnh táo, không muốn làm cô sợ, chỉ nhẹ nhàng chạm đến cánh môi cô, rồi từ từ lui về, dùng một loại ánh mắt có thể khiến băng tan chảy tiếp tục nhìn cô.

Trong khoảng khắc, nhịp tim của Huống Vịnh Ninh nhiều vô kể, giống chú nai con chạy như điên, kinh ngạc, cô ngược mắt đón nhận tia nhìn của anh.

Nụ hôn này rất nhẹ, nhưng cũng là tình cảm nồng nàn nhất anh dành cho cô....

Vì sao anh muốn hôn cô?

Vì sao anh có thể hôn cô?

Đáng giận! Anh dám làm vậy khi lúc cô đã quyết định buông tha, còn có ý đồ quyến rũ cô? (Vô—65Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Cô bỗng nhiên cảm thấy buồn bực, mày nhíu mắt nhăn, lại không biết tức vì mình đang dao động, hay là vì anh dám vượt rào?

Một lúc, cô đột nhiên quay người, mặt nét mặt An Húc Thần kinh ngạc, giống như người nhát gan, chạy trốn chết.

Bận rộn là phương pháp di dời lực chú ý tốt nhất, dù tâm tình Huống Vịnh Ninh đã bị An Húc Thần làm khó xử, nhưng công việc khu vực bếp nấu ăn bận rộn trong nhà bếp không thể chậm trễ, cho nên dù những lúc rảnh rỗi là anh lại đến quấy rối cô, nhưng trong bận rộn, tỷ lệ rảnh rỗi vẫn ít hơn, tần suất anh xuất hiện cũng tự nhiên giảm bớt.

Huống Vịnh Ninh và Huống Uy Uy mỗi ngày đều đến nhà ăn trình diện, trước mắt tiến đến giai đoạn trang trí nội thất, tạo cảnh vườn cũng được tiến hành đồng bộ, qua nhiều lần nghĩ tên, cuối cùng đặt tên là “Năm xưa”.

Tốn một số tiền lớn để mời bếp trưởng Hà Kiện Long, cuối cùng sau một tháng chủ cũ tạm nghỉ, công việc bắt đầu, trước kia chỉ thảo luận vấn đề đồ ăn, vấn đề nhà bếp qua điện thoại, giờ mới chân chính đi vào hoạt động thực tế.

Thân là bếp trưởng, không chỉ biết nấu là được, còn phải sáng tạo món mới, đánh giá quản lý... Phạm vi chú ý rất rộng, nhưng, có Huống Vịnh Ninh phối hợp, nên anh cũng thuận tiện không ít.

Giờ phút này, đã trang trí xong phòng bếp, Hà Kiện Long đưa theo hai người đến nơi làm việc, đang làm thử ba loại súp mới.

“Vịnh Ninh, súp cốt bò này ngon lắm, em đến thử xem vị được chưa?” Hà Kiện Long lấy ra bên cạnh lò nướng bánh, chuyển kiệt tác của mình cho Huống Vịnh Ninh.

“A, đến ngay, bánh quy em làm cũng được lắm.” Huống Vịnh Ninh ngó vào trong lò nước, vừa nhẹ giọng nói.

Hà Kiện Long xoa xoa tay, đặt đến trước mặt cô. “Có thể, thoát nhìn không tệ!”

“Ha ha..... Em sao dám múa đao trước mắt thợ, nếu không ok anh cứ nói thẳng, em đâu có phụ trách làm bánh quy, người khác làm cũng được mà...” Huống Vịnh Ninh đeo găng cách nhiệt, ngượng ngùng cười nói.

Cô vẫn rất hứng thú với nấu nướng, nhưng nhà hàng Âu Tây rất chuyên nghiệp, cho nên cô liền làm sở trường là bánh quy, điểm tâm và vài món đồ uống, để Hà Kiện Long chấm điểm, thử xem có thể bán được hay không?

“Bánh kem này ở chỗ anh cũng không thịnh hành.” Mỗi đầu bếp đều có một sở trường riêng, rất ít người tài năng thập toàn, hơn nữa anh còn trẻ, kinh nghiệm chỉ có giới hạn, “Ai, để anh cầm.”

Hà Kiện Long cướp lấy việc nặng, cầm bao tay, mở lò nước, Huống Vịnh Ninh cầm lấy chiếc kẹp, chuẩn bị lấy bánh đặt vào khay sứ.

“Cho nên em đang nghĩ có nên tìm một sư phụ tương đối giỏi về bánh kem hay không...” Huống Vịnh Ninh vừa gấp bánh vừa nói, không cẩn thận, cổ tay đụng phải chiếc khay nướng, đau đến nỗi mắt, hoảng sợ hô, cái kẹp cũng leng keng rơi xuống đất. “A! Nóng quá!” (Vô—Ảnh—66Các—<https://qttp.wordpress/>)

Thấy thế, Hà Kiện Long vội cởi bao tay ném sang một bên, kéo tay cô, bước nhanh đến vòi xả nước lạnh.

“Sao lại không cẩn thận như vậy! Nhiệt độ cao như vậy, dễ bị bỏng lắm... Trong nhà hàng có hộp cứu thương không?” Anh lo lắng nhắc đi nhắc lại, chuyên chú kiểm tra vết thương của cô, vừa dụng nhẹ một cái, lập tức trên cổ tay trắng nõn đã xuất hiện một vết sưng đỏ.

“Chưa chuẩn bị! A.....” Cô đau đến mặt nhăn lại như quả mướp đắng, cũng ảo não vì mình không cẩn thận.

“Rất đau à? Vù vù.....” Hà Kiện Long rất có cảm tình với Huống Vịnh Ninh, đau lòng cúi đầu thổi lên cổ tay cô, hy vọng có thể dịu đi cảm giác đau đớn kia.

Nhất thời, không khí trở nên mở ám, Huống Vịnh Ninh nhận thấy hai người thân mật quá mức, đang lúc cô thẹn đỏ mặt muốn rút tay về, một giọng nói chất vấn tràn ngập tức giận, đột nhiên vang lên trong nhà bếp.....

“Ai, anh dựa sát như thế vào bà xã của tôi làm gì?!” Mặc âu phục đen, mặt An Húc Thần tức giận, dáng vẻ như đi đòi nợ.

Vài ngày không gặp Huống Vịnh Ninh, anh đặc biệt dành thời gian đến thăm cô, không ngờ khi đến vô cùng cao hứng, lại nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn, như lại bị giới một bồn nước lạnh vậy.

Người đàn ông kia là ai? Lại dựa vào Vịnh Ninh gần như vậy, còn thân mật cong môi thổi lên cổ tay cô?! Chậc!

Huống Vịnh Ninh thấy An Húc Thần bỗng hiện thân, dường như sợ anh hiểu lầm chuyện gì, theo bản năng vội thu tay về, trước không khí này có vẻ chột dạ.

“Sao anh lại đến nữa?” Kỳ quái, cô chột dạ cái gì? Bọn họ đã ly hôn, cô muốn tới gần ai là chuyện chẳng liên quan đến anh!

Hà Kiện Long cảm nhận được địch ý mãnh liệt, nghi hoặc nhìn người tuần tú lịch sự này, cũng rất ngại ánh mắt của người đàn ông này.

“A, vị này là.....” (Vô—67—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Tôi là chồng của Vịnh Ninh.” An Húc Thần đặt bó hoa trong tay lên bàn, từ xa bước lại, ôm Huống Vịnh Ninh đến bên cạnh mình, tuyệt không khách khí, tỏ rõ quyền sở hữu.

“Cũng không phải, anh ấy là chồng trước của em.” Huống Vịnh Ninh giãy khỏi cánh tay anh, nhíu mày xem lại tình hình không rõ ràng này, sửa lại cho đúng.

Nhưng trong tai An Húc Thần, như là vì Hà Kiện Long ở đây mà nóng lòng phủ nhận, sắc mặt anh tối sầm lại.

Cô thích người đàn ông này sao?

Anh giả vờ đáp ứng yêu cầu ly hôn của cô, là vì muốn cho cô có thời gian dịu đi để dần thích ứng, không phải để cô đi theo người khác mà phát triển tình cảm đâu a!

“À... thì ra là chồng trước.” Hà Kiện Long nhẹ nhõm thở ra, lựa chọn tin Huống Vịnh Ninh, hơn nữa còn lịch sự vươn tay. “Xin chào, tôi là bếp trưởng Hà Kiện Long.”

Một đám mây đen và sấm chớp cùng xuất hiện trên đỉnh đầu An Húc Thần, khóe mắt anh run rẩy, khóe miệng đông cứng. Ày, cái tiếng “A” kia nghe thật chói tai.

Nhưng chịu sự giáo dục từ nhỏ nên anh vẫn giữ vững phong độ, vươn tay bắt tay anh ta, nhưng không quên âm thầm dụng lực phân cao thấp, tầm mắt hai người giữa không trung cũng chạm nhau tóe lửa.

“An Húc Thần, chồng của Vịnh Ninh.” Anh lại nhấn mạnh, ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

“Là chồng trước!” Huống Vịnh Ninh sửa lại, chán nản cơ hồ muốn dậm chân. “Chẳng lẽ anh quên chúng ta đã ly hôn à?”

“Em khẳng định chúng ta đã ly hôn?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, giọng điệu thần bí khê hỏi. Không có cách khác, xuất hiện tình địch, làm anh quên cả bình tĩnh, muốn tiết lộ bí mật.

Phát hiện có sự khác thường, cô dừng lại, nghi ngờ tra hỏi anh.

“Có ý gì?” (Vô—Ả68nh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

An Húc Thần nhếch mép nhìn cô. “Anh không kí tên.”

Huống Vịnh Ninh kinh ngạc xanh mặt lại.

“Cho dù ký tên, cả hai người phải cùng đi làm thủ tục mới được.” Anh tiếp tục giải thích nghi ngờ cho cô. Là cô quá ngây thơ, không hiểu phương diện tri thức này, anh có thể lợi dụng, để lại đường lui cho chính mình.

Cô kinh ngạc, sự thay đổi ngoài dự tính này làm cô ngây ngốc. Lúc sau, lửa giận bốc lên, không hiểu tức vì bị anh lừa, hay tức vì mình quá đần!

“VẬY ANH..... EM ĐÂY.....” Cô tức giận đến run tay, chỉ thẳng vào mặt anh.

Thế này An Húc Thần mới thoáng nhìn thấy vết đỏ trên cổ tay cô, kinh ngạc siết chặt tay cô kiểm tra, phát hiện vết phỏng đã sưng đỏ.

“Sao lại như vậy?” Anh kinh hãi tăng cao đề-xi-ben hỏi.

“BỎNG! Bếp trưởng vừa xả nước cho em.” Cô muốn thoát khỏi bàn tay nóng bỏng của anh, lại không địch được sức lực kia, nhịn không được trừng mắt nhìn anh, theo bản năng vẫn giải thích với anh.

“Có thuốc chưa?” Mày anh nhăn lại như gặp được con ruồi chết.

“Không có.” Thấy vẻ mặt của anh có điểm dọa người, cô ngoan ngoãn trả lời.

An Húc Thần chẳng phân trần, kéo Huống Vịnh Ninh, trực tiếp gạt người chứng mắt thứ ba sang một bên, rời đi như một cơn gió.

Đau lòng vì Huống Vịnh Ninh bị phỏng, An Húc Thần mở chiếc BMW đen phóng một đường bão táp, vừa đến dưới chân núi chạy thẳng đến tiệm thuốc, mua thuốc mỡ và các đồ cần thiết, lại quay về xe bôi thuốc cho cô.

“Mở nhà hàng thì cần phải tự mình vào phòng bếp sao? Không phải đã mời đầu bếp sao? Em nhìn em đi, bỏng như vậy nhất định sẽ để lại sẹo....” An Húc Thần vừa cẩn thận bôi thuốc, vừa lẩm nhảm linh tinh không dứt.

Huống Vịnh Ninh yên lặng nhìn gương mặt thả lỏng của anh, trên vầng trán cao là mái tóc đen nhánh, đôi mắt đẹp sâu thẳm, nét mặt và ánh mắt kia chú tâm như vậy, cô hít một hơi, đó là mùi hương đàn ông của anh... Đã lâu không nhìn anh gần như vậy, tim càng đập càng nhanh.

Vừa rồi không hiểu sao anh kéo cô lên xe, rốt cục muện đưa cô đi đâu, đi làm gì, giờ mới biết, thì ra là đưa cô đi mua thuốc.

Hành động này chứng minh anh rất lo lắng và để ý, khiến cô có điểm cảm động, nhưng, với việc cô dễ dàng cảm động với anh như vậy, vừa mâu thuẫn, vừa không muốn chịu thua kém. (Vô—Anh-69—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Thực ra, cô muốn không nhiều lắm, chỉ cần một hành động nho nhỏ như vậy, cô đã cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc rồi, thậm chí cô chỉ cần anh đối tốt với cô giống thế này thôi, dù phát hiện anh ngoại tình bên ngoài, cũng nguyện ý tự dối mình là con đà điểu ngốc a! Giờ có thể làm được, vì sao trước kia lại không làm?

“Đau lắm à? Anh đã cố nhẹ hết sức rồi.” An Húc Thần ngược mắt nhìn thấy bộ dáng lã chã của cô, thương tiếc nói.

“Cám ơn.” Cô thu tay nói lời cảm tạ, không giải thích nhiều là vì những nguyên do khác.

Anh thu dọn thuốc men bữa bọn, rầu rĩ nói: “Với anh còn khách khí như thế sao?”

Lời nói hàm chứa quan hệ thân mật làm Huống Vịnh Ninh nghĩ đến mới ban nãy còn đề cập đến vấn đề ly hôn.

“Anh bỏ một ngày rảnh ra đi, chúng ta làm cho xong thủ tục ly hôn nhé!” Cô nhìn anh dò xét, lại đưa ra yêu cầu.

Cô vẫn muốn ly hôn, không nghĩ đến không được, tình hình giờ đi quá xa rồi.

Anh xoay người ngẩng đầu liếc cô, phần nộ chu môi nói: “Không được, anh không rảnh.”

“Rốt cuộc vì sao lại không được?” Cô chán nản kêu.

Làm ơn đi, như vậy giống quỷ đập tường quá đi, đề tài thế này, ba tháng trước họ đã nói rồi, cũng không phải là kênh truyền hình tối thứ tư, không ngừng phát đi phát lại để quảng cáo.

“Anh nói rồi, anh yêu em.” Ánh mắt kiên định nóng rực của anh khóa chặt cô lại, nhìn cô không rời.

Lời tỏ tình chân thành tha thiết, cùng với hành động kia như muốn tiến sâu vào đáy lòng cô, ánh mắt nhìn xuyên thấu cô, làm tiếng lòng Huống Vịnh Ninh chấn động mãnh liệt. (Vô—Anh-70—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Nhưng cũng vì rung động, cô tức muốn điên lên, bất cứ giá nào cũng phải tính nợ cũ với anh.

“Anh gạt người!” Cô nói năng đầy khí phách lên án, đưa ra nghi ngờ. “Kết hôn hơn một năm đến nay, anh không hề yêu em, làm sao tự nhiên sau tai nạn xe lại đột nhiên yêu em được?”

“Làm sao em biết anh không hề yêu em?” Không chịu tác động của việc cô lên án, An Húc Thần hỏi lại cô. “Là tự em in là đúng? Anh chưa từng nói, làm sao em biết trong lòng anh nghĩ thế nào?”

Huống Vịnh Ninh không ngờ bị anh hỏi lại, có vài giây không kịp phản ứng.

Không được, nếu đã tính sổ thì phải tính rõ ràng, phải làm sáng tỏ mọi chuyện giữa họ!

“Là tự em nhận định như vậy, nhưng đây cũng là vì biểu hiện của anh, làm em có cảm giác này a!” Cô thẳng tắp nói oán hận trong lòng.

“Anh thừa nhận, nửa năm đầu vì cha em bỏ vốn giúp đỡ nên có một chút cản trở về tâm lý, cho nên mới lãnh đạm với em.” Hiểu là ngay từ đầu mình không đúng, An Húc Thần nhẹ giọng, nói ra tâm tình cất giấu sâu trong lòng. “Nhưng nửa năm sau anh dần dần bị em hấp dẫn, cũng càng ngày càng thích em, chắc em cũng rõ, về sau thật ra anh cũng có thay đổi từ từ, không phải sao?”

Cô bướng bỉnh mím môi. (Vô—Anh-71—Các—[https://qttp.wordpress /](https://qttp.wordpress/))

Đúng, cô không thể phủ nhận về sau quan hệ giữa bọn họ dần tốt hơn, nhưng mọi chuyện đã thay đổi, có thể đại biểu cho cái gì đâu?

“Dù là như thế, cũng không thể phủ nhận được chuyện anh quên ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, thất hứa với em, lại còn đi dạo chợ đêm với người phụ nữ khác.”

Hô! Rốt cục đã nói ra ứ động, hờn dỗi lớn nhất, tuy từ đó đến nay đã năm tháng, nhưng Huống Vịnh Ninh nghĩ đến là vẫn tức điên.

Đề tài lại nhảy đến ngày kỷ niệm kết hôn, An Húc Thần ngẩn ra.

“Người phụ nữ khác?!” Anh buồn bực lặp lại.

“Cô ấy là bạn gái cũ của anh, Quý Lôi đúng không?” Cô khoanh tay trước ngực, tức giận liếc xéo anh. Hừ hừ, tưởng cô không biết à!

“Cái tên này ở đâu?” Anh nhú mày kỳ quái.

Gặp quỷ à, sao có thể nhắc đến cái tên chẳng liên quan chút nào vậy?

“Em biết, sau khi kết hôn hai người còn cùng đi uống rượu! Chính anh uống say nói ra, đừng tưởng chối được nhá!” Cô hùng hồn lên án.

Người phụ nữ kia, không so đo thì thôi, đã tính nợ cũ thì không hết đâu, nếu không muốn người biết, thì đừng có làm!

An Húc Thần trợn mắt há mồm, không thể lý giải nổi.

Tốt thật đấy, vấn đề càng mở rộng, người liên lụy cũng càng xa, sao lại phức tạp thế nhỉ?

8. Chương 8

Huống Vịnh Ninh xúc động, An Húc Thần không hề đồ, sau khi nhanh chóng tìm ra trọng điểm, anh bình tĩnh đối mặt cô cùng xem xét vấn đề.

“Anh thấy chắc em đang hiểu lầm gì đó, chúng ta phải làm rõ từng chuyện một,” anh dùng thái độ chín chắn đối đáp.

“Tốt, em nghe xem anh muốn giải thích cái gì.” Huống Vịnh Ninh cúi mắt, giả vờ bày ra bộ dáng chán ngán.

“Thứ nhất, tuy anh từng kết giao với Quý Lôi, nhưng nửa năm trước khi kết hôn đã chia tay rồi, lần uống rượu cùng nhau đó chỉ là ngoài ý muốn, cô ấy là bà con của anh bạn thân Chu Nghị, lúc đó cô ấy mới từ nước ngoài về, cho nên đi theo Chu Nghị, vậy thôi.”

Huống Vịnh Ninh vẫn bán tín bán nghi, biểu tình lạnh lùng, đợi câu dưới.

“Thứ hai, ngày chúng ta hẹn ăn cơm, việc anh thất hứa chẳng liên quan gì đến Quý Lôi hết.” Giờ anh rõ rồi, chuyện này là cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng con lạc đà. (1)

“Nếu không đó là ai?” Cô tức giận truy hỏi.

Dù không phải bạn gái cũ, cũng là người khác phái, còn là một cô bé, đại biểu cho việc anh không an phận!(Vô—Ả72nh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Đó là cháu gái của anh, An Nhã.” Anh bất đắc dĩ tuyên bố lời giải.

Huống Vịnh Ninh trợn tròn mắt, thế nào cũng không đoán ra được anh nói ra đáp án như vậy, họ hàng, cháu gái? Quá lời rồi!

“Anh, anh có gì để chứng minh không?” Cô khiêu khích nói, vì sự thật làm cô kinh ngạc, đành mạnh miệng hỏi.

An Húc Thần thở dài, còn lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm danh bạ, tìm được số của An Nhã, gọi cho người làm chứng ngay tại chỗ.

“Giờ anh mới biết em thấy anh và An Nhã ở chung, cho nên không thể thông đồng với nó được.” Trong lúc đang chờ bên kia trả lời, anh thanh minh với Huống Vịnh Ninh trước.

Cô yên lặng mím môi, chấp nhận việc anh thanh minh, trong lòng kinh hãi nghĩ, chẳng lẽ thật là cô hiểu lầm anh? Vậy thì lỗ to rồi!

“A, An Nhã sao? Ta là chú nhỏ đây, ngại quá giờ lại đánh thức cháu..... Có một số chuyện quan trọng muốn hỏi cháu..... Chú đưa điện thoại cho cô nghe, cô ấy hỏi gì, cháu cứ dựa theo tình hình thực tế mà kể lại.....” Nói được mấy, An Húc Thần dẫn trước vài câu, rồi đưa lại cho Huống Vịnh Ninh.

Cô thắm thỏm lại xấu hổ tiếp nhận di động, nhất thời hiểu rõ.

An Húc Thần thấy cô đã trò chuyện xong, lập tức cười hỏi: “Thế nào? Chân tướng rõ ràng chưa?” (Vô—Ảnh-73—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“A.” Huống Vịnh Ninh ngượng ngùng nhìn thẳng vào anh.

Câu trả lời của An Nhã giống lời giải thích của An Húc Thần, không thông đồng, lập tức liên lạc, bọn họ nói đều thống nhất, chứng minh vừa rồi là cô hiểu lầm.

Thật tốt quá, thì ra An Húc Thần không ngoại tình, anh tâm, cũng không có người phụ nữ khác trong lòng..... Nhưng, toi rồi, đây chẳng phải nói thay cho việc.....

Lúc này cô nên cao hứng, hay nên sợ hãi mới tốt a?

Sau khi vạch trần sự thật, cô không hoàn toàn thấy vui mừng, mà lo lắng hân hoan nửa nọ nửa kia, người đàn ông bên cạnh lại mở miệng lần nữa.

“Giờ anh cũng có việc cần nói rõ ràng.” Mưa gió nổi lên, anh tiếp tục mỉm cười.

“Cái gì, việc gì?” Chớp mắt mấy cái, cô bối rối mỉm cười đáp lại.

“Xin hỏi, không phải em quên sạch về anh sao? Tại sao giờ lại rõ mọi chuyện như vậy?” Giọng nói rất nhẹ, lại khiến tóc gáy cô dựng thẳng đứng.

“Cái kia..... A, em muốn đi mua vài thứ!” Cô nhìn trái nhìn phải nói, giả ngu, đột nhiên muốn chạy xuống cửa xe.

An Húc Thần nhìn thấu ý đồ của cô, rắc một tiếng, nhanh tay ấn nút khóa, kiểm soát cửa xe.

“Đừng chạy, nói cho rõ với anh, giải thích inh bạch!”

Trong chốc lát đưa cô từ trên núi xuống chân núi, giờ lại đưa cô từ tiệm thuốc bắt về nhà, thì ra An Húc Thần coi cô là một đứa trẻ sao?

“Anh đưa em về nhà làm gì?” Huống Vịnh Ninh chột dạ, lớn tiếng dọa người, nhận ra Thôi đại thẩm vui mừng nhìn cô, lại lấy lại vẻ tươi cười chạy đến chào hỏi. “Thôi đại thẩm, đã lâu không gặp.”

“Tiểu thư!” Thôi đại thẩm vui sướng gọi, trong lúc đó ánh mắt nhìn qua lại An Húc Thần và Huống Vịnh Ninh.

Với việc đôi vợ chồng này xa cách vài tháng, bà còn tưởng chắc đã cắt đứt tơ duyên rồi, không ngờ... thì ra vẫn còn hi vọng a!

“Thôi đại thẩm, hôm nay làm thế này là tốt rồi, thời gian còn lại đi nghỉ đi.” An Húc Thần khách khí xua bóng đèn đi trước.

“À, tốt, tôi dọn lại một chút rồi đi ngay.” Thôi đại thẩm cười tủm tỉm, như ý thức được quan hệ của bọn họ bởi vậy mà cải thiện, tự nguyện trả lại không gian yên lặng cho họ. (Vô—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Vì sao anh lại bảo Thôi đại 4thẩm đi trước?” Thế này, chỉ còn hai bọn họ ở lại, Huống Vịnh Ninh không khỏi hoảng hốt.

Anh lộ ra nụ cười yếu ớt của loài vật vô hại. “Vì chúng ta có chuyện cần nói, hơn nữa nếu như không có gì ngoài ý muốn, người nào đó cần phải chịu trừng phạt chứ nhỉ.”

Huống Vịnh Ninh ngẩn ra, lại cảm thấy bị uy hiếp.

“Cái gì, trừng phạt cái gì? Người nào đó là ai?” Cô khấn trương hỏi. Chết người a, sao cô lại có cảm giác này?

“Không cần phải gấp, đợi chút nữa tự nhiên em sẽ biết.” Anh kiên nhẫn cong môi trả lời.

Cô thê lương nhìn về phía nụ cười của anh, bỗng cảm thấy lạnh sống lưng.

Động tác của Thôi đại thẩm siêu tốc độ, sau ba phút đã hoàn toàn biến mất, trong phòng chỉ còn lại cô nam quả nữ bọn họ.

(1) Là câu chuyện về con lạc đà bị chủ bắt chở hàng hóa rất nặng, tới lúc chỉ cần vắt thêm cọng rơm là con lạc đà khụy luôn. Câu này có thể hiểu tương tự với câu giọt nước làm tràn ly.

An Húc Thần ngồi dựa vào ghế sofa đơn, hai tay đặt vào hai thành ghế, một thân áo sơ mi xám, dưới cổ áo có hai khuy không cài, vì cổ áo mở mà thấp thoáng thấy lồng ngực trên bộ ngực rắn chắc, chiếc quần âu vén lên hiện ra đôi chân dài cường tráng, cả người tỏa ra một lực hấp dẫn khêu gợi chí mạng, mà con mắt đen sẫm sâu tối kia, nhìn thẳng vào Huống Vịnh Ninh.

Huống Vịnh Ninh bị nhìn chòng chọc, đứng ngồi không yên, thấp thỏm ngồi ngay ngắn, nhưng quá bất an, chỉ một lát sau không chịu nổi, liền bộc phát...

“Làm gì làm gì? Em chỉ giả vờ đã quên anh, chẳng phải phạm vào cái tội lỗi tày trời gì cả, làm gì mà phải dùng cái ánh mắt ác ma biến thái giết người kia nhìn em chằm chằm?” (Vô—Ấn75h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Hừm, ác ma biến thái giết người?” Hình dung này làm An Húc Thần buồn cười, bắt đầu kê khai tội trạng. “Bị cáo, lời buộc tội kia là dành cho em phải không? Dù thế nào, lời nói dối của em không hẳn là lớn, nhưng lại dám lừa nói đã quên anh, còn bày trò gạt anh ly hôn!”

“Cái gì mà bị cáo?” Còn lâu mới thừa nhận! Cô bóp chóp mũi, kiêu ngạo nâng cằm, lấy thanh thế oai phong: “Sự tình đã truy rõ ngọn nguồn, còn không phải do anh hại sao!”

“À, bây giờ lại còn đổ hết lên người anh?” anh khoanh tay trước ngực, bộ dạng muốn xem cô làm thế nào để chối tội.

“Chính là vậy, là miệng anh giống như ngọc trai, cái gì cũng không nói, thế nên em mới hiểu lầm.” Cô oán trách nhìn anh. “Vì anh chưa từng nói suy nghĩ cho em biết, nên em cho là chỉ một bên tình nguyện, tự mình tưởng tượng, vì anh thất hẹn, lại không nói cho em biết nguyên nhân chính đáng, nên khi em thấy anh thân mật với một người khác phái như vậy, mới nghĩ mình bị phản bội. Cũng vì chịu đả kích, tâm tình rối loạn, đi qua đường cái mới bị xe đụng, em rất giận, không muốn đối mặt với anh, cũng không muốn gặp anh nữa, nghĩ ra cách dùng mất trí làm lá chắn, sau đó căn cứ vào lý do trên, em quyết định ly hôn.”

Chắc chắn, nghe, cô nói cũng hợp tình hợp lý, lại còn hợp lý hóa hành vi nói dối nữa chứ! An Húc Thần nhún mày nhìn xuống cô bé thua trận mà vẫn cố ưỡn ngực ngẩng đầu, dần giương lên nụ cười.

Một lòng yêu anh, nhưng nhận được lại không bằng, khiến cô vô tình sợ sệt. Một lòng yêu anh, thế nên không thể nào chấp nhận chuyện anh có nhân tình ở ngoài; càng vì yêu anh, đã chọn cách rút lui êm thấm...

Tóm lại một câu, tất cả đều vì cô yêu anh.

Anh bỗng rời ghế, di chuyển đến cạnh cô, cô sợ đến mức nhếch nhếch sang bên, cho rằng sắp bị trừng phạt.

“Đúng vậy, trừng phạt là anh sẽ dùng sắc đẹp để bù lại cho em.” An Húc Thần toét miệng lộ ra hàm răng trắng tinh, tuyên bố nội dung kế hoạch, biểu cảm vô cùng khoái trá.

“Cái gì?!” Cô nghẹn họng, có cảm giác vừa lên nhâm con tàu cướp biển. “Em không cần—”(Vô—Ấn76h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Sự thật chứng minh, ba chữ “Em không cần” là dễ dàng bị hòa tan nhất, độ kiên định gần như bằng không.

Trước sự nhiệt tình mê hoặc của An Húc Thần, lý trí của Huống Vịnh Ninh dường như biến mất, căng thẳng cũng theo gió mà đi, chẳng mấy chốc, thân thể trần trụi của hai người đã dây dưa ở trên giường.

Anh hôn vô cùng âu yếm, nắm hông hấp của cô trong tay, thống trị nhịp đập trái tim cô, khiến cô trở nên mềm nhũn, như đóa hoa kiều diễm nở rộ, đỏ hồng xinh đẹp động lòng người.

Thân thể rắn chắc của anh phủ trên người cô, phẳng phất như nhung lụa quần lấy chiếc bàn là, ủi nóng da thịt non mềm của cô, cùng cô rơi vào cung điện của đam mê.

Sau trận mây mưa quyết liệt, cả người Huống Vĩnh Ninh vô lực, ngay cả những ngón tay cũng lười cử động, chỉ có thể để mặc An Húc Thần ôm cô vào phòng tắm lau thân thể.

Có lẽ thời gian xa cách quá lâu, bọn họ không nén nổi tình cảm, mãnh liệt đòi hỏi nhau. Lúc này sự khác biệt giữa nam và nữ thật rõ ràng, thân thể người đàn ông cường tráng, thậm chí vẻ mặt còn tỏa sáng, nhưng người phụ nữ nhỏ nhắn mềm mại thì không thể chống đỡ nổi.

“Để em tự tắm được không?” Cô lười biếng nằm úp dựa vào bồn tắm mát xa, giọng nói yếu ớt.

“Đương nhiên được.” Tắm rửa xong, An Húc Thần lộ vẻ sáng khoái, hôn lên trán cô, sau đó rời đi trả lại không gian cho riêng cô.

Cô nhắm mắt lại, say mê, để làn nước ấm áp vây lấy thân thể mệt mỏi, nhưng, tuy thân thể đau nhức, lòng lại hạnh phúc, cô đã tìm lại được vật ký thác tâm hồn, cuối cùng người đàn ông cô yêu đã đáp lại, hạnh phúc dường như đã chính thức rơi xuống.

Trở về phòng ngủ, An Húc Thần thu dọn lại chỗ quần áo bừa bãi dưới đất vì việc vừa rồi, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Anh tìm ra chỗ tiếng chuông, đó là di động trong túi quần của Huống Vĩnh Ninh, sau khi lấy ra, anh không nghĩ nhiều trực tiếp nhận điện.

“À, đây là di động của Huống Vĩnh Ninh, anh tìm cô ấy?” Vì chào hỏi, anh mở miệng trước tiên. (Vô—Ảnh—77Các—<https://qttp.wordpress/>)

“A, tôi là Hà Kiện Long, xin hỏi anh là?” Tiếng nói nam tính ngoài dự liệu khiến Hà Kiện Long sửng sốt, kinh ngạc hỏi.

Nghe được tên tình địch, An Húc Thần nghiêm mặt lại, lập tức chuẩn bị tinh thần chiến tranh.

“Tôi là An Húc Thần, chồng Vĩnh Ninh, anh tìm cô ấy có chuyện gì?” Anh cố ý nhấn mạnh địa vị của mình, tin người thông minh sẽ hiểu, hoa đã có chủ, nên giữ khoảng cách, bỏ ý nghĩ kia trong đầu đi.

“Có thể mời cô ấy đến nghe điện thoại không?” Hà Kiện Long lên tiếng đề nghị.

Anh biết không nên trêu chọc phụ nữ có chồng, chẳng qua An Húc Thần nói là chồng, Huống Vĩnh Ninh lại nói là chồng trước, mà anh tự nhiên tin người nói sau, dù sao mọi việc còn chưa chắc chắn.

Cũng vì vậy, Huống Vĩnh Ninh đột nhiên bị An Húc Thần đưa đi, sáng ra vẫn chưa về, cuối cùng anh không chịu nổi lo lắng gọi điện đến hỏi.

“Chắc không tiện đâu! Cô ấy đang tắm.” An Húc Thần cố ý nói, nhưng đây cũng là sự thật, đòn sát thủ vừa ra, ruồi bu mật thể nào cũng biết khó mà lui.

“.....” Hà Kiện Long kinh ngạc nói không nên lời. Sau khi bị đưa đi chưa trở lại còn chưa tính, gọi di động thì An Húc Thần lại nghe máy, lúc này thậm chí còn tiến triển đến phần tắm rồi, chuyện gì xảy ra có thể đoán được, cái tình ý mới nảy sinh kia, trong nháy mắt chết rũ.

“Không có chuyện quan trọng, không cần trả lời cũng được.” Hà Kiện Long không hát tuồng nữa, cô đơn cúp máy.

Tín hiệu đầu bên kia tút tút, An Húc Thần nhú mày, khóe miệng lên lút mỉm cười.

Hắc hắc, tiêu diệt địch thù, giải trừ nguy hiểm!

Tâm tình thoải mái tiếp tục dọn dẹp, sau đó xuống tầng lấy túi thuốc và đồ uống quay ngược trở lại, trừu mến, dâng đồ uống cho cô bé vừa mặc áo tắm bước ra khỏi phòng, hồn nhiên không biết anh vừa làm chuyện tốt gì.

“A! Cảm ơn.” Huống Vĩnh Ninh có điểm kinh ngạc khi được chăm sóc, vui vẻ cảm tạ. (Vô—78Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Đến đây, bôi thuốc trước, sau đó anh giúp em sấy tóc.” An Húc Thần kéo cô ngồi xuống giường, không quên nhắc nhở trên tay cô có vết thương, bôi thuốc cho cô trước.

Huống Vịnh Ninh vừa uống vừa nhìn anh. Vừa rồi mới triền miên, giờ lại ngồi đối mặt cùng nhau, trong khoảng thời gian này, tâm trạng thay đổi, không khí thật kỳ diệu.

“Vịnh Ninh, quay về đây đi?” Anh ngẩng đầu nhìn cô nói.

Tuy quan hệ đã chuyển biến tốt, liên lập tức yêu cầu cô quay về, được một chút lại thành được voi đòi tiên, nhưng thật là anh cô đơn đã lâu rồi.

“Quay về?!” Cô kinh ngạc lặp lại, lập tức nhăn mày, nhanh chóng cự tuyệt. “Không được, như bây giờ tốt rồi, em không muốn thay đổi.”

Mọi người là như vậy, vì không có người ở bên, mới quý trọng thời gian sống chung, một khi sớm chiều ở chung, chỉ sợ lại phục hồi về khoảng thời gian không được coi trọng như trước].

“Tốt thế nào? Chẳng tốt tí nào hết!” Anh kỳ lạ nói, không ngờ hai người đã thế này thế kia rồi, cô vẫn từ chối quay về! “Chúng ta không ly hôn, vốn nên ở cùng một chỗ.”

Cô cười châm biếm trừng mắt nhìn anh. “Chắc anh đã nghe qua từ ‘ở riêng’ rồi chứ nhỉ?”

“Ở riêng làm gì, ở một chỗ có phải tiện không!” Công ty, gia đình, nhà hàng và nhà mẹ đẻ, bốn ba đi lại lãng phí không ít thời gian nha.

“Quá tiện cũng không tốt.” Cô méo miệng lắc đầu, thậm chí anh vẫn chứng nào tật nấy. “Huống chi nhà của em gần nhà hàng hơn, giờ nhà bếp có rất nhiều chuyện, ở nhà của em mới là tiện nhất.” (Vô—Ả79nh—Các—<https://qttp.wordpress.com/>)

Anh mềm giọng xuống. “Quay về rồi, anh có thể làm tái xế đưa em đi.” Chỉ cần cô trở về, anh sẽ chăm chỉ hơn.

Cô vẫn lắc đầu.

“Vẫn không?” Anh trở mắt hỏi, cho cô cơ hội cuối cùng.

“Không.” Đáp án của cô như cũ không thay đổi.

Mặt anh đóng băng, giận hờn nói.

“Em sẽ hối hận.”

9. Chương 9

Hối hận? Lời nói của An Húc Thần ngày đó, cuối cùng là ý gì?

Mấy ngày gần đây, trong đầu Huống Vịnh Ninh luôn hiện lên câu nói kia của anh, nghĩ trăm cách mà không thể giải thích được, nhưng dần dần, hình như cô có điểm hiểu được hàm ý trong đó.

Vì, bốn ngày nay anh đã không có tin tức gì rồi!

Cái gì chứ, ăn xong chùi sạch rồi tính chuẩn sao?

Trước đó, một ngày anh đều gọi điện, hỏi han ân cần, thường xuất hiện đột ngột, biểu hiện hăng hái niềm nở; nhưng mấy ngày sau, anh cứ như là biến mất, không tin không tức, ngay cả một mẫu tin nhắn cũng không.

Anh nói cô sẽ hối hận, là chỉ cái này sao?

Không đáp ứng quay về, anh sẽ không để ý đến cô?

“Thật đáng ghét!” Ở trong sân hái cỏ Lavender, Huống Vịnh Ninh không nhìn được mắng thành tiếng, vô tình động tác trở nên thô bạo.

“Chị, chị tính hủy diệt cả khu vườn à?” Xa xa thấy cô khác thường, Huống Uy Uy vội chạy lại ngăn, vất vả mới trồng được loại cỏ này, làm sao có thể chịu nổi sự hành hạ như vậy. (Vô—Ảnh80—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Úi, ngại quá, chị không chú ý.” Cô đột nhiên hoàn hồn, thấy hài cốt của chúng dưới chân, thẹn thùng cười ngượng.

“Cần bản chị không tập trung đúng không?” Huống Uy Uy lắc đầu bật cười, trêu chọc hỏi. “Nghĩ đến anh rể à?”

Ngày đó, khi cô nghe bếp trưởng Hả nói chị bị anh rể đưa đi, sau đó không quay lại, cho đến buổi tối mới thấy anh rể đưa chị về nhà. Khi đó, cả người chị tản ra ánh sáng chói mắt, cô vừa nhìn đã biết, tình hình khác rồi, sau đó hỏi thăm kết quả, quả nhiên hai người đã gỡ bỏ hiểu lầm, gương vỡ lại lành.

Nhưng nói cũng kỳ quái, bọn họ vừa nói lại chắc hẳn phải như keo như sơn, nhưng mấy ngày nay, ngược lại, chẳng thấy anh rể xuất hiện, khó trách chị hai người cứ như ở cõi tiên.

“Mắt nào của em nhìn thấy chị đang nghĩ đến anh ta?” Huống Vịnh Ninh mạnh miệng không muốn thừa nhận.

Nếu An Húc Thần không đến tìm cô, vậy cô cũng không thua kém đâu nha!

“Hai mắt em đều thấy được á!” Huống Uy Uy bướng bỉnh cười đáp, vui mừng khi thấy chị đắm chìm trong tình yêu, tỏa ra hào quang hạnh phúc.

Biết An Húc Thần không ngoại tình, không bắt cả hai tay, cô không ghét anh nữa, vì hạnh phúc của chị hai, chỉ có yêu anh mới là cách tốt.

Huống Vịnh Ninh vỗ nhẹ cô một cái. “Này, Uy Uy xấu, ngay cả em cũng trêu chị à!”

“Sao mấy ngày nay anh rể không chạy đến đây?” Huống Uy Uy hỏi thăm.

“Ai biết? Chắc là thấy giải quyết xong hiểu lầm rồi, không cần phải ân cần như vậy nữa.” Cô cay đắng nói, cảm giác mất mát nồng đậm tràn ngập suy nghĩ trong lòng.

Thấy cô tự nhiên không vui, Huống Uy Uy lập tức cao giọng đầy sức sống, nhẹ nhàng an ủi cô. “Đừng suy nghĩ miên man, nói không chừng tạm thời có việc gấp thôi, nếu không chị chủ động gọi điện cho anh ấy đi!”

Huống Vịnh Ninh lắc đầu, phủ quyết đề nghị của em gái. “Chị không cần gọi, chị không muốn để anh ta nghĩ chị quan tâm đến anh ta lắm.”

Kinh nghiệm nói cho cô biết, điều gì dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng, cho nên giữ lại một chút thì tốt hơn.

“Được rồi, nếu đã vậy, chị cũng đừng đứng đây rầu rĩ đợi nữa, đi, chúng ta tìm đầu bếp Hà chọn thức ăn.” Huống Uy Uy hành động rất dứt khoát, chuyển sang một kế hoạch khác. (Vô—Ảnh—Các—81-<https://qttp.wordpress/>)

“Cũng tốt.” Huống Vịnh Ninh cũng muốn rời sự chú ý.

Cô phải kiên cường, không thể để tìm trở lại tâm trạng u buồn lúc tai nạn kia, nội trong tuần này mà người đàn ông đáng ghét An Húc Thần không xuất hiện, sẽ phán anh—knockout!

Thông điệp trong lòng Huống Vịnh Ninh, An Húc Thần liệu có linh cảm nhận biết không?

Cũng không phải anh ăn xong lau sạch rồi vỗ mông mà đi, đương nhiên, tức giận chuyện cô cự tuyệt và công việc bận rộn chính là nguyên nhân anh không liên lạc với cô; Trừ lần đó ra, trong lúc này, anh đang nghĩ đối sách, cũng vì thế liên gặp mặt cha mẹ vợ một lần.

Huống Vịnh Ninh cũng không biết những việc này, chẳng qua chỉ xây dựng trước tâm lý, dù sao lúc trước cũng có dừng khí ly hôn rồi, giờ lại hồng nữa, cùng lắm thì giống như lúc chưa cởi bỏ hiểu lầm thôi. (Vô—82-Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Chẳng qua, bị một người lơ đi cảm giác thật không dễ chịu...

Ai, được rồi! Cô thừa nhận, oán thì mặc oán, thực ra cô rất muốn anh.

Bên trong “Năm xưa” vẫn đang trang hoàng, tạo cảnh sân trước cũng không khác, cô có khá nhiều việc, nhưng lòng lại chia thành hai phần, một phần là chuyện khai trương, phần còn lại là An Húc Thần, bận rộn, vẫn nhớ đến anh.

Thời gian ăn tối, từ nhà hàng về nhà, Huống Vĩnh Ninh vừa tắm xong, chuẩn bị dùng bữa với gia đình, nhưng khi cô bước xuống phòng khách tầng một, lại thấy một chiếc rương da được đặt tại chân cầu thang...

“Kỳ lạ, có ai đến sao? Sao lại có rương da ở đây?” Cô buồn bực nói thầm, tiếp tục đi đến phòng ăn, không ngờ lại nghe thấy tiếng nói chuyện náo nhiệt, hơn nữa trong đó còn có tiếng nói nam tính không có khả năng xuất hiện ở đây vào lúc này!

“..... Không sao, con cứ tạm thời ở đây đi.” Mọi người và Huống Vĩnh Cơ nói.

“Thích ăn gì thì nói cho quản gia.” Bà chủ nhà kiêm mẹ vợ nói.

“Cám ơn ba mẹ.” Người nào đó bày ra hình tượng một đứa bé lễ phép.

Là anh! Huống Vĩnh Ninh ngạc nhiên cả kinh, tim đập siêu tốc, bước nhanh đến nhà ăn, quả nhiên thấy An Húc Thần.

“Hi, Vĩnh Ninh.” An Húc Thần tỏa sáng như ánh mặt trời ngoắc cô.

“Làm sao anh lại ở đây?!” Cô kinh ngạc hô nhỏ.

“Anh rể nói muốn đến ở nhà chúng ta.” Huống Uy Uy trách móc, cô cũng vừa mới biết, rất kinh ngạc hành vi của An Húc Thần, đồng thời cũng rất bội phục anh đã nghĩ ra chiêu này.

“Đến ở đây?” Huống Vĩnh Ninh sững sờ lặp lại như con chim chín bậc (1), nhìn về phía An Húc Thần, chỉ thấy anh mỉm cười từ từ gật đầu, cô thốt lên. “Anh có nhà không về, chạy đến đây làm gì?”

“Chẳng phải chị cũng có nhà không về sao?” Huống Uy Uy không nể mặt cười nói, trêu tức chị hai. (Vô—Ảnh—83Các—<https://qttp.wordpress/>)

Á..... Lời Uy Uy nói đúng là sự thật.

“Cái đây không giống a! Đây là nhà của chị, có cha, mẹ và em gái.” Huống Vĩnh Ninh vội vàng nói ra điểm khác, nếu không phải các anh đều đã có gia đình của riêng mình, giờ trong nhà còn có nhiều người hơn.

An Húc Thần bỗng nhiên mở miệng: “Chỗ em ở chính là nhà của anh.”

“A, nói thật hay.” Huống Vĩnh Cơ hiển nhiên rất vừa lòng khi con rể nói ra lời này, cất giọng tán thưởng. “Tốt lắm, ngồi xuống ăn cơm đi! Mọi người bụng đều đói bụng rồi.”

Lời cha nói, Huống Vĩnh Ninh đành ngoan ngoãn ngồi xuống, ánh mắt trách móc liếc qua An Húc Thần bên cạnh, trong bụng có nhiều điều muốn nói.

“Húc Thần a, tự gấp thức ăn đi, đừng khách khí!” Mẹ vợ lại càng vừa lòng con rể hơn, niềm nở tiếp đón.

“Vâng, cám ơn mẹ.” Nói xong, ra tay gấp thức ăn đặt vào chén cơm của bà xã, sau đó thấp giọng nói với âm lượng chỉ có hai người nghe thấy: “Này, ăn nhiều một chút, như thế mới vận động nhiều được.”

Huống Vĩnh Ninh dừng động tác, không biết mình vừa nghe thấy cái gì, lúc sau, mới phản ứng kịp, ánh mắt viên đạn, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ ửng.

Anh anh anh..... Làm sao đang có nhiều người ở đây, dám ám chỉ cái đó chứ?!

Quá lớn mặt!

Cô xấu hổ liếc anh, đập một cái cho anh què luôn!

An Húc Thần cười coi như gãi ngứa, trong mắt mọi người, ngược lại còn cho rằng cô dâu mới liếc mắt đưa tình, tình cảm không tệ.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Cô xấu hổ thấp giọng nói với anh.

“Không thành vấn đề, chúng ta còn có cả đêm để từ từ nói chuyện.” Kế hoạch thực hiện được rồi, anh khoái trá dùng cơm.

Sau bữa cơm chiều, đầu tiên mọi người đến phòng khách ăn hoa quả tráng miệng, sau đó đi làm việc của mình, An Húc Thần thì theo Huống Vịnh Ninh trở về phòng ngủ của cô, đương nhiên là xài chung phòng ngủ với cô rồi.

“Bỗng dưng anh mang hành lý chạy đến đây, rốt cuộc muốn làm gì?” Cô càng bức hơn là, ba mẹ lại chẳng kinh ngạc, thậm chí còn hoan nghênh anh.

“Rất đơn giản a, nếu trước mắt anh không có cách để em về nhà, anh đây sẽ đến ở cùng em vậy!” Anh buông tay, cho thấy làm như vậy cũng đều vì cô.

Cô đột nhiên vừa giận vừa buồn cười, nhin không được mắng: “Anh..... đúng là xấu xa!” (Vô—Ảnh—84-Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Không đúng, là anh yêu em.” Anh quay đầu chăm chú nhìn cô, thỉnh thoảng nói ra lời yêu.

Trải qua việc này, giờ anh đã biết rõ, đối với người vợ này, giấu tình yêu ở trong lòng là không đủ, phải nói ra, cô mới có thể tiếp thu được.

Nhất thời, cô hết giận. Bình tâm ngẫm lại, nhìn anh nguyện ý vì cô, tích cực như thế, vô số bực khí ngọt ngào tỏa ra từ lòng cô.

“Em sẽ từ từ quan sát xem lời nói của anh có phải thật hay không.” Cô bắt tay thu dọn hành lý cùng anh, tỏ vẻ chấp nhận anh ở cùng.

(1) “ ” nguồn tham khảo [hanyu.iciba /wiki/531088.shtml#3](http://hanyu.iciba.com/wiki/531088.shtml#3)

Cô biết mình rất tham, nhưng dù sao lúc trước cô cũng chịu cô đơn lâu rồi, đối mặt với tất cả thay đổi này, vẫn không thể có được cảm giác an toàn.

“Anh chịu được thử thách.” Anh kéo cô đến gần, chạm vào gò má mịn màng hồng hào kia, đặt xuống một nụ hôn.

“Anh chạy đến đây như vậy, ba mẹ em không nói gì à?” Đẩy tay tạo một chút khoảng cách, cô ngẩng đầu nhìn anh, đưa ra nghi hoặc trong lòng.

“Hai ngày trước anh có đến, họ đã đồng ý rồi.” Anh không phải người đàn ông lỗ mãng, với bậc trên nên có lễ phép cơ bản.

“Úi? Thì ra...” Ngoài ý muốn, không ngờ anh lại trực tiếp tìm đến cha mẹ cô. “Em còn tưởng anh biến mất đấy.”

Huống Vịnh Ninh nghĩ vậy vài ngày, anh biến mất không tin tức, hại cô khổ sở phiền lòng, khó nén oán giận trong lời nói.

“A..... Thằng tanh mà nói, nhớ anh đúng không?” Anh đắc ý cong môi, dính sát vào đường cong mềm mại kia, dục vọng ẩn giấu lặng lẽ tuôn trào.

“Hừ, em có nhiều việc lắm, nghĩ đến anh làm gì!” Cô chun cánh mũi, nói ngược lại, nhưng lại cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, thân thể không tự chủ nóng lên.

“Thật không? Nhưng anh thì rất nhớ em.....” Anh cúi đầu khẽ mút vành tai bạch ngọc của cô, khí nóng theo giọng nói thì thầm khiêu khích bên tai cô.

Cả người cô tê dại một trận, hai chân mềm nhũn đứng không vững, đành phải dựa vào anh.

“Vịnh Ninh.....” Anh thấp giọng gọi.

“A?” Cô mê man đáp lại, cảm nhận nụ hôn của anh đang mơn trớn trên xương quai xanh của cô, cô không kìm nổi lòng, ngẩng đầu đón nhận anh.

“Phòng cách âm có tốt không?” Anh =không đầu không đuôi hỏi, ép chiếc miệng tròn căng vào phía mình, phần nam tính khỏe mạnh tỏ rõ ý đồ muốn cô.

“Không, không biết.....” Cô ù ù cạc cạc đáp, lý trí đã bắt đầu tan chảy như bơ.

“Vậy em phải nhớ nhỏ giọng.....” Nói xong, anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người, bàn tay phủ lên đôi gò mềm mại dần hồng, bắt đầu đốt lửa trên người cô, cũng nhau bốc cháy.

Mặc kệ cách âm có hiệu quả không, anh muốn cô!

An Húc Thần tiến hành cuộc sống tại Huống gia, cha mẹ vợ đều tốt với anh, khiến anh thích ứng với hoàn cảnh này rất nhanh.

Buổi sáng, anh cùng bố vợ Huống Vinh Cơ đi làm, rảnh lại chạy đến “Năm xưa”, đến gần tối, lại đến đón Huống Vịnh Ninh, thảnh thơi, trên đường chợt nảy ra ý nghĩ, hai người hứng chí tìm một nhà ăn gần đó ăn căng bụng, nếu không thì về nhà ăn cơm tối với mọi người.

Công trình “Năm xưa” đang tiến hành, vì bộ phận thợ mộc có vấn đề, nên phải sửa chữa giữa chừng, nhưng ngày khai trương đã định rồi, dự tính là cuối thu đầu đông, mùa lạnh vạn chính thức khai trương.

Hôm nay, là ngày thử món ăn, ngoài hai ông chủ, hai người chủ nhiệm không lâu cũng hưởng ứng lệnh triệu tập, ngoài hai người thợ cả, An Húc Thần cũng trong đội ngũ ăn thử.

“Xin lỗi đã tới chậm, hôm nay công ty có nhiều việc.” Hơn sau giờ, An Húc Thần mệt mỏi chạy đến, anh vừa nói vừa cởi áo khoác.

“Từ từ đến là được rồi, chỉ thử đồ ăn trong nhà hàng thôi mà, muộn một chút cũng không sao.” Huống Vịnh Ninh đứng dậy cầm áo phục của anh, treo lên móc áo ở một bên.

“Anh lo em đói bụng.” Anh mỉm cười với cô, ga lăng kéo ghế ngồi cho cô.

“Em càng lo cho sự an toàn của anh hơn.” Cô thật lòng nói, cũng không hy vọng anh không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Anh hôn lên trán cô. “Biết em chờ anh, anh sẽ đặc biệt cẩn thận.”

“Ồ, sao em thấy đỉnh đầu chúng ta đang phát sáng nhỉ, như bóng đèn ỹ?” Huống Uy Uy cười liếc bọn họ, chịu không nổi trêu chọc nói, nhóm người đang ngồi làm việc nghe xong, đều bật cười.

“Anh nghĩ nửa tháng này, chắc em đã nhìn cũng quen rồi chứ.” An Húc Thần cười cười nhún mày nhìn về phía cô em vợ.

Huống Uy Uy chắc chắn lắc đầu. “Quý tộc độc thân như em, kỳ nhất là xem người khác ân ái.” Cô cố ý xoa xoa cánh tay, giả bộ nổi da gà.

“Vậy em cũng đi tìm đối tượng đi!” Huống Vịnh Ninh hạnh phúc ngọt ngào, cũng hi vọng em gái mình tìm được người bạn thích hợp.

“Đối tượng yêu thương của em giờ đang ở đây.” Ngụ ý là tâm tư của cô tất cả đều đặt trong nhà hàng này rồi, không muốn phân tâm vì người khác.

“Mọi người đã đến đủ chưa?” Hà Kiện Long trong phòng bếp vội đi đến kiểm tra, cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

“Đủ rồi, có thể mang thức ăn ra chưa?” Huống Vịnh Ninh cất giọng đáp lại.

“Gần được rồi.” Hà Kiện Long lập tức quay lại phòng bếp làm chuẩn bị cuối cùng.

“Mọi người mang đồ ăn ra đây đi.” Huống Vịnh Ninh vỗ tay gọi mọi người, chủ động đứng dậy đi đến phòng bếp trước.

“Anh cũng giúp.” An Húc Thần lập tức đuổi theo.

Mọi người từ từ mang đồ ăn ra, món trước, món khai vị, salad, canh, món chính... Mỗi mục có vài món, mỗi người đi tới đi lui vài lần.

Huống Vịnh Ninh bưng một khay đầy ra khỏi phòng bếp, không ngờ khi lộn trở lại phòng bếp thì đụng vào tay Huống Uy Uy.

“Oái! Trời ơi!”

Cô kinh hô, mắt thẳng băng, thức ăn và chiếc khay cùng rơi bùm bùm xuống đất, người cũng đụng vào chiếc thanh nhôm đặt ở lối vào nhà bếp.

“Vĩnh Ninh, cẩn thận, em mau tránh ra!” Dí sau Huống Uy Uy, An Húc Thần thấy thể kinh hô, mắt thấy chiếc thang lung lay sắp đổ, anh không nghĩ nhiều vội chạy về phía trước, dùng thân hình của mình để bảo vệ người phụ nữ dấu yêu.

Thoáng chốc hỗn loạn một trận, tiếng va đập, tiếng thét chói tai, tiếng hô liên tiếp vang lên.

“Không sao chứ?”

“Có sao không?”

Mọi người tập trung lại, hỏi hết lần này đến lần khác

“Em có khỏe không?” An Húc Thần buông cô bé trong lòng ra, một bên nâng cô đứng dậy, một bên thấp giọng hỏi.

“Em không sao, còn anh?” Huống Vĩnh Ninh vội coi tình trạng của anh, rõ ràng thấy chiếc thang kia đập vào anh.

“Trầy da chút thôi, không có việc gì.” Anh nhìn lại bản thân, tay phải và tay trái, chỉ bị thương ngoài da, lập tức mỉm cười an ủi cô, nhưng đầu lại đau đớn một trận, sau đó cảm thấy một dòng nhiệt nóng chảy từ trên trán xuống, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng thét kinh hãi.

“Húc Thần, anh chảy máu?!” Ánh mắt cô hoảng hốt, chân tay luống cuống không nên làm thế nào, lại không dám chạm vào anh. “Bị thương ở đâu? Máu chảy nhiều quá!”

An Húc Thần sờ lên trán mình, sau đó thấy tay mình dính đầy máu, giật mình kinh ngạc. Anh chỉ đau một chút, không ngờ lại chảy nhiều máu như vậy.

Thấy mặt và cổ anh đầy máu, ngay cả áo sơ mi trắng cũng nhuộm đỏ, nước mắt cô nhất thời lăn dài, đau lòng cực điểm.

“Đây là khăn sạch, trước hết dùng nó đè lên để cầm máu.” Hà Kiện Long cầm chiếc khăn mới tinh giao vào tay An Húc Thần.

“Làm sao bây giờ? Nên làm gì bây giờ?” Huống Vĩnh Ninh sợ tới mức mất bình tĩnh, nói năng lộn xộn. “Đúng rồi, lần trước em có mua hộp cấp cứu..... Không được, phải khâu lại? Nhanh lên, chúng ta đi bệnh viện!”

Nếu không có anh che, cây thang kia chắc chắn là đập trúng người cô, mà anh vì bảo vệ cô, đã dùng thân thể mình cản lại!

Ô..... Máu chảy nhiều như vậy, vết thương nhất định rất lớn, nhất định rất đau?

“Em đừng hoảng sợ, không có gì!” An Húc Thần nhẹ giọng an ủi Huống Vĩnh Ninh đang kinh sợ, giờ nhìn lại cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

“Đều là em không tốt, không cẩn thận đụng vào chị.” Tên đầu sỏ gây chuyện áy náy nhận tội. “Anh rể, xin lỗi.....”

“Không sao, đây là ngoài ý muốn.” An Húc Thần khoát tay, muốn cô đừng để ý.

Hà Kiện Long chủ động mở miệng: “Tôi lái xe đưa anh đi bệnh viện.” Dù sao An Húc Thần là người bị thương, mà hai bà chủ ông ọ kia đã bị máu tươi làm mất hồn rồi.

“Tốt, vậy phiền anh.” An Húc Thần cảm kích nói.

“Không có gì, giúp nhau thôi.” Hà Kiện Long cười một tiếng, đi trước lấy xe.

An Húc Thần nhìn nhìn theo bóng dáng vốn là tình địch Hà Kiện Long, bỗng nhiên cảm thấy anh là người không tệ, không kẻ hiểm khích lúc trước, lại có phong độ, chắc là có thể kết bạn.

“Húc Thần, em đỡ anh, mau nhanh đi!” Huống Vĩnh Ninh hít hít mũi, nước mắt ngừng rơi, vội vàng dìu anh ra khỏi nhà ăn.

Cô sợ hãi, nhưng cực kỳ cảm động! Nếu không phải thật lòng yêu một người, sẽ không bao giờ có khả năng đặt sự an nguy của đối phương lên trước an toàn của bản thân.

10. Chương 10

Từ thử đồ ăn kết quả lại biến thành đầu rơi máu chảy, thật sự là ngoài dự kiến của mọi người.

An Húc Thần phải khâu bên phải đầu đến sáu mũi, tay phải cũng có một đường rách, lòng bàn tay trái bị trầy da, tuy nhiên thương thế cũng thực ra không nghiêm trọng lắm.

Cũng tại khi đó vết thương chảy ra khá nhiều máu, còn chảy cả xuống mặt, thoát nhìn có chút kinh khủng, hơn nữa An Húc Thần lại đỡ cho Huống Vĩnh Ninh, vốn không phải việc bình thường, cho nên ngay lúc đó, chân tay hoảng sợ đến luống cuống, kinh hoảng lo lắng cũng không có gì đáng trách.

Một đả kích này, làm Huống Vĩnh Ninh tỉnh lại từ nơi sâu nhất trong đáy lòng, An Húc Thần hiện giờ từ lúc nào đã coi trọng phụ nữ như vậy?

Vì cô anh không màng nguy hiểm, dù vết thương không nghiêm trọng, nhưng đây là động tác phản xạ theo bản năng, phía sau biểu lộ thay cho tâm ý, không phải một câu anh yêu em có thể nói rõ hết được. (Vô—Ảnh-85—Các—<https://qttp.wordpress.com/>)

Đơn giản mà nói, An Húc Thần đã đánh bại cảm giác không an toàn của cô, hoàn toàn thu phục lòng cô.

Chỉ cần có thể có được anh yêu như vậy, cô nguyện ý vì anh làm mọi chuyện, mãi mãi ở bên cạnh anh, cam tâm làm một người con gái nhỏ bé.

“Húc Thần, anh xong việc rồi sao?” Huống Vĩnh Ninh đi ra từ phòng tắm, nhìn về người đàn ông yêu dấu phía trước bàn làm việc đang lật xem sổ sách của công ty.

“Ừ, xong việc rồi.” An Húc Thần quay đầu nhìn về phía vợ, tuy giờ phút này cô chỉ lộ ra một phần mặt, nhưng cũng khiến cả người cô tỏa ra ánh sáng động lòng người.

“Đi tắm trước đi.” Cô cười lớn chỉ chỉ vào phòng tắm.

“Em tắm trước là được rồi, anh tắm lâu lắm.” Anh từ chối, trên tay có vết thương, tắm thì đúng là không tiện, hôm qua sau khi xử lý vết thương từ viện về nhà, anh đã tắm rửa cả buổi rồi.

“Đến đây, em giúp anh tắm.” Cô như “chiêu tài miêu” (1), xấu hổ yêu kiều ngoắc anh.

Tim An Húc Thần đập thật nhanh, ánh mắt cũng sáng ngời.

“Em giúp anh tắm?” Anh không thể tin được, hướng cô xác nhận.

“Ừ, không cần sao? Vậy quên đi!” Cô cố ý chọc anh, nhún nhún vai giả bộ bỏ đi.

“Muốn! Đương nhiên muốn!” Sợ cô đổi ý, anh như gắn phong hỏa luân (2) vào chân, chạy như bay đến phòng tắm.

“Sao anh cao hứng vậy? Em chỉ giúp anh tắm thôi, đừng hiểu sai nha!” Cô cảnh báo trước, đề phòng anh có ý nghĩ không an phận.

“Tắm cũng có bà xã phục vụ, đương nhiên là cao hứng rồi!” Anh hí ha hí hửng bắt đầu cởi quần áo. “Nhưng, sự thanh minh của em ngược lại còn làm anh cao hứng có ý tưởng trong đầu... Bà xã, chúng ta tắm yên ương đi!” Anh gian ác liếc cô đề nghị.

“Yên ương cái đầu anh! Nghĩ giỏi lắm!” Cô xấu hổ cắn môi, thiếu chút nữa quên cả vết thương trên đầu anh, muốn cốc một cái thật mạnh. “Anh xem lại mình đi, bàn tay thì bị trầy một mảng lớn như vậy, còn nhiễm trùng nữa, vết thương trên cánh tay tuy không phải khâu, nhưng nhìn cũng khủng bố a!” Cô vừa nói vừa kiểm tra thương thế của anh.

“Em có thể tự làm mà, tự giúp mình tìm hiểu.” Anh cởi sạch trơn, mở rộng cánh tay, ra dấu bảo cô chủ động. (Vô—86Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Huống Vĩnh Ninh đáp lại là một ánh mắt rõ ràng không khách khí, hạ quyết tâm không bị ảnh hưởng; Vì muốn vết thương của anh nhanh khỏi hẳn, quyết không thể buông thả tình dục được, bị anh mê hoặc.

“Ngồi xuống đây đi, nâng tay trái lên một ít.” Cô kéo anh xuống một chiếc ghế ngồi nhỏ, mức nước ấm trong bồn tắm lớn, từ từ xối lên thân thể anh, còn thân mật hỏi: “Có nóng không? Nước như vậy đủ ấm chứ?”

“Được rồi.” Từ đáy lòng ngập tràn tư vị cười, an tâm hưởng thụ. “Có bà xã chăm sóc, thật là hạnh phúc.” Cô nhếch môi cười, khoe miệng và ánh mắt, ngọt tựa như mật.

“Em cũng rất hạnh phúc, có ông xã là anh hùng, đừng cảm quên mình bảo vệ em.” Cô di chuyển đến trước mặt anh, nhẹ nhàng nói.

An Húc Thần cười ngọt ngào, may mà phòng tắm chỉ có hai người bọn họ, nếu không ánh mắt của người thứ ba nhất định sẽ bị tia sáng hạnh phúc chói lòa của họ làm đui mù.

“Anh muốn gội đầu sao?” Cô đột nhiên hỏi. Vì bên phải đầu là vết thương, hôm qua anh đã không gội, qua hai ngày, nhất định rất khó chịu.

“Muốn a, nhưng không phải đã nói vết thương không được chạm vào nước, sẽ nhiễm trùng sao?” Anh thẳng thắn nói, xác nhận có điểm khó chịu, nếu thật sự trước khi cắt chỉ mà không thể gội, sợ anh sẽ không chịu nổi mất.

“A..... Để em nghĩ cách.” Cô xem xét đầu anh, nghiêm túc cần môi suy nghĩ. “Thế này đi, anh trước tiên.....”

(1) mèo thần tài, con mèo chiêu tài

(2) t2.gstatic /images?q=tbn:ANd9GcT1AfFUAQ0xp3wkbHEhaxQ_PyQkYrZO-taS_ABfYL_pt6dou-p5

Bọn họ đang nghĩ biện pháp, thảo luận nên làm thế nào mà vừa gội được vừa tránh được vết thương, sau đó lập tức thử nghiệm.

“A! Như vậy không được.....”

“A, cổ anh trật rồi!”

“Anh đừng lộn xộn!” (Vô—Ảnh87—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Hai người lúng ta lúng túng, nhưng trong phòng tắm náo nhiệt, tràn ngập tiếng cười.

Hạnh phúc, thì ra đơn giản thế này, chỉ cần có lòng, mọi chuyện đều có thể!

Vết thương của An Húc Thần nhanh chóng lành như cũ, một tuần sau đúng giờ đến viện cắt chỉ.

Nhưng mà, dù An Húc Thần đã khỏi anh, thái độ của Huống Vĩnh Ninh với anh vẫn như trước không thay đổi, tình cảm của hai người không ngừng phát triển, đôi bên đều vô cùng nhiệt tình, chỉ số buồn nôn đã bắt phá trình độ hiện có.

Hôm nay là ngày nghỉ, trên bàn cơm là bữa sáng với đông đủ toàn viên, dĩ nhiên, cái gọi là toàn viên, không bao gồm đàn ông đã lập gia đình của Huống gia.

Nhưng khuê nữ chỉ còn có Huống Uy Uy, hơn nữa không thể tính cả vợ chồng An Húc Thần mới đúng, người ta nói con gái gả chồng như bát nước hắt đi, nhưng hết lần này đến lần khác vợ chồng họ đều rất tự nhiên khi đến nhà mẹ đẻ.

“Ba, mẹ chào buổi sáng.” An Húc Thần và Huống Vĩnh Ninh xuống nhà ăn trình diện, đồng thanh chào hỏi, ngay cả ở nhà cũng tay trong tay, không e dè bày ra tình cảm giữa họ tốt thế nào!

“Đi tập thể dục a?” Huống Vĩnh Ninh thấy quần áo của họ hỏi.

“Dạ, chạy ở gần đây.” An Húc Thần mỉm cười đáp, bắt đầu chọn món trên bàn ăn kiểu Tây Âu.

“Đúng, phải vận động nhiều, thân thể mới khỏe mạnh.” Huống mẹ cười tươi nhìn con gái và con rể, thân là bề trên, có thể thấy con gái hạnh phúc, cảm thấy thập phần vui mừng.

“Đúng vậy, vận động về, tinh thần sẽ rất tốt!” Huống Vĩnh Ninh cười tươi như hoa, tâm tốt làm sắc mặt cô hồng nhuận.

An Húc Thần đưa cà phê đến trước mặt vợ. “Này, cà phê, hai thìa đường, hai thìa sữa.”

“Oa ~ ~ tuyệt quá! Nhớ kỹ rồi đó!” Cô vui vẻ véo hai má anh, bộ dáng như cổ nén không hôn thưởng cho anh.

“Đó là đương nhiên, giờ thói quen của em anh nắm rõ như lòng bàn tay.” Anh thực tự nhiên tiếp nhận hành động của vợ, ánh mắt dịu dàng cưng chiều.

Quá khứ anh ích kỷ quá mức, chỉ nhận mà không trả, nhưng, hiện tại anh đã hối cải làm lại, quyết chí làm một ông xã tốt!

Thấy thế, ba người khác ở đây—vợ chồng Huống Vinh Cơ và Huống Uy Uy, không khỏi con nhìn mẹ, mẹ nhìn ba, riêng bản thân đương sự lại không có cảm giác buồn nôn, còn tiếp tục diễn tiết mục vợ chồng ân ái. (Vô—Á88nh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

“Để em phết mứt hoa quả lên bánh mì giúp anh, à mà muốn kèm với trứng ốp lết không thế?” Huống Vĩnh Ninh ân cần thu xếp, nhanh nhẹn hỏi chồng.

“Được.” An Húc Thần nâng tay đỡ lấy, hưởng thụ sự săn sóc của bà xã.

“A, trứng ốp lết này chín quá!” Cô nhũu mày chán ghét, tự nhận lấy, sau đó đứng dậy.

“Tiểu thư, tôi làm được rồi.” Quản gia vội chạy đến ôm việc.

“Không, làm trứng ốp lết cho ông xã phải để tự tôi làm.” Huống Vĩnh Ninh ngày ngày, đều giống con bướm nhanh nhẹn đi đến phòng bếp.

Nghe vậy, vợ chồng Huống Vinh Cơ vợ và Huống Uy Uy lại im lặng ngẩng đầu lần nữa, nhìn về phía An Húc Thần và Huống Vĩnh Ninh, sau đó lại yên lặng cúi đầu tiếp tục dùng cơm, trong lòng đồng thời hiện lên tín hiệu SOS, mặc dù không đến mức giống nhau như đúc, nhưng cũng na ná.

Đủ rồi..... Biết bọn họ cảm tình là được rồi, nhưng có cần phải buồn nôn như vậy không?

Chỉ chốc lát sau, Huống Vĩnh Ninh trở lại, như đang bê một tác phẩm cực kỳ xuất sắc, hiến vật quý đặt lên bàn ăn.

“Húc Thần anh xem, em đã làm trứng ốp lết này rất xinh xắn nha!” Cô hồn nhiên, bất giác như lão Vương bán dưa (2), mèo khen mèo dài đuôi.

“Ừ, nhìn đã thấy ngon rồi.” An Húc Thần tất nhiên là phụ họa. Lúc trước đã làm cô đau buồn thật lâu, giờ làm cô vui vẻ là trách nhiệm của anh.

Một bên ba ánh mắt lại không hẹn mà cùng liếc đi, tiếp theo, mắt trợn trắng mắt trợn trắng, bĩu môi bĩu môi, thật không chịu nổi.

Làm ơn đi, không phải chỉ là một quả trứng ốp lết thôi sao? Bộ xinh xắn nhiều, ăn tốt lên chắc?

Tiếp theo vì dùng cơm, tiết mục buồn nôn tạm dừng trong chốc lát, nhưng, Huống Vĩnh Ninh không bỏ qua cho họ, ngay cả dùng hoa quả cũng phát huy sở trường.

“Ông xã, ăn dưa nào, a...” Cô tự ăn, còn không quên bón cho ông xã ăn.

An Húc Thần quay đầu ăn ngay, như kiểu anh là em em là anh, trừ khi thân thiết quá phận, nếu không cũng chẳng kiêng dè gì.

“Khụ khụ.....” Huống Vinh Cơ không chịu nổi nữa, anh gọng nổi giận. “Lão già này đã chói mắt lắm rồi, các anh chị nhất định phải kích thích mắt của ta như vậy sao?”

An Húc Thần và Huống Vĩnh Ninh cùng ngăn ra, nhưng thật ra Huống mẹ và Huống Uy Uy rất rõ lời này có ý gì, liền che miệng cười trộm.

Bọn họ không hiểu nhìn thế nào, vài giây sau mới kịp phản ứng, biết bị chế nhạo giễu cợt.

“Ba ~ ~” Huống Vĩnh Ninh giận dữ gọi, xấu hổ mặt đỏ bừng, lúc trước quên người bên cạnh, giờ mới hiểu ý không tốt.

“Thật có lỗi.” An Húc Thần xấu hổ nhắc môi.

“Ta nói An tiên sinh, An phu nhân, hai người các người nghĩ xem có nên về nhà ở hay chưa? Như vậy, các người muốn thân thiết như thế nào, cũng không có ai kháng nghị.” Ngữ khí của Huống Vĩnh Cơ mang sắc thái trêu chọc, thuận thế đề nghị.

Lúc trước, vì ông giúp đỡ con rể làm con gái đổi ý, cho nên mới đồng ý để anh vào ở, giờ mọi chuyện xong xuôi rồi, cũng nên khôi phục lại như cũ, dù sao, nhà mình để không, lại ở nhà mẹ để cũng không phải cách.

(2) một câu tục ngữ: Lão Vương bán dưa, vừa bán vừa khoe.

Huống mẹ và Huống Uy Uy vì cách xưng hô kia, nhìn không được bật cười khi khi.

An Húc Thần và Huống Vĩnh Ninh còn ngượng ngùng cúi đầu nhìn nhau, sau đó rất ăn ý nhận ra ý nói trong mắt đối phương.

“Về nhà?” An Húc Thần hỏi ý nguyện của cô.

Huống Vĩnh Ninh giương khóe môi mỏng, gật gật đầu.

“Về nhà của chúng ta?” Anh lại xác nhận.

“Ừ, chúng ta cùng về nhà đi!” Cô gật đầu thật mạnh, nở nụ cười xán lạn.

Thời gian xây dựng “Năm xưa” đã hơn nửa năm, cuối cùng trong mùa đông đã diễn ra buổi khai trương long trọng. (Vô—90—Ảnh—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Mang danh Tân Huống Kim Khổng, tin tức chị em Huống gia bắt tay xây dựng sự nghiệp hấp dẫn rất nhiều nhà báo, ưu đãi tháng khai trương đầu tiên thu hút rất nhiều khách quý, nhà hàng mỗi ngày đều đông như trẩy hội, thậm chí còn làm tình hình giao thông tắc nghẽn, có thể nói là gây dựng căn cơ, quả pháo thứ nhất khai hỏa thành công.

Huống Vĩnh Ninh có sự nghiệp của mình, hơn nữa là nghề phục vụ ăn uống, mức độ bận rộn không nói chơi, so với An Húc Thần chỉ có hơn không có kém.

Hiện tại a, An Húc Thần cũng thường nếm tư vị ai oán, cũng vì bà xã bận quá, ngay cả hẹn hò cũng không dễ.

Hôm nay, là ngày nghỉ của “Năm xưa”, vừa vặn vào đúng một ngày đặc biệt, cho nên, nhà hàng tuy không bán cho người ngoài, nhưng nhà bếp có mở tiệc lớn, bếp trưởng Hà Kiện Long và bà chủ Huống Uy Uy, cùng hai gã nhân viên đều không nghỉ ngơi, đến nhà ăn chuẩn bị cho vị khách quý duy nhất hôm nay.

“Đèn và bóng xong chưa?” Huống Uy Uy bắt đầu kiểm tra lại.

“Rồi.” Nhân viên thứ nhất đáp lại.

“Hoa cát chưa?”

“Rồi.” Nhân viên thứ hai đáp lại.

“Sư phụ Hà đâu?”

“Đã đến lúc đặt gà tình yêu vào lò nướng, bàn cũng dọn xong rồi, đến lúc đó có thể mang gà nướng lên. Đồ khai vị, salad ướp trong tủ lạnh, canh cũng hâm lại. Còn em?” Hà Kiện Long báo cáo lại, kế hoạch trước đó đã tốt rồi.

Huống Uy Uy lấy bản ghi nhớ ra đọc một lượt. “Âm nhạc, sâm panh, ly, bánh ngọt,... được rồi, tất cả ok.”

“Thời gian chắc cũng không còn nhiều lắm?” Hà Kiện Long nhìn đồng hồ nói.

“A!” Cũng nhìn đồng hồ, Huống Uy Uy kinh hô, vội vàng thét to. “Lui lại, mau mau mau.....” (Vô—Ảnh-91—Các—<https://qttp.wordpress.com/>)

Nhiệm vụ hoàn thành, một hàng bốn người vội vàng vàng rời đi.

Ngồi cạnh ghế tài xế, Huống Vĩnh Ninh nhìn cảnh lướt thật nhanh ngoài cửa sổ, mặt không thay đổi, nhưng trong lòng có điểm rầu rĩ không vui.

Đã là năm thứ hai kỷ niệm ngày kết hôn. An Húc Thần vẫn không đặt trong lòng, căn bản không hề nhớ.

Được rồi, không sao, cô biết đàn ông có thể quên ngày sinh nhật, ngày kỷ niệm và những chuyện linh tinh đặc biệt không nhớ, cô vẫn như năm thứ nhất vậy, lên chuẩn bị, đặt nhà hàng, mua quà tặng, hẹn thời gian với anh.

Đáng ăn mừng là, bọn họ đang xuất phát, cho nên không có khả năng bị anh cho leo cây, cũng không cần lo lắng thấy anh ở một chỗ với ai đó.

Nhưng, cô lo lắng thu xếp, lại bị anh quấy rầy, làm cô không muốn cũng khó.

“Vĩnh Ninh, em đang tức giận sao?” Thoáng nhìn hai má cô phồng lên như con cá nóc, An Húc Thần đang lái xe liền hỏi thăm.

“Không.” Cô buồn rầu đáp.

“Gạt người, rõ ràng có, em soi gương xem, miệng cũng có thể treo đồ được đấy.” Anh thản nhiên cười.

“Được rồi, em thừa nhận là em không có hứng.” Anh quên ngày kỷ niệm kết hôn, hơn nữa còn quấy rầy cô đang thu xếp, cô khó mà vui được.

“Vì sao không cao hứng?” Anh biết rõ còn cố hỏi, cười đến vô tội.

Anh biết cô vì sao mất hứng, cũng biết hôm nay cô đặt trước nhà hàng và bữa tối dưới ánh nến, nhưng, anh cố ý làm ra vẻ cái gì cũng không biết, muốn làm cô bất ngờ.

“Người ta đặt nhà hàng rồi, đã đến giờ, anh lại đột nhiên nói muốn đến nhà ăn lấy đồ, làm họ hủy đơn đặt hàng, chẳng có chỗ ngồi nữa!” cô oán giận nói, lần đầu tiên đã bỏ lỡ, lần thứ hai không ngờ cũng nhờ nó. “Cuối cùng cái đồ kia hôm nay không lấy không được sao? Anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Anh biết chứ.” Ba chữ ngắn gọn, làm oán hận của cô im bật luôn.

“Anh có biết?!” Cô ngậy người.

Biết mà sao không nói? Biết mà sao một chút dấu hiệu cũng không có?

“Đến rồi, xuống xe trước rồi nói sau.” Anh sang số, rút chìa, mỉm cười với cô.

Huống Vĩnh Ninh kinh ngạc xuống xe, ngẩng đầu nhìn thấy ngoài nhà hàng có ánh đèn, không khỏi nhíu đôi mi thanh tú.

“Hôm nay không bán hàng sao lại còn mở đèn? Không lẽ từ hôm qua đóng cửa chưa tắt, còn để đến bây giờ ư?” Bốn bước, cô đi lên thềm đá, An Húc Thần ung dung từ từ đi theo.

Cô vừa mở cửa lớn, bước vào sân nhà, đã thấy ánh đèn và trang trí khác hoàn toàn bình thường, há hốc mồm đứng sững tại chỗ.

Hàng nến xếp thành chữ “Anh yêu em” bằng tiếng Anh, lụa trắng và bóng bay buộc lên cột cạnh hiên cửa, nhẹ nhàng lay động trong gió đêm...

Đầu bóng hiện lên buổi lễ kết hôn, hình ảnh dải lụa trắng và bóng bay..... Cô che miệng, cảm động, hốc mắt đỏ hoe.

“Đẹp không?” An Húc Thần vòng ra sau lưng cô, ôm cô, thấp giọng hỏi bên tai, đồng thời thưởng thức tác phẩm của Huống Uy Uy cùng những người khác đã làm.

Gật đầu, nước mắt trong suốt rơi xuống, nụ cười tràn ngập hạnh phúc.

Anh dắt tay cô, mười ngón giao nhau, bước vào căn phòng đắm chìm giai điệu lãng mạn.

“Mời ngồi.” Anh đưa cô đến một chỗ ngồi tốt nhất.

“Hôm nay anh có đến làm không?” Cô tò mò vô cùng.

Anh giữ bí mật, cho nên cô hoàn toàn không đoán được anh có sắp xếp!

“Bọn họ chuẩn bị xong đã đi rồi, giờ chỉ có hai chúng ta thôi.” Anh khoái trá nháy mắt mấy cái với cô, xoay người đến quầy bar lấy sâm panh lạnh và ly rượu.

“Em đến giúp.....” Cô vừa đứng dậy, đã bị anh ngăn lại.

“Không, hôm nay để anh phục vụ em.” Bình thường, cuộc sống đều do cô thu xếp thay anh. Anh cũng nên tận lực đáp lại. (Vô—Ẩn93h—Các—<https://qttp.wordpress/>)

Huống Vính Nịnh mỉm cười, vui vẻ nhận sự an bài của anh.

Thấy anh bận rộn, lòng cô, trôi lên ngọt ngào vui sướng, cả người bay bổng. Giống như say rượu.

Vài phút trước, cô còn rầu rĩ không vui, lúc này tâm tình thật ấm áp, cảm giác hạnh phúc cực kỳ hài lòng!

Một lát sau, An Húc Thần thu xếp xong, lúc này mới ngồi xuống, bắt đầu cùng cô.

“Em nghĩ anh lại quên, rất thất vọng đúng không?” Anh cười hỏi.

“Đúng vậy, không ngờ thì ra anh vẫn nhớ.....” Nhưng, thu hoạch ngoài ý muốn này ngược lại càng khiến cô kinh hãi.

“Năm đầu tiên không nhớ rõ, anh sẽ dùng ba mươi năm, bốn mươi năm, thậm chí năm mươi năm để bù lại, không thể quên được nữa.” Anh cười dịu dàng, nâng ly sâm panh khẽ chạm ly với cô.

“Dùng một ngày kỷ niệm bị quên, đổi lấy năm mươi ngày kỷ niệm phải nhớ rõ, tính vậy, là em được lợi rồi.” Cô cụng ly với anh, uống cạn hương vị ngọt ngào của sâm panh.

“Anh mới là lời.”

Cô khó hiểu chớp mắt. “Sao lại nói vậy?”

“Vì ....chiếc cốc hôn nhân này, anh phải cứu vớt sự nghiệp của anh, bỗng dưng có được một bà xã đáng yêu dễ thương, thông minh, hiền dịu, ân cần lại yêu anh, đương nhiên là anh lời rồi.” Anh cầm lấy bàn tay mềm mại, đặt lên một nụ hôn, nói ra lời tự đáy lòng.

“Sao em lại thấy lời nói của anh đầy mê hoặc nhỉ?” Cô nũng nịu liếc anh một cái.

“Nếu em nói bị con người của anh mê hoặc, anh sẽ cảm thấy càng tự hào hơn.” Anh hi vọng là người duy nhất, không thể thay thế được trong lòng vợ.

“Chắc chắn anh chưa biết rồi?” Cô bỗng nhiên cười thần bí.

“Cái gì?”

“Cái cốc hôn nhân này là do em yêu cầu, khi anh còn chưa gặp em, em đã giao cả trái tim cho anh.”

Cô nghiêng người, ôm lấy cổ anh, hôn anh thật sâu, lời nói ngập ngừng đầy tình ý, tiến vào đáy lòng anh.....

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-truoc-du-hoac>